

Często zadawane pytania (FAQ) w sprawie

Rozporządzenia (WE) 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów

Słowo wstępne

Właściwe wdrożenie, zastosowanie i egzekwowanie prawa UE w zakresie odpadów, a w szczególności przemieszczania odpadów, są kluczowymi priorytetami polityki środowiskowej UE. Rozporządzenie (WE) Nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów¹ jest stosunkowo nowym aktem prawnym, który ma zastosowanie od dnia 12 lipca 2007 r. Blisko powiązana z wdrażaniem i zastosowaniem tego rozporządzenia jest dyrektywa 2006/12/WE w sprawie odpadów². Kwestie dotyczące interpretacji definicji odpadów są kluczowe, ponieważ pozycje podpadające pod jej zakres należą także do zakresu rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów wiele pytań dotyczących jego interpretacji i zastosowania podnoszonych było przez władze krajowe i zainteresowane podmioty.

Niniejszy dokument, dotyczący często zadawanych pytań, ma na celu pomoc władzom krajowym i podmiotom gospodarczym w zakresie powyższych aktów prawnych. Odpowiedzi odzwierciedlają poglądy służb Komisji i jako takie nie są wiążące prawnie. Wiążąca interpretacja prawa UE jest wyłączną kompetencją Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Niniejszy dokument może zostać zmieniony w przyszłości, zgodnie z dalszymi zmianami europejskiej polityki gospodarki odpadami.

wrzesień 2010 r.

Karl Falkenberg

-
- 1 Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1013/2006 z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczeń odpadów (Dz.U. L 190, 12.07.2006, s. 1). W tekście zwane „rozporządzeniem w sprawie przemieszczania odpadów”.
 - 2 Dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 114, 27.4.2006, s. 9). W tekście zwana „ramową dyrektywą odpadową”. Należy zauważyć, że dyrektywa 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów i uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312, 22.11.2008, s. 3) jest obowiązująca dla państw członkowskich do 10 grudnia 2010 r.

Dyrektor Generalny, DG ds. Środowiska

Uwaga:

1. Niniejszy FAQ tworzony był przez okres ponad roku (od stycznia 2009 r. do lutego 2010 r.).
2. Aby ułatwić wyszukiwanie po każdym pytaniu podane są słowa kluczowe.
3. FAQ odzwierciedla prawo europejskie obowiązujące w czasie jego tworzenia. Należy zauważyć, że powoływane dokumenty mogą nie być najnowszymi wersjami. Dla ułatwienia czytania staraliśmy się unikać przypisów wykazujących odniesienia prawne.

Dwoma najczęściej wspominanymi w FAQ instrumentami prawnymi są:

- rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów (WSR)

(Rozporządzenie (WE) Nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, 12.7.2006, s. 1), ostatnio zmienione przez dyrektywę 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. L 140, 5.6.2009, s. 114).)

oraz

- ramowa dyrektywa odpadowa (WFD)

(dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 114, 27.4.2006, s. 9); ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. L 140, 5.6.2009, s. 114). Należy zauważyć, że ta dyrektywa zostanie zastąpiona przez dyrektywę 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312, 22.11.2008, s. 3) do 11 grudnia 2010 r. Wszelkie różnice między dyrektywą 2006/12/WE i dyrektywą 2008/98/WE są, w stosownych przypadkach, podkreślone i omówione w tekście). Akronim WFD należy interpretować jako odnoszący się do dyrektywy 2006/12/WE, o ile nie zostanie określone inaczej.

Choć nie ma mowy o tym w niniejszym dokumencie, przypomina się, że transport drogowy, kolejowy i wodny śródlądowy regulowany jest dyrektywą 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych.

Spis treści

1. Kwestie klasyfikacyjne związane z poszczególnymi strumieniami odpadów.....10
 - 1.1. Kiedy odpady tworzyw sztucznych mogą być uważane za odpady tworzyw sztucznych podpadające pod kod B3010 w wykazie B części 1 załącznika V do rozporządzenia (WE) Nr 1013/2006, uwzględniając fakt, że muszą one być „przygotowane do specyfikacji”? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja odpadów tworzyw sztucznych; przygotowane do specyfikacji*.....10
 - 1.2. Jak powinny być klasyfikowane odpady tworzyw sztucznych zawierające bromowane opóźniacze płomienia (BFR)? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja odpadów tworzyw sztucznych; przygotowane do specyfikacji*.....11
 - 1.3. Mogą istnieć problemy z egzekwowaniem, jeśli mieszaniny odpadów tworzyw sztucznych bogatych w BFR, zawierających penta- i okta-BDE powyżej wartości progowej wynoszącej 0,1% nie są klasyfikowane pod kodem B3010. Czy wartość progowa w odniesieniu do odpadów w ogóle możliwa do wyegzekwowania? Jak rozwiązywać powiązane problemy z egzekwowaniem? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja odpadów tworzyw sztucznych; bromowane opóźniacze płomienia, problem egzekwowalności*.....12
 - 1.4. Jaka jest właściwa klasyfikacja odpadów z „białych urządzeń domowych” (duży sprzęt gospodarstwa domowego, taki jak piekarniki, zmywarki, lodówki, itp.), które zostały odkażone poprzez usunięcie wszelkich niebezpiecznych podzespołów i są pozbawione kabli, płytek obwodów drukowanych, kondensatorów i tym podobnych? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja; odkażone białe urządzenia domowe*.....13
 - 1.5. Odpady tworzyw sztucznych często są zanieczyszczone innymi rodzajami odpadów (przyklejona żywność, substancje sterylizujące, wybielacze). Czy pokonsumpcyjne odpady tworzyw sztucznych są wyłączone z kodu B3010, chyba że są odpowiednio posortowane i oczyszczone, z powodu wyrażenie „niezmieszane z innymi odpadami”? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja pokonsumpcyjnych odpadów tworzyw sztucznych; mieszanie odpadów*.....13
 - 1.6. Jak powinny być klasyfikowane pokonsumpcyjne odpady tworzyw sztucznych? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja pokonsumpcyjnych odpadów tworzyw sztucznych; skażenie*.....14
 - 1.7. Jak sformułowanie kodu B3010 wygląda w porównaniu z niektórymi innymi kodami, takimi jak szkło (B2020, które może także być materiałem opakowaniowym) i papierem (B3020, pod warunkiem, że nie jest to mieszanina z odpadami niebezpiecznymi), gdzie nie ma wyraźnego wymogu, takiego jak „niepomieszany z innymi odpadami”? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja tworzyw sztucznych, szkła i papieru; kod B3010*.....15
 - 1.8. Jeśli istnieją bardziej ścisłe standardy w odniesieniu do odpadów tworzyw sztucznych, czy te ściślejsze standardy mają w zamierzeniu wyłączyć pokonsumpcyjne tworzywa sztuczne z kodu B3010, chyba że zostały one odpowiednio posortowane, aby usunąć inne materiały, i oczyszczone? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja pokonsumpcyjnych odpadów tworzyw sztucznych; skażenie; przygotowane do specyfikacji*.....16
 - 1.9. Jaki jest stosunek między terminem „mieszanina”, o którym mowa w art. 2 ust. 3 WSR, wyrażeniem „nie są pomieszane z innymi odpadami” w kodzie B3010 oraz terminem „skażenie”? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Odpady tworzyw sztucznych; Definicja mieszaniny i skażenia*.....16
 - 1.10. Jak należy klasyfikować czyste, oddzielone kartony po napojach z powłoką z tworzyw sztucznych i/lub metalu, takie jak TetraPak? *Słowa kluczowe: Klasyfikacja, Laminowany*

<i>karton; TetraPak</i>	17
1.11. W końcowej fazie procesu produkcji materiałów włókienniczych bele materiału są przycinane na krawędziach. Powstała odcięta krawędź (tkanina) przeznaczona jest do wykorzystania do produkcji szmat. Przyjmując, że ta tkanina spełnia warunki art. 5 ust. 1 lit. a) do d) WFD, jakie inne dodatkowe kryteria, jeśli istnieją, musiałyby być spełnione, żeby taka odcięta krawędź materiału była uważana za produkt uboczny? <i>Słowa kluczowe: Definicja produktu ubocznego, odpady tekstylne</i>	19
1.12. Czy kod B1120 odnosi się do katalizatorów stosowanych w pojazdach, zawierających lantanowce lub metale przejściowe (np. cer, żelazo lub mangan)? <i>Słowa kluczowe: Klasyfikacja kwestii związanych z pojedynczymi strumieniami odpadów; Katalizatory</i>	20
1.13. Czy kod B1130 odnosi się także do reaktorów katalitycznych stosowanych w pojazdach, zawierających metale szlachetne, takie jak platyna, rod, palladium (najpowszechniejsze)? <i>Słowa kluczowe: Klasyfikacja kwestii związanych z pojedynczymi strumieniami odpadów; Katalizatory</i>	23
1.14. Kod B1130 definiowany jest jako: „Oczyszczone zużyte katalizatory zawierające metale szlachetne”. Co oznacza słowo „oczyszczone” w odniesieniu do pojazdowych reaktorów katalitycznych? <i>Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Katalizatory</i>	24
1.15. Jaka będzie właściwa klasyfikacja reaktorów katalitycznych zgodnie z WSR: A2030 czy odpady niewymienione w wykazie? <i>Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Katalizatory</i>	24
1.16. Kod bazylejski A1190 brzmi: „Odpadowe kable pokryte lub izolowane plastikiem zawierającym lub zanieczyszczonym smołą węglową, polichlorowanymi bifenyłami [5], ołowiem, kadmem, innymi związkami organohalogenowymi lub innymi składnikami wyszczególnionymi w załączniku I w takim stopniu, że wykazują one właściwości określone w załączniku III”. Czy słowo „zawierającym” odnosi się tylko do części z tworzyw sztucznych, czy dotyczy całego kabla? <i>Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Odpadowe kable metalowe pokryte lub izolowane tworzywem sztucznym</i>	25
1.17. Jeśli słowo „zawierającymi” w kodzie bazylejskim A1190 odnosi się jedynie do części z tworzyw sztucznych, czy oznacza to, że stare kable uziemieniowe bez pokrycia/izolacji z tworzyw sztucznych nie są klasyfikowane w tym kodzie? <i>Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Zużyte kable metalowe pokryte lub izolowane tworzywem sztucznym</i>	26
2. Ogólna klasyfikacja i kwestie proceduralne.....	27
2.1. Czy, żeby przemieszczenie odpadów podpadało pod konkretny kod odpadów w załączniku V do WSR z kilkoma pozycjami, przemieszczenie powinno zawierać jedynie jedną z tych konkretnych pozycji, czy może zawierać kilka pomieszanych pozycji? <i>Słowa kluczowe: Mieszanie odpadów; pozycje; zanieczyszczenie</i>	27
2.2. Właściwe organy z pewnych państw członkowskich nie zaakceptowały stosowania bazylejskich lub OCED kodów identyfikacji odpadów w dokumentach zgłoszeniowych w przypadkach, gdy kilka podobnych kodów z „europejskiego wykazu odpadów” (EWL) można podstawić pod jeden kod bazylejski. Jaka powinna być uzasadniona praktyka, i na jakich zasadach może ta praktyka być stosowana? <i>Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; klasyfikacja w przypadku kilku kodów EWL pod jednym kodem bazylejskim</i>	27
2.3. Jeśli kod w załączniku III (zielony wykaz) jest zanieczyszczony, czy powinien on przestać podlegać ogólnym wymogom informacyjnym, jeśli poziomy zanieczyszczenia są zbyt wysokie? Czy też powinno być podstawową zasadą, że odpady zanieczyszczone nie mogą być uznawane za „zielone”, z wyjątkiem przypadków drobnego zanieczyszczenia? <i>Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; procedura; zanieczyszczenie odpadów; wybór odpowiedniej procedury</i>	29

- 2.4. Jeśli chodzi o odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie, czy można stosować standardy do określenia, czy pewne odpady mogą być uważane za „zielone”, czy ta decyzja zawsze zależy od standardu instalacji odzysku w kraju przeznaczenia? *Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacji; procedura; skażenie odpadami; wybór odpowiednich procedur*.....31
- 2.5. Często możliwe jest odzyskanie silnie zanieczyszczonych odpadów w sposób racjonalny ekologicznie. Czy w takich przypadkach odpady powinny tylko podlegać ogólnym wymogom informacyjnym określonym w art. 18? *Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; procedura; zanieczyszczenie odpadów; wybór odpowiedniej procedury*.....31
- 2.6. Czy przemieszczenie odpadów z „zielonego wykazu” (np. złom), w którym wykryto skażenie radioaktywne, uważany jest za zgodny z prawem, niezgodny z prawem, czy niepełny? *Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; zakres WSR; skażenie radioaktywne odpadów*.....31
- 2.7. Jakie jest znaczenie „rodzaju odpadów” w art. 4 ust. 6 WSR? (Czy odnosi się do odpadów, które mogą być sklasyfikowane w tym samym EWC, czy do jednego materiału, który może być przypisany do innego EWC, takiego jak złom aluminiowy z opakowań lub rozbiórki?) *Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; definicja „rodzaju odpadów” w WSR; jedne/kilka kodów EWC*.....35
- 2.8. Zgodnie z WFD, jakie rodzaje odpadów można uznać za ten sam rodzaj odpadów, uwzględniając wymagania decyzji 2000/532/WE? *Słowa kluczowe: Ogólna klasyfikacja odpadów; definicja „rodzaju odpadów” w WSR; jeden/kilka kodów EWC*.....36
- 2.9. Czy odpady powinny być sklasyfikowane zgodnie załącznikami III, IIIA, IV i IVA do WSR, jeśli miejsce ma transgraniczne przemieszczenie odpadów w celu unieszkodliwienia, czy zastosowanie tych załączników jest istotne tylko wtedy, gdy przemieszczenia są przeznaczone do odzysku? *Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; wymogi proceduralne; Zastosowanie załączników III, IIIA, IV i IVA do przemieszczenia w celu odzysku*.....37
3. Procedura odbioru.....38
- 3.1. Kto jest odpowiedzialny w przypadkach uszkodzenia w trakcie transportu i związanych z tym zmian w składzie odpadów? Kto powinien ponosić koszty transportu i alternatywnego przetwarzania: oryginalny wysyłający (zgłaszający) czy przewoźnik, który wytworzył (nowy) odpad? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie przemieszczania*.....38
- 3.2. Kto powinien dokonać zgłoszenia, jeśli odpady, które zmieniły skład, muszą być zwrócone do kraju wysyłki? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu*.....39
- 3.3. Czy odpowiednio uzasadniona prośba kraju, w którym wydarzył się wypadek (w tym także kraju tranzytowego) wystarczy dla procedury odbioru? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu*.....40
- 3.4. Jeśli początkowy wysyłający, który może równocześnie być przewoźnikiem, zbankrutuje lub przejdzie w stan likwidacji po otrzymaniu wypłaty ubezpieczenia transportowego, czy odpowiedzialny jest kraj, w którym odpady zostały wytworzone (np. kraj tranzytowy, gdy wypadek ma miejsce na jego terytorium)? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu*.....40
- 3.5. Odbiorca w państwie członkowskim B także działa jako przewoźnik i odbiera niebezpieczne odpady z instalacji podmiotu zbierającego odpady w kraju wysyłki A. Odbiorca w państwie członkowskim jest upoważnionym zbierającym i przetwórcą danych odpadów, przedstawia odpowiednią licencję na zbieranie niebezpiecznych odpadów i udaje, że ma wszystkie

- konieczne pozwolenia dla transgranicznego przemieszczania tych odpadów, choć nie jest tak w rzeczywistości. W tym przypadku, czy odbiorca w państwie członkowskim B jest główną osobą odpowiedzialną za nielegalne przemieszczenie, czy jest nim podmiot zbierający odpady w państwie członkowskim A? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; wspólna odpowiedzialność*.....41
- 3.6. Gdy odpady wymienione w zielonym wykazie są przemieszczane ze zgłoszeniem państwu członkowskim UE w okresie przejściowym, czy poprawnym z prawnego punktu widzenia jest przyjęcie, że istnieje tylko moralny obowiązek, żeby wysyłający lub kraj wysyłki odebrały nielegalne przemieszczenia niewłaściwie zadeklarowanych zielonych odpadów? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; okresy przejściowe dla nowych państw członkowskich*.....43
- 3.7. Czy obowiązek odbioru także ma zastosowanie do przypadków bankructwa odbierającego? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; bankructwo podmiotu odbierającego; niejasne miejsce przeznaczenia odpadów*.....44
- 3.8. Czy obowiązek odbioru wciąż ma zastosowanie do po okresie 180 dni (art. 8 ust. 6 starego rozporządzenia 259/93/EWG) i po okresie jednego roku (art. 16 lit. e) WSR)? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w czasie transportu*.....46
- 3.9. Przyjmując, że odbiorca zlokalizowany w kraju B zbankrutował po wygaśnięciu okresu 180 dni (na mocy starego rozporządzenia 259/93/EWG), czy podmiot zgłaszający jest wciąż zobowiązany do odbioru odpadów? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu*.....46
- 3.10. Jeśli odpady zostaną nieodwracalnie zmieszane z innymi odpadami, drugi akapit art. 22 ust. 3 WSR stanowi, że obowiązek odbioru nie ma zastosowania. Jaki ma to związek z art. 23 w sprawie kosztów odbioru? Kto pokrywa koszty przetwarzania – zgłaszający, czy, jeśli jest to wykonalne, organ właściwa wysyłki? *Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu*.....47
4. Ogólne kwestie proceduralne – Procesy przetwarzania.....48
- 4.1. Jeśli przemieszczenie odpadów przeznaczone jest do procesu przejściowego odzysku R12-R13, czy WSR nakłada wymóg przedstawiania informacji na temat operacji ostatecznego odzysku, tj. czy właściwy organ wysyłki wymaga, żeby operacja ostatecznego odzysku wspomniana była na formularzu zgłoszenia (procedura pisemnego zgłoszenia i zgody) lub na dokumencie załącznika VII (procedura art. 18)? Lub czy dopuszczalne jest dostarczenie tych informacji na późniejszym etapie? Czy jest dopuszczalne na mocy WSR zaaranżowanie magazynowania przemieszczenia, nawet jeśli ostateczny odzysk jest wciąż niejasny? *Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; Procedura art. 18; Odzysk przejściowy*.....48
- 4.2. Czy przemieszczenie przeznaczone do „R12” i „R13” zawsze są przeznaczone do przejściowego odzysku, czy może to także być odzysk? *Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; Procedura zgodna z art. 18; Odzysk przejściowy*.....51
- 4.3. Czy do odzysku przejściowego zastosowanie ma tylko procedura zgłoszenia? *Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; Procedura art. 18; Odzysk przejściowy*.....52
- 4.4. Czy odzysk przejściowy R12 / R13 (art. 2 ust. 7) zawsze związany jest z procedurą zgłoszenia? Czy odzysk R12 / R13 (art. 2 ust. 6) zawsze jest związany z procedurą informacyjną art. 18 WSR? *Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; podstawowe definicje; Procedura art. 18; Odzysk przejściowy; termin „odzysk” w ramowej dyrektywie odpadowej*.....53
- 4.5. Jaki należy dostarczyć dowód właściwym organom, że została zawarta umowa między zgłaszającym i odbiorcą w zgłoszeniu? Jak powinien być dostarczony właściwym organom dowód, że została zawarta umowa między (a) wytwórcą, nowym wytwórcą lub podmiotem

- zbierającym oraz (b) pośrednikiem lub sprzedawcą, gdy pośrednik lub sprzedawca spełnia rolę zgłaszającego? *Słowa kluczowe: Procedura, Dowód umowy*.....54
- 4.6. Załącznik II, część 1, punkt 14 WSR wskazuje na możliwość dostarczenia informacji na temat alternatywnych tras. Czy istnieją jakiegokolwiek ograniczenia w zakresie opisu więcej niż jednej trasy w dokumentach zgłoszenia, o ile punkt początkowy i miejsce przeznaczenia pozostają takie same? *Słowa kluczowe: Wymogi proceduralne; procedura zgłoszenia; prośba o jedną trasę i brak alternatywnych*.....54
- 4.7. Zgodnie z załącznikiem II, częścią 3, nr 2 WSR, właściwe organy mogą zażądać kopii pozwolenia wydanego zgodnie z dyrektywą IPPC. Co to oznacza w praktyce, przyjmując, że pozwolenia instalacji przetwarzania mogą być bardzo złożone i są wydawane w języku kraju przeznaczenia? Co oznacza to dla instalacji z pozwoleniami wydanymi na mocy innego prawa (np. poza UE)? *Słowa kluczowe: Procedura, Pozwolenia instalacji przetwarzania*.....57
- 4.8. Jakiego rodzaju dowodów może wymagać właściwy organ przed uwolnieniem gwarancji finansowej związanej z procedurą uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne, uwolnienie gwarancji finansowej*.....58
- 4.9. W przemieszczeniu odpadów wymagającym zgłoszenia, jak należy obchodzić się z formularzami przesyłania w przypadku rozdzielanych przemieszczeń, gdy więcej niż jeden rodzaj transportu (np. ciężarówki, pociąg, statki) są zaangażowane w przemieszczenie? *Słowa kluczowe: Procedura; procedura zgłoszenia; dokumenty przesyłania; procedura w przypadku rozdzielanych przemieszczeń*.....59
- 4.10. Jakie istnieją wymagania proceduralne w odniesieniu do przywozu odpadów wymienionych w załączniku IIIB (w tym potencjalne przyszłe kody) do Unii Europejskiej z kraju OECD? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika IIIB*.....61
- 4.11. Jakie istnieją wymagania proceduralne dla przywozu odpadów wymienionych w załączniku IIIB (w tym potencjalne przyszłe kody) do Unii Europejskiej z kraju nienależącego do OECD, który jest stroną Konwencji bazylejskiej? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika IIIB*.....62
- 4.12. Jeśli zgłaszający wykonuje kilka zgłoszeń rocznie, czy mogą dostarczyć jedną roczną gwarancję finansową dla wszystkich tych przemieszczeń? *Słowa kluczowe: Procedura, Gwarancja finansowa dla kilku przemieszczeń*.....63
- 4.13. Jaka procedura jest konieczna dla przemieszczenia odpadów z „zielonego wykazu” w celu odzysku z kraju nienależącego do UE do innego kraju nienależącego do UE tranzytem przez UE? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika III*.....64
- 4.14. Jeśli przemieszczenia niebezpiecznych odpadów przejeżdżają tranzytem przez UE z przeznaczeniem do kraju niezwiązanego decyzją OECD, czy są one uważane za nielegalne? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika III*.....66
- 4.15. Czy przywóz zielonych lub niebezpiecznych odpadów z Kosowa do Niemiec dla celów analiz laboratoryjnych jest możliwy na mocy WSR? Jeśli tak, jaka procedura przemieszczenia ma zastosowanie? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne; Odpady przeznaczone do analizy laboratoryjnej; obszary objęte sytuacją nadzwyczajną; Kosowo*.....67
- 4.16. Jaka jest właściwa procedura dla przywozu odpadów wymienionych w wykazie odpadów zielonych przeznaczonych do odzysku do UE z kraju nienależącego do OECD, będącego stroną Konwencji bazylejskiej? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika III*.....68
- 4.17. Czy „data wysłania potwierdzenia”, o której mowa w art. 9 WSR, ma być rozumiana jako data, kiedy potwierdzenie otrzymywane jest przez właściwy organ dla tranzytu? *Słowa kluczowe: Czas na podjęcie decyzji przez dany właściwy organ, przesyłanie potwierdzenia*..70

- 4.18. Jeśli chodzi o okres obowiązywania umowy, czy oznacza to wyraźnie, że okres ważności umowy musi wynosić przynajmniej jeden rok od daty ostatniego przemieszczenia wskazanego w polu 6 dokumentu zgłoszenia i dwa lata, gdy zgłoszenie dotyczy jednej operacji przejściowej i jednej kolejnej ostatecznej? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne; okres obowiązywania umowy*.....71
- 4.19. Jeśli w trakcie wysyłania zgłoszenia właściwy organ wysyłki informuje inne zaangażowane właściwe organy, że uważa zgłoszenie za niewłaściwie wypełnione (ale odpowiednio wniesione), czy właściwy organ miejsca przeznaczenia jest związany przez informację i zobowiązany do czekania i niewysyłania potwierdzenia zgodnie z art. 8 ust. 2 WSR aż do potwierdzenia przez właściwy organ wysyłki, zgodnie z ostatnim zdaniem art. 8 ust. 1, że wymagane informacje i dokumentacje zostały otrzymane, i że zgłoszenie uważane jest za właściwie wypełnione? *Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne; procedura zgłoszenia; wiążący charakter opinii jednego właściwego organu*.....72
- 4.20. Czy jest dopuszczalne, żeby przepisy krajowe określały w sposób bardziej szczegółowy przepisy dotyczące zgłoszenia (przestrzegając przepisów określonych w rozporządzeniu 1013/2006), nawet jeśli główne reguły są już określone w mającym bezpośrednie zastosowanie rozporządzeniu? *Słowa kluczowe: Podstawowe pytania; wymagania proceduralne; Szczegółowe przepisy w prawie krajowym, jako dodatek do wymagań WSR*...73
- 4.21. Czy termin „każda osoba fizyczna lub prawna podlegająca jurysdykcji tego państwa członkowskiego...” w definicji „zgłaszającego” zgodnie z art. 2 ust. 15 WSR, zakłada, że zgłaszający musi posiadać adres prowadzenia działalności w państwie członkowskim, z którego wysyłane jest przemieszczenie? *Słowa kluczowe: Definicja zgłaszającego, Potrzeba adresu prowadzenia działalności/siedziby, Swobodny przepływ usług*.....75
- 4.22. W odniesieniu do nowej ramowej dyrektywy odpadowej 2008/98/WE, który proces lub procesy odzysku opisują nowo wprowadzony proces „przygotowania do ponownego użycia”? *Słowa kluczowe: Definicja kodów R/D; nowa WFD*.....76
- 4.23. Czy przemieszczenie odpadów przeznaczonych do wypełniania wyrobisk powinno być uważane za przemieszczenie w celu odzysku? / Jaka jest właściwy proces dla poprawnego opisanie wypełniania wyrobisk? *Słowa kluczowe: Procesy przetwarzania; Wypełnianie wyrobisk jako unieszkodliwianie lub odzysk*.....77
- 4.24. Czy zapisy dyrektywy o odpadach górniczych w zakresie umieszczaniu odpadów innych niż odpady pochodzące z przemysłu górniczego wykorzystywane do wypełniania wyrobisk poeksploatacyjnych koniecznie oznaczają, że wypełnianie wyrobisk spełniające te kryteria zawsze musi być uważane za proces unieszkodliwiania w rozumieniu WSR i WFD, czy jest możliwe, żeby wypełnianie wyrobisk poeksploatacyjnych odpadami innymi niż odpady pochodzące z przemysłu górniczego może być uznawane za proces odzysku? *Słowa kluczowe: Procesy przetwarzania; Wypełnianie wyrobisk jako unieszkodliwianie lub odzysk; spójność z dyrektywą w sprawie odpadów górniczych*.....79
5. Podstawowe definicje, pozostałe pytania.....80
- 5.1. Co definicje „wytwórcy” (art. 2 ust. 9) i „zgłaszającego” (art. 2 ust. 15 lit. a) ppkt. ii)) oznaczają w odniesieniu do strumieni odpadów, które przybywają do instalacji przetwarzania odpadów po zbiórce, i które następnie są wywożone nieprzetworzone, ponieważ są już w stanie wymaganym przez instalacja odbierająca – Czy taki instalacja staje się nowym wytwórcą odpadów dla następnego procesu, jeśli miejsce ma przemieszczenie transgraniczne do kolejnej instalacji przetwarzania odpadów? Jak definicje WSR stosują się w przypadku transgranicznego przemieszczania strumieni odpadów z jednej instalacji przetwarzania odpadów do drugiej? *Słowa kluczowe: Podstawowe definicje; Definicje „wytwórcy” odpadów i „zgłaszającego”; strumienie odpadów z jednej instalacji przetwarzania odpadów do drugiej*.....80

- 5.2. Czy możliwe jest to do zaakceptowania i zgodne z WSR, żeby firma działająca jako pośrednik lub sprzedający, ale nie mająca fizycznej kontroli nad odpadami, była uważana za odbiorcę odpadów zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 14? *Słowa kluczowe: Podstawowe definicje; termin „odbiorca” w WSR*.....81
- 5.3. W odniesieniu do załącznika IC do WSR, o których sytuacjach mowa w następującej klauzuli w ust. 15 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 669/2008 z dnia 15 lipca 2008 r.: „lub sprawuje innego rodzaju kontrolę prawną nad odpadami”? *Słowa kluczowe: Podstawowe definicje; termin „odbierający” w WSR*.....82
- 5.4. Za co ma być uważana spółka zajmująca się transportem, przeładunkiem i magazynowaniem tych samych odpadów: za spedytora, podmiot zbierający, czy przejściową instalację odzysku? *Słowa kluczowe: Definicje transportu, zbierania i magazynowania; Magazynowanie w ramach transportu wobec przetwarzania; Kody R/D*.....83
- 5.5. Co jeśli, w powyższym przypadku, odpady, które ostatecznie są załadowywane do kontenerów, nie pochodzą wszystkie z tego samego źródła (np. ciężarówki od różnych wytwórców / punktów początkowych przywożą odpady do państwa członkowskiego B) – Za co powinna być uważana firma zajmująca się transportem, przeładunkiem i magazynowaniem w tym przypadku: za spedytora, podmiot zbierający czy przejściową instalację odzysku? *Słowa kluczowe: Definicja transportu, zbierania i magazynowania; Magazynowanie w trakcie transportu wobec przetwarzania; Kody R/D*.....84

1. KWESTIE KLASYFIKACYJNE ZWIĄZANE Z POSZCZEGÓLNYMI STRUMIENIAMI ODPADÓW

1.1. Kiedy odpady tworzyw sztucznych mogą być uważane za odpady tworzyw sztucznych podpadające pod kod B3010 w wykazie B części 1 załącznika V do rozporządzenia (WE) Nr 1013/2006, uwzględniając fakt, że muszą one być „przygotowane do specyfikacji”?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja odpadów tworzyw sztucznych; przygotowane do specyfikacji

Odpady tworzyw sztucznych mogą być uważane za odpady tworzyw sztucznych podpadających pod kod B3010, jeśli

- są to pozostałości tworzyw sztucznych niechlorowcoorganicznych polimerów i kopolimerów, odpadów żywicy utwardzonej lub produktów konserwowanych i pewne odpady fluorowanych polimerów (tj. perfluoroetylen/propylen (FEP) i pewne alkany perfluoroalkoksyłowe) lub ich mieszaniny;
- nie są zmieszane z innymi odpadami;
- są przygotowane do specyfikacji;
- nie jest zanieczyszczony innymi materiałami w stopniu, który
 - zwiększa zagrożenia związane z odpadami na tyle, że czyni je odpowiednimi do zgłoszenia do procedury uprzedniego o pisemnego zgłoszenia i zgody, przy wzięciu pod uwagę niebezpiecznych cech wymienionych w załączniku III do dyrektywy 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych; lub
 - uniemożliwia odzyskanie odpadów w sposób racjonalny ekologicznie.

Nie ma definicji „przygotowanego do specyfikacji” w Konwencji bazylejskiej, decyzji OECD C (2001)/107/final lub WSR.

Specyfikacje złomowanych tworzyw sztucznych pokazane są na stronach internetowych organizacji takich jak ISRI (Instytut Branży Recyklingu Żłomu) i BIR (Międzynarodowe Biuro ds. Recyklingu).

Jednak nie są one wiążące prawnie, więc odniesienia do tych specyfikacji mogą nie być zaakceptowane przez władze lub sądy.

W przypadkach braku zgody między krajami wysyłki i przeznaczenia co do klasyfikacji odpadów, zastosowanie ma art. 28 WSR.

1.2. Jak powinny być klasyfikowane odpady tworzyw sztucznych zawierające bromowane opóźniacze płomienia (BFR)?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja odpadów tworzyw sztucznych; przygotowane do specyfikacji

Bromowane opóźniacze płomienia, które były stosowane przy produkcji tworzyw sztucznych często obejmują chemikalia potencjalnie problematyczne, jak polibromowany dwufenyloeter (PBDE), takie jak penta-, okta- i dekabromodifenylowy eter.

Aby ocenić stopień, w jakim odpady są niebezpieczne, należy odwołać się do noty 1 załącznika III do dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów. Nota ta mówi, że niebezpieczne właściwości „toksyczne” (i „bardzo toksyczne”), „szkodliwe”, „żrące”, „drażniące”, „rakotwórcze”, „toksyczne dla reprodukcji”, „mutagenne” i „ekotoksyczne” są oparte o kryteria określone w załączniku VI do

dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania niebezpiecznych substancji. Ten sam załącznik VI także wskazuje, że jeśli stężenia zanieczyszczeń, dodatków lub poszczególnych składników substancji są większe lub równe:

- 0,1% dla substancji sklasyfikowanych jako bardzo toksyczne, toksyczne, rakotwórcze (kategoria 1 lub 2), mutagenne (kategoria 1 or 2), toksyczne dla reprodukcji (kategoria 1 lub 2), lub niebezpieczne dla środowiska (z przypisanym symbolem „N” dla środowiska wodnego, niebezpieczne dla warstwy ozonowej), lub
- 1% dla substancji sklasyfikowanych jako szkodliwe, żrące, drażniące, uczulające, rakotwórcze (kategoria 3), mutagenne (kategoria 3), toksyczne dla reprodukcji (kategoria 3), lub niebezpieczne dla środowiska (bez przypisanego symbolu „N”, tj. szkodliwe dla organizmów wodnych, mogą powodować długookresowe negatywne skutki),

wtedy odpady powinny być sklasyfikowane zgodnie z wymaganiami art. 5, 6 i 7 dyrektywy Rady 1999/45/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych.

Dlatego odpady tworzyw sztucznych zawierające PBDE mogą także być klasyfikowane w oparciu o poszczególne przypadki.

Aż do 31 maja 2015 r. można nadal stosować załącznik VI dyrektywy 67/548/EWG do klasyfikacji odpadów w odniesieniu do tego, jak są one niebezpieczne, jako alternatywy wobec nowego rozporządzenia (WE) Nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin (rozporządzenie CLP). Kryteria klasyfikacji w klasach niebezpiecznych pojawiają się w załączniku I do nowego rozporządzenia. Dnia 1 czerwca 2015 r. dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE zostaną uchylone i tylko nowe rozporządzenie CLP będzie obowiązywało.

1.3. Mogą istnieć problemy z egzekwowaniem, jeśli mieszaniny odpadów tworzyw sztucznych bogatych w BFR, zawierających penta- i okta-BDE powyżej wartości progowej wynoszącej 0,1% nie są klasyfikowane pod kodem B3010. Czy wartość progowa w odniesieniu do odpadów w ogóle możliwa do wyegzekwowania? Jak rozwiązywać powiązane problemy z egzekwowaniem?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja odpadów tworzyw sztucznych; bromowane opóźniacze płomienia, problem egzekwowalności

Pytanie dotyczy mieszanin tworzyw sztucznych bogatych w BFR i innych odpadów tworzyw sztucznych. Przyjmuje się to, że jeśli stężenie penta- i okta-BDE we frakcjach bogatych w BFR w mieszaninie przekracza 0,1%, wtedy ta mieszanina powinna być sklasyfikowana jako B3010. Odpowiedź ta dotyczy przemieszczenia odpadów tworzyw sztucznych ze sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zawierających bromowane opóźniacze płomienia i powiązanych problemów z egzekwowaniem.

Dyrektywa w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) w załączniku II nakłada wymóg wybiórczego przetwarzania tworzyw sztucznych zawierających bromowane opóźniacze płomienia (określane jako „tworzywa sztuczne bogate w BFR”) przy użyciu najlepszych dostępnych technik przetwarzania, odzysku i recyklingu.

Odpady tworzyw sztucznych ze sprzętu elektrycznego i elektronicznego zawierają głównie tworzywa sztuczne ubogie w BFR i tylko niewielką ilość tworzyw bogatych w BFR, jeśli krok rozdzielania (zgodnie z wymaganiami dyrektywy WEEE) nie został przeprowadzony.

W praktyce krok rozdzielania (usunięcia) tworzyw sztucznych bogatych w BFR czasami jest realizowany w kraju przeznaczenia. Zatem transportowana jest mieszanina dwóch frakcji odpadów tworzyw sztucznych: frakcja odpadów tworzyw sztucznych „bogata w BFR” i frakcja „uboga w BFR”.

Egzekwowanie zależy od sortowania odpadów tworzyw sztucznych (np. składniki telewizorów, komputerów itp. z tworzyw sztucznych). Gdy tworzywa sztuczne zostaną rozdrobnione, trudno będzie zidentyfikować PBDE w mieszanej frakcji tworzyw. Jednak instalacja recyklingu, która otrzymuje WEEE i miesza różne frakcje bogate w BFR (zatem niebezpieczne) i ubogie w BFR jest winna rozrzedzania niebezpiecznych odpadów.

Inspektorzy mogą zażądać dalszych informacji od wytwórcy lub pośrednika w obrocie odpadami:

- Prosząc o potwierdzenie/zaświadczenie, że przeprowadzono usunięcie (zgodnie z wymaganiami dyrektywy WEEE).
- Jeśli odpady zostały już przetworzone w instalacji przetwarzania odpadów, można zażądać jego pozwolenia. Pozwolenie pokaże, czy instalacja jest wyposażona odpowiednio dla przeprowadzenia koniecznego usunięcia. Jednak nie pokaże ono, czy separacja została rzeczywiście przeprowadzona, czy nie.
- Prawo nie wymaga, aby spółki dostarczały analizę chemiczną transportowanych odpadów. Jednak klasyfikacja według rodzajów odpadów musi być oparta o charakterystyki odpadów. Zarówno pochodzenie, jak i charakterystyki chemiczne odpadów muszą być wzięte pod uwagę. W pewnych przypadkach analiza chemiczna będzie musiała poprawnie kategoryzować odpady. Wytwórca odpadów powinien zachowywać ewidencję powodów kategoryzacji. W czasie inspekcji można poprosić o tę ewidencję.

Aby rozwiązać problemy związane z egzekwowaniem w odniesieniu do przemieszczenia tworzyw sztucznych ze sprzętu elektrycznego i elektronicznego kluczowa jest szczegółowa dokumentacja uprzednich procesów przetwarzania.

1.4. Jaka jest właściwa klasyfikacja odpadów z „białych urządzeń domowych” (duży sprzęt gospodarstwa domowego, taki jak piekarniki, zmywarki, lodówki, itp.), które zostały odkażone poprzez usunięcie wszelkich niebezpiecznych podzespołów i są pozbawione kabli, płytek obwodów drukowanych, kondensatorów i tym podobnych?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja; odkażone białe urządzenia domowe

GC020 z części II załącznika III do WSR nie wydaje się być właściwą klasyfikacją dla „białych urządzeń domowych”, ponieważ obejmuje złom elektroniczny (np. płytki obwodów drukowanych, podzespoły elektroniczne, kable, itp.) i odzyskane podzespoły elektroniczne, odpowiednie do odzysku metali pospolitych i metali szlachetnych (części te zostały już usunięte).

Zamiast tego, „białe urządzenia domowe” powinny być sklasyfikowane jako GC010 („Odpady zespołów elektrycznych składające się wyłącznie z metali lub stopów”), o ile

- zostały one oczyszczone poprzez usunięcie niebezpiecznych podzespołów i są wolne od wszelkich kabli, płytek obwodów drukowanych, kondensatorów, itp. oraz
- niemetalowe części zostały usunięte (urządzenia chłodzące zawierają 60% metalu i 35% tworzyw sztucznych).

Jeśli podzespoły niemetalowe nie zostały usunięte, „białe urządzenia domowe” nie są ujęte w wykazie, nawet jeśli zostały oczyszczone poprzez usunięcie niebezpiecznych podzespołów i nie

mają kabli, płytek obwodów drukowanych, kondensatorów i tym podobnych.

Jest to zgodne z poprawionymi Wytycznych korespondentów nr 1 w sprawie przemieszczania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE): „Należy przyjąć podejście ostrożnościowe do klasyfikacji WEEE. Jeśli nie jest jasne, czy dany WEEE jest objęty kodem w załączniku III (odpad z „zielonego” wykazu), IIIA lub IIIB WSR, należy zgłosić przemieszczenie”.

1.5. Odpady tworzyw sztucznych często są zanieczyszczone innymi rodzajami odpadów (przyklejona żywność, substancje sterylizujące, wybielacze). Czy pokonsumpcyjne odpady tworzyw sztucznych są wyłączone z kodu B3010, chyba że są odpowiednio posortowane i oczyszczone, z powodu wyrażenie „niezmieszane z innymi odpadami”?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja pokonsumpcyjnych odpadów tworzyw sztucznych; mieszanie odpadów

Kod B3010 określa, że tworzywa sztuczne lub mieszaniny materiałów z tworzyw sztucznych, o ile nie są zmieszane z innymi odpadami, podpadają pod ten kod. Kod B3010 określa trzy główne grupy tworzyw sztucznych (wszystkie z nich obejmują podgrupy): Pozostałości tworzyw sztucznych niechlorowcoorganicznych polimerów i kopolimerów, Odpadów żywicy utwardzonej lub produktów konserwowanych oraz Odpady fluorowanych polimerów.

Dla odpadów fluorowanych polimerów odpady pokonsumpcyjne są wyraźnie wykluczone z tego kodu.

WSR zakazuje mieszania różnych kodów odpadów (chyba że są one włączone do załącznika IIIA; w innych przypadkach należy do mieszanin odpadów stosować procedurę zgłoszenia). Dlatego wyrażenie „nie są pomieszane z innymi odpadami” w treści B3010 nie może odnosić się do mieszania z innymi kodami odpadów.

„Nie są pomieszane z innym odpadami” należy interpretować w kategoriach zawartości odpadów zdefiniowanej w kategorii B3 wykazu B w części 1 załącznika V „Odpady zawierające głównie związki organiczne, które mogą zawierać metale i substancje nieorganiczne”. Odpady z kategorii B3 zawierają przede wszystkim związki organiczne i mogą zawierać metale i materiały nieorganiczne. Dla B3010 kategoria B3 jest jeszcze bardziej ograniczona: B3010 nie może być zmieszany z innymi odpadami (obejmuje to mieszaniny z niebezpiecznymi, jak również nie niebezpiecznymi składnikami, metalami i materiałami nieorganicznymi, o których mowa w B3). Dlatego inne odpady muszą być oddzielone.

Pokonsumpcyjne tworzywa sztuczne mogą być sklasyfikowane jako B3010:

- jeśli tworzywo sztuczne nie jest pomieszane z innym odpadami (obejmuje to mieszaniny z niebezpiecznymi, jak również metalami i materiałami nieorganicznymi innymi niż niebezpieczne wymienione w B3)
- jeśli odpady tworzyw sztucznych są przygotowane do specyfikacji
- jeśli polimery i kopolimery nie są chlorowcowane.

Fracje pokonsumenckich odpadów tworzyw sztucznych składające się przede wszystkim z PVC są włączone do kodu GH013, jeśli odpady nie są zanieczyszczone i odpady mogą zostać odzyskane w sposób racjonalny ekologicznie.

Jeśli chodzi o znaczenie wyrażenia „przygotowane do specyfikacji”: Specyfikacje złomowanych tworzyw sztucznych pokazane są na stronach internetowych organizacji takich jak ISRI (Instytut Branży Recyklingu Złomu) i BIR (Międzynarodowe Biuro ds. Recyklingu). Jednak nie są one wiążące prawnie, więc odniesienia do tych specyfikacji mogą nie być zaakceptowane przez władze

lub sądy. W przypadkach braku zgody między krajami wysyłki i przeznaczenia co do klasyfikacji odpadów, zastosowanie ma art. 28 WSR.

1.6. Jak powinny być klasyfikowane pokonsumpcyjne odpady tworzyw sztucznych?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja pokonsumpcyjnych odpadów tworzyw sztucznych; skażenie

Podczas gdy nie istnieje kod bazylejski obejmujący jednoznacznie pokonsumenckie odpady tworzyw sztucznych, mogą one być sklasyfikowane jako B3010:

- jeśli tworzywo sztuczne nie jest pomieszane z innymi odpadami (obejmuje to mieszaniny z niebezpiecznymi, jak również metalami i materiałami nieorganicznymi innymi niż niebezpieczne wymienione w B3)
- jeśli odpady tworzyw sztucznych są przygotowane do specyfikacji
- jeśli polimery i kopolimery nie są chlorowcowane.

Fracje pokonsumenckich odpadów tworzyw sztucznych składające się przede wszystkim z PVC są włączone do kodu GH013, jeśli odpady nie są skażone i odpady mogą zostać odzyskane w sposób racjonalny ekologicznie.

Specyfikacje to na przykład granice stężeń (np. 2% według wagi niespecyfikowanego tworzywa sztucznego lub materiału niebędącego tworzywem sztucznym). Dalsze wymogi to np. „zasadniczo wolne od brudu, błota, kamieni” lub „bez wolnych cieczy”. Aktualne specyfikacje zamieszczone są na stronach internetowych organizacji takich jak ISRI i BIR.

Odrębnie zbierane odpady tworzyw sztucznych z gospodarstw domowych nie są przygotowane do specyfikacji. Dlatego pokonsumpcyjne odpady tworzyw sztucznych zbierane z gospodarstw domowych powinny być klasyfikowane jako „tworzywa sztuczne” zgodnie z częścią 2 załącznika V do WSR, kod LOW 20 01 39.

1.7. Jak sformułowanie kodu B3010 wygląda w porównaniu z niektórymi innymi kodami, takimi jak szkło (B2020, które może także być materiałem opakowaniowym) i papierem (B3020, pod warunkiem, że nie jest to mieszanina z odpadami niebezpiecznymi), gdzie nie ma wyraźnego wymogu, takiego jak „niepomieszany z innymi odpadami”?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja tworzyw sztucznych, szkła i papieru; kod B3010

Odpady z kategorii B2, a zatem B2020, obejmują przede wszystkim materiały nieorganiczne i mogą zawierać metale i substancje organiczne (np. nakrętki, etykiety).

Odpady z kategorii B3 zawierają przede wszystkim związki organiczne i mogą zawierać metale i materiały nieorganiczne (np. substancje złożone).

Kategoria B3 jest dalej ograniczona dla B3010 i B3020:

- B3010 nie mogą być pomieszane z innymi odpadami (obejmuje to mieszaniny z niebezpiecznymi, jak również innymi niż niebezpieczne związkami organicznymi, metalami i materiałami nieorganicznymi wymienionymi w B3). Fracje te muszą być oddzielone od odpadów tworzyw sztucznych.
- B3020 nie mogą być pomieszane z odpadami niebezpiecznymi. Oznacza to, że te odpady

mogą zawierać inne niż niebezpieczne frakcje związków organicznych, metali i materiałów nieorganicznych (np. kartony po napojach, które mogą być wymienione w kodzie B3020 zawierają papier, tworzywa sztuczne i metal). Niebezpieczne frakcje muszą być oddzielone od odpadów papieru, kartonu i wyrobów papierniczych.

Ogólnie rzecz biorąc, kody B2020, B3010 i B3020 nie są ograniczone materiałami opakowaniowymi.

Co więcej, wyrażenie „nie są pomieszane z innymi odpadami” stosowane jest także w kodach nie stosowanych zazwyczaj do odpadów zbieranych (np. B3040).

Dla kodów B3010 i B3020 oczywistym jest, że te odpady często są wytwarzane w formie pomieszanej z innymi odpadami. Wyraźny wymóg, żeby były one „nie są pomieszane z innymi odpadami (B3010)” „nie są pomieszane z odpadami niebezpiecznymi (B3020)” może być zinterpretowany jako sposób zagwarantowania niepomieszanych frakcji odpadów i dobrze zdefiniowanego przypisania.

Co więcej, wspomniane wyraźne wymagania mogą być zinterpretowane jako sposób na zapewnienie, że tylko odrębnie zbierane frakcje odpadów z niewielką liczbą zanieczyszczeń są przypisane do B3010 i B3020. Typowe zanieczyszczenia w odrębnie zbieranych tworzywach sztucznych odpowiadają za 20-30% masy. Ilości te znacznie przekraczają dozwolone skażenie odpadów tworzyw sztucznych przygotowanych do specyfikacji.

1.8. Jeśli istnieją bardziej ściśle standardy w odniesieniu do odpadów tworzyw sztucznych, czy te ściślejsze standardy mają w zamierzeniu wyłączyć pokonsumpcyjne tworzywa sztuczne z kodu B3010, chyba że zostały one odpowiednio posortowane, aby usunąć inne materiały, i oczyszczone?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja pokonsumpcyjnych odpadów tworzyw sztucznych; skażenie; przygotowane do specyfikacji

Odpowiedź na pytanie 1.6 stwierdza, że pokonsumpcyjne tworzywa sztuczne zbierane z gospodarstw domowych nie mogą być sklasyfikowane jako B3010, ponieważ odpady te nie są przygotowane do specyfikacji. Specyfikacje obejmują na przykład ograniczenie zanieczyszczenia (np. 2% według wagi niezgodnych ze specyfikacją tworzyw sztucznych lub materiałów niebędących tworzywem sztucznym). Dalsze wymagania to np. „zasadniczo wolny od brudu, błota, kamieni” lub „bez wolnych cieczy”.

Sortowanie i/lub czyszczenie będzie konieczne, aby spełnić specyfikacje kategorii.

Odpowiedź na pytanie 1.7 stwierdza, że wyrażenie „nie są pomieszane z innymi odpadami” oznacza, że konieczne jest usunięcie związków organicznych, metalu i odpadów nieorganicznych, które mogą być zawarte w odpadach kategorii B3 (wykaz B, część 1 załącznika V).

Pokonsumenckie odpady tworzyw sztucznych są wyłączone z kodu B3010, jeśli inne odpady nie zostały usunięte, i jeśli stałe odpady tworzyw sztucznych nie są przygotowane do specyfikacji.

1.9. Jaki jest stosunek między terminem „mieszanina”, o którym mowa w art. 2 ust. 3 WSR, wyrażeniem „nie są pomieszane z innymi odpadami” w kodzie B3010 oraz terminem „skażenie”?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Odpady tworzyw sztucznych; Definicja mieszaniny i skażenia

„Mieszanina odpadów” oznacza, że wyniki intencjonalnego i nieintencjonalnego pomieszania dwóch lub więcej różnych rodzajów odpadów, i dla której to mieszaniny nie istnieje pojedynczy kod w załącznikach III, IIIB, IV i IVA. (art. 2 ust. 3 WSR)

Dla przemieszczeń odpadów mieszaniny odpadów niesklasyfikowane w jednym kodzie w załączniku III, albo mieszaniny dwóch lub więcej odpadów wymienionych w załączniku III, muszą być wymienione w załączniku IIIA, pod warunkiem że skład tych mieszanin nie zmniejsza możliwości ich odzysku w sposób racjonalny ekologicznie. Zgodne jest to z art. 58 (poprawka do załączników).

„Nie są pomieszane z innymi odpadami” obejmuje dwa aspekty:

- Nagłówek B3 wykazu B części 1 załącznika V („Odpady zawierające głównie związki organiczne, które mogą zawierać metale i substancje nieorganiczne”) sugeruje, że odpady w kategorii B3 zawierają przede wszystkim związki organiczne i mogą zawierać metale i substancje nieorganiczne. Dla B3010 kategoria B3 jest dalej ograniczona: stałe odpady tworzyw sztucznych mogą być tylko sklasyfikowane jako B3010, jeśli są niepomieszane z innymi odpadami (związkami organicznymi, metalami i substancjami nieorganicznymi w znaczeniu B3).
- W odpadach tworzyw sztucznych z gospodarstw domowych (odrębny system zbiórki) zabrudzenia mogą wynosić 20-30%. Tutaj „nie są pomieszane z innymi odpadami” oznacza, że te zabrudzenia muszą zostać usunięte.

Definicję „zanieczyszczenia” można wyprowadzić z uwag wstępnych do załącznika III do WSR:

Zanieczyszczenie innymi materiałami

- (a) wystarczająco zwiększa ryzyko związane z odpadami lub
- (b) uniemożliwia odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie.

„Nie są pomieszane z innymi odpadami” w kodzie B3010 oznacza, że wszystkie inne odpady niewymienione w tym kodzie powinny być usunięte. Zanieczyszczenie stałych odpadów tworzyw sztucznych powinno być utrzymane poniżej progów podanych w specyfikacji. Tylko odpady tworzyw sztucznych przygotowane do specyfikacji powinny być sklasyfikowane jako B3010.

1.10. Jak należy klasyfikować czyste, oddzielone kartony po napojach z powłoką z tworzyw sztucznych i/lub metalu, takie jak TetraPak?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja, Laminowany karton; TetraPak

Klasyfikacja jako B3020

WSR obejmuje w wykazie A w części I załącznika V (załącznik VIII do Konwencji bazylejskiej) kod B3020 „Odpady papieru, kartonu i wyrobów papierniczych”, w tym karton laminowany.

W konsekwencji laminowany karton podpada pod kod B3020.

Ani WSR, ani Konwencja bazylejska, WFD lub europejski wykaz odpadów nie przedstawiają definicji mówiącej dokładnie, co oznacza termin „laminowany karton”. Ogólna, niewiążąca definicja laminowania wygląda następująco:

Laminat jest materiałem, który może być wytworzony poprzez połączenie dwóch lub więcej warstw materiału. Proces wytwarzania laminatu to laminowanie, który w mowie

potocznej odnosi się do umieszczania czegoś między warstwami tworzywa sztucznego i sklejanie ich poprzez ciepło i/lub ciśnienie, zazwyczaj z substancją klejącą.

[...]Materiały wykorzystywane w laminatach mogą być takie same lub różne.³

W konsekwencji, laminacja nie jest ograniczona do jednego materiału. Nie ma wiążących definicji wskazujących na coś przeciwnego.

Opakowanie TetraPak opisywane jest w kilku źródła informacji jako:

„TetraPak — materiał opakowaniowy dla opakowań kartonowych, złożony z laminatu papieru, polietylenu i, dla opakowań aseptycznych, folii aluminiowej⁴.

Karton TetraPak zazwyczaj zrobiony jest w 75% z kartonu oraz między 10% a 25% z polietylenu o niskiej gęstości (LDPE), który jest stosowany do zalaminowania wewnętrznej i zewnętrznej strony kartonu. HDPE stosowany jest do nakrętek i zamknięć. Długotrwałe i aseptyczne kartony także zawierają cienką warstwę aluminium, zazwyczaj około 5%⁵.

Zadrukowany papier jest następnie **laminowany** polietylenem po zewnętrznej stronie przy pomocy folii (w kartonach aseptycznych) i polietylenem po wewnętrznej.”⁶

W rezultacie, zgodnie z tymi wyjaśnieniami, kartony po napojach, takie jak TetraPak, mogą być sklasyfikowane jako karton laminowany podpadający pod kod B3020 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów.

Klasyfikacja jako EWC 19 12 12

Europejski wykaz odpadów (EWL) obejmuje w swoim załączniku kod 19 12 12 „pozostałe odpady (w tym mieszaniny materiałów) z mechanicznej przeróbki odpadów niewymienione w 19 12 11”. Kod 19 12 11 zdefiniowany jest jako pozostałe odpady (w tym mieszaniny materiałów) z mechanicznej przeróbki odpadów zawierających substancje niebezpieczne.

Zgodnie z systemem klasyfikacji, kod 19 12 12 EWL obejmuje odpady (w tym mieszaniny materiałów) z mechanicznej przeróbki odpadów (kod 19), w szczególności z instalacji mechanicznej przeróbki odpadów, w tym z sortowania, zgniatania, zagęszczania (kod 19 12), niezawierające niebezpiecznych substancji (kod 19 12 11).

Pytanie oparte jest o założenie, że kartony po napojach są czyste i oddzielone od odpadów gospodarstw domowych, co tym samym implikuje czyszczenie i sortowanie w instalacji mechanicznej przeróbki.

Jeśli kartony po napojach zostały najpierw oczyszczone i posortowane w instalacji mechanicznej przeróbki odpadów, mogą być sklasyfikowane jako EWC 19 12 12.

Jednak WSR w jasny sposób nadaje priorytet wykorzystaniu kodu bazylejskiego, a nie kodu EWC, jak określono w nocie wprowadzającej do załącznika V do WSR.

Kod B3020 wymieniony jest w wykazie B części 1 załącznika V do WSR, podczas gdy kod 19 12 12 EWC wymieniony jest w części 2 załącznika V do WSR. Kod B3020 niewystarczająco opisuje czyste, oddzielone kartony po napojach.

W rezultacie czyste, oddzielone kartony po napojach, takie jak TetraPak, powinny być sklasyfikowane jako kod B3020, a nie EWC 19 12 12.

Jednak stopień oczyszczenia i posortowania kartonów po napojach może odgrywać główną rolę w klasyfikacji, zgodnie z notą wprowadzającą załącznika V do WSR.

3 Wolna encyklopedia Wikipedia, <http://en.wikipedia.org/wiki/Laminate>

4 Rozwój w skrócie, broszura, możliwość zgrania z: http://www.tetrapak.com/Document%20Bank/9704en_low.pdf.

5 Packagingnews.co.uk, <http://www.packagingnews.co.uk/News/MostEmailed/969611/Tetra-Pak-plans-bioplastics-trials-2011/>.

6 Informacje o TetraPak dostępne są pod adresem http://www.tetrapakrecycling.co.uk/tp_howaretheymade.asp.

Jeśli kartony po napojach są wystarczająco zanieczyszczone resztkami konsumpcyjnymi, aby uniemożliwić odzysk w sposób racjonalny ekologicznie, nie powinny być sklasyfikowane jako B3020. W takich przypadkach należy zastosować inne kody klasyfikacyjne.

Zatem kod B3020 ma zastosowanie do kartonów po napojach takich jak TetraPak, jeśli są zanieczyszczone w stopniu opisanym w nocie wprowadzającej do załącznika V do WSR.

Pochodzenie kartonów po napojach (gospodarstwa domowe, instalacje mechanicznej przeróbki odpadów, odpady z procesu produkcji kartonów) mogą wtedy decydować o dalszej klasyfikacji.

Ostateczna odpowiedź:

Czyste i rozdzielone kartony po napojach z pokryciem z tworzywa sztucznego i/lub metalu, takie jak TetraPak, powinny być sklasyfikowane jako B3020, pod warunkiem, że nie są zanieczyszczone w stopniu, w którym

- wystarczająco zwiększa ryzyko związane z odpadami, by uznać je za odpowiednie do poddania procedurze pisemnego zgłoszenia i zgody, wzięwszy pod uwagę właściwości odpadów niebezpiecznych wymienionych w załączniku III do dyrektywy Rady 91/689/EWG; lub
- uniemożliwia odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie.

1.11. W końcowej fazie procesu produkcji materiałów włókienniczych bele materiału są przycinane na krawędziach. Powstała odcięta krawędź (tkanina) przeznaczona jest do wykorzystania do produkcji szmat. Przyjmując, że ta tkanina spełnia warunki art. 5 ust. 1 lit. a) do d) WFD, jakie inne dodatkowe kryteria, jeśli istnieją, musiałyby być spełnione, żeby taka odcięta krawędź materiału była uważana za produkt uboczny?

Słowa kluczowe: Definicja produktu ubocznego, odpady tekstylne

Jak dotąd nie zostały określone żadne dodatkowe kryteria dotyczące uznania materiałów tekstylnych za produkt uboczny przez komisję regulacyjną, o której mowa w art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Art. 5 nowej WFD definiuje warunki klasyfikacji jako produkt uboczny. Załącznik II komunikatu COM (2007) 59 final przedstawia drzewo decyzyjne dla odpadów wobec decyzji dotyczących produktów ubocznych. Wytyczne COM (2007) 59 final mogą być wzięte pod uwagę.

W konsekwencji, jeśli krawędź (tkanina) spełnia warunki art. 5 ust. 1 [lit. a) do d)] dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów, nie istnieją obecnie kryteria, które należy spełnić, żeby takie krawędzie materiałów uważane były za produkty uboczne.

1.12. Czy kod B1120 odnosi się do katalizatorów stosowanych w pojazdach, zawierających lananowce lub metale przejściowe (np. cer, żelazo lub mangan)?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja kwestii związanych z pojedynczymi strumieniami odpadów; Katalizatory

WSR obejmuje w wykazie B części 1 załącznika V, jako kod B1120:

„Zużyte katalizatory, z wyłączeniem cieczy stosowanych jako katalizatory, zawierających którąkolwiek substancję:

- metale przejściowe, z wyłączeniem odpadów katalizatorów (zużyte katalizatory, ciecze stosowane jako katalizatory lub inne katalizatory) z wykazu A (...)
- lantanowce (metale ziem rzadkich)(...)"

Kod B1130 z wykazu B części 1 załącznika V brzmi:

„B1130 Oczyszczone zużyte katalizatory zawierające metale szlachetne”

Kod A2030 wykazu A części 1 załącznika V obejmuje:

„Odpady katalizatorów, z wyłączeniem takich odpadów wymienionych w wykazie B”.

Brzmienie kodu B1120 nie jest zupełnie jednoznaczne. Dla niniejszej odpowiedzi przyjmuje się, że wyrażenie „Zużyte katalizatory, z wyłączeniem cieczy stosowanych jako katalizatory, zawierających którekolwiek ...”

oznacza, że

- Ciecze stosowane jako katalizatory są wyłączone z tego kodu, bez względu na ich skład;
- Zużyte katalizatory podpadają pod kod B1120 tylko jeśli zawierają metale przejściowe (z wyłączeniem odpadów katalizatorów zawartych w wykazie A) or lantanowce.

Termin „**katalizator**” nie jest zdefiniowany w WSR. Zgodnie z EIONET termin ten jest generalnie definiowany jako:

„Katalizator jest substancją, której obecność zmienia szybkość, z jaką postępuje reakcja chemiczna, ale której własny skład pozostaje niezmienny przez reakcję. Katalizatory są zazwyczaj wykorzystywane dla przyspieszenia reakcji (katalizatory pozytywne), ale spowalniające (negatywne) katalizatory są także stosowane.”⁷

Termin „reaktor katalityczny” nie jest wspomniany w WSR. Zgodnie z EIONET:

„Katalizatory pojazdowe są zaprojektowane tak, aby oczyszczać spaliny w pojazdach napędzanych benzyną [...]. Katalizatory pojazdowe usuwają tlenek węgla, niespalone węglowodory i tlenki azotu. [...] Spaliny przechodzą przez komórkową strukturę ceramiczną, filtr podobny do plastra miodu. Zwarta, złożona struktura plastra miodu daje powierzchnię 23.000 metrów kwadratowych. Jest ona pokryta cienką warstwą platyny, palladu i rodu, które działają jako katalizatory stymulujące reakcję w celu zmiany składu chemicznego gazów. Platyna i pallad przekształcają węglowodory i tlenek węgla na dwutlenek węgla i parę wodną. Rod zmienia tlenki azoty i węglowodory w azot i wodę, które są nieszkodliwe.”⁸

Jednak definicja ta opisuje powszechne rodzaje reaktorów katalitycznych i nie należy jej rozumieć tak, że wyklucza inne rodzaje reaktorów katalitycznych stosowanych w pojazdach silnikowych.

Ogólna definicja terminu „katalizator” obejmuje substancje katalityczne i pytanie brzmi, czy **reaktory katalityczne** zawierające lantanowce lub metale przejściowe są objęte kodem B1120, czy odnosi się on tylko do **substancji** katalitycznych, z wykluczeniem reaktorów katalitycznych.

Zatem możliwe są dwie interpretacje:

- (1) Termin „katalizator”, zgodnie z jego zastosowaniem w WSR, ograniczony jest do substancji katalitycznych i wyklucza reaktory katalityczne.
- (2) Termin „katalizator”, zgodnie z jego zastosowaniem w WSR, obejmuje reaktory katalityczne.

⁷ European Environmental and Observation Network (EIONET), at: <http://www.eionet.europa.eu/gemet/concept?cp=1210&langcode=en&ns=1>.

⁸ European Environmental and Observation Network (EIONET), at: <http://www.eionet.europa.eu/gemet/concept?cp=1210&langcode=en&ns=1>.

(1) Termin „katalizator”, zgodnie z jego zastosowaniem w WSR, ograniczony jest do substancji katalitycznych i wyklucza reaktory katalityczne

Kilka kodów w WSR odnosi się do terminu „katalizator” (kody GC050, A1140, A2030, B1120, B1130). Kody 16 08 01 do 16 08 07 w części 2 załącznika V do WSR, odnoszące się do europejskiego wykazu odpadów, także stosują termin „katalizator”. Jednak żaden z tych kodów nie definiuje lub obejmuje terminu „reaktor katalityczny”.

Można utrzymywać, że jeśli celem było włączenie reaktorów katalitycznych do tych kodów, termin ten zostałby zastosowany, lub nawet w bardziej konkretnym brzmieniu, na przykład „reaktor katalityczny z pojazdów”.

(2) Termin „katalizator”, zgodnie z jego zastosowaniem w WSR, obejmuje reaktory katalityczne

Nawet pomimo tego, że termin „reaktor katalityczny” nie jest stosowany w WSR, istnieje kilka argumentów za tą drugą interpretacją:

- Terminy „reaktor katalityczny” i „reaktor” nie są włączone do WSR lub EWL. Zgodnie z pierwszą interpretacją, prowadzi to do sytuacji, w której odpady z reaktorów katalitycznych sklasyfikowane są jako odpady niewymienione w wykazie. Ale reaktory katalityczne z używanych pojazdów są rodzajem odpadu, który jest wytwarzany regularnie, i to w dużych ilościach. Mało jest prawdopodobne, żeby takie odpady miały być sklasyfikowane jako niewymienione w wykazie.
- Sformułowanie „zużyte katalizatory, z wyłączeniem cieczy stosowanych jako katalizatory, zawierające którąkolwiek z [...]”, które zastosowano w kodzie B1120 w WSR, wskazuje, że kod także odnosi się do reaktorów katalitycznych po usunięciu ciekłych substancji katalitycznych.
- W kilku językach jedno słowo jest stosowane na określenie substancji chemicznych i sprzętu technicznego, w którym proces chemiczny ma miejsce (np. polski „katalizator”, niemiecki „Katalysator”, hiszpański „catalizador”). W wersjach WSR tych języków stosowany termin dlatego obejmuje zarówno substancję, jak i sprzęt.
- Państwa członkowskie interpretują termin tak, że obejmuje on reaktory katalityczne. Na przykład wytyczne dostarczone przez austriackie Ministerstwo Środowiska dotyczące WSR obejmują reaktory katalityczne z pojazdów („KFZ Katalysatoren”, wyraźnie wspomniane w wyjaśnieniu do kodu B1130).⁹

W rezultacie treść kodów zawierające termin „katalizator” w WSR nie wspomina konkretnie „reaktorów katalitycznych”. Ale w świetle powyższych argumentów również nie wydaje się właściwe wyraźne wykluczenie reaktorów katalitycznych z kodów.

Dla celów klasyfikacyjnych, prosimy o zwrócenie uwagi na następujące dwa aspekty:

1. Reaktory katalityczne stosowane w pojazdach muszą być sklasyfikowane albo jako kod B1120, albo jako B1130, w zależności od tego, czy zawierają, czy nie zawierają metali przejściowych lub lantanowców, zgodnie z listą w kodzie B1120.
2. Przestrzegać należy noty wprowadzającej 3 do załącznika V do WSR.

Austriackie Ministerstwo Środowiska, w przytoczonych wytycznych, wyjaśnia, że¹⁰

⁹ Anwendungshinweise zu den Anhängen III bis V der EG Abfallverbringungsverordnung Nr. 1013/2006, Aktualisierung des Kapitels 5.3. — Version 2009, BUNDES-ABFALLWIRTSCHAFTSPLAN 2006, Lebensministerium, strona 89, pod adresem: <http://www.bundesabfallwirtschaftsplan.at/>.

¹⁰ Translated from: Anwendungshinweise zu den Anhängen III bis V der EG Abfallverbringungsverordnung Nr.

„Katalizatory, jeśli nie są zanieczyszczone przez substancje wymienione w „bursztynowym wykazie odpadów” (np. zanieczyszczenie olejami mineralnymi), są częścią „zielonego wykazu odpadów”, nawet jeśli wewnętrzne właściwości katalizatora (np. zawartość rakotwórczego niklu) są sklasyfikowane jako niebezpieczne. Europejski wykaz odpadów klasyfikuje używane katalizatory, zawierające metale przejściowe lub inne substancje, jako niebezpieczne. Jednak takie katalizatory są sklasyfikowane jako odpady zgodnie z „zielonym wykazem odpadów”, jeśli nie są dodatkowo zanieczyszczone niebezpiecznymi substancjami (np. olejami mineralnymi, pozostałościami smoły).”

W rezultacie wydaje się, że zgodne z WSR jest traktowanie reaktorów katalitycznych stosowanych w pojazdach, zawierających lantanowce i metale przejściowe (np. cer, żelazo lub magnez), jako „katalizatory” w znaczeniu kodu B1120 i odpowiednie ich klasyfikowanie, jeśli pozostałe warunki są spełnione.

1.13. Czy kod B1130 odnosi się także do reaktorów katalitycznych stosowanych w pojazdach, zawierających metale szlachetne, takie jak platyna, rod, palladium (najpowszechniejsze)?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja kwestii związanych z pojedynczymi strumieniami odpadów; Katalizatory

Dwie możliwe interpretacje podane w odpowiedzi na pytanie 1.12 mają również tutaj zastosowanie.

Oprócz tego, aby uzasadnić pogląd, że termin „katalizator” w WSR obejmuje reaktory katalityczne, można argumentować, że

- Państwa członkowskie interpretują termin ten tak, że obejmuje reaktory katalityczne. Przykładowo, austriackie wytyczne dotyczące WSR włączają reaktory katalityczne z pojazdów (wyraźnie „KFZ Katalysatoren” w kodzie B1130). Austriackie Ministerstwo Środowiska wyjaśnia dale w odniesieniu do kodu B1130¹¹:

„Katalizatory, jeśli nie są zanieczyszczone przez substancje wymienione w „bursztynowym wykazie odpadów” (np. zanieczyszczenie olejami mineralnymi), są częścią „zielonego wykazu odpadów”, nawet jeśli wewnętrzne właściwości katalizatora (np. zawartość rakotwórczego niklu) są sklasyfikowane jako niebezpieczne.”

W rezultacie treść kodów zawierające termin „katalizator” w WSR nie wspomina konkretnie „reaktorów katalitycznych”. Ale w świetle powyższych argumentów również nie wydaje się właściwe jednoznaczne wykluczenie reaktorów katalitycznych z kodów.

Reaktory katalityczne stosowane w pojazdach muszą być sklasyfikowane albo jako kod B1120, albo jako B1130, w zależności od tego, czy są oczyszczone, i czy zawierają metale szlachetne, zgodnie z listą w kodzie B1130, czy nie. Należy zauważyć, że przestrzegać trzeba noty wprowadzającej 3 do załącznika V przy klasyfikacji reaktorów katalitycznych.

W rezultacie wydaje się, że zgodne z WSR jest traktowanie reaktorów katalitycznych stosowanych w pojazdach, zawierających metale szlachetne jak platyna, rod czy palladium, jako „katalizatory” w znaczeniu kodu B1130 i odpowiednie ich klasyfikowanie, jeśli pozostałe warunki są spełnione.

1013/2006, Aktualisierung des Kapitels 5.3. — Version 2009, BUNDES-ABFALLWIRTSCHAFTSPLAN 2006, Lebensministerium, strony 87-88, pod adresem: <http://www.bundesabfallwirtschaftsplan.at/>.

11 Tłumaczenie za: Anwendungshinweise zu den Anhängen III bis V der EG Abfallverbringungsverordnung Nr. 1013/2006, Aktualisierung des Kapitels 5.3. — wersja z 2009 r., BUNDES-ABFALLWIRTSCHAFTSPLAN 2006, Lebensministerium, strona 89, pod adresem: <http://www.bundesabfallwirtschaftsplan.at/>.

1.14. Kod B1130 definiowany jest jako: „Oczyszczone zużyte katalizatory zawierające metale szlachetne”. Co oznacza słowo „oczyszczone” w odniesieniu do pojazdowych reaktorów katalitycznych?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Katalizatory

Prosimy o odniesienie się do odpowiedzi na pytania 1.12 i 1.13 powyżej.

WSR obejmuje w wykazie B części 1 załącznika V jako kod B1130:

„Oczyszczone zużyte katalizatory zawierające metale szlachetne”

WSR nie obejmuje interpretacji terminu „oczyszczony”, ani też nie ma żadnych wytycznych na poziomie unijnym.

Pamiętając o nocie wprowadzającej 3 do załącznika V, można dojść do wniosku, że termin „oczyszczone” wykracza poza wymagania tego ustępu, tj. że te katalizatory muszą, co jest minimalnym wymogiem, być oczyszczone z oleju mineralnego i pozostałości smoły, i nie mogą zawierać pozostałości związków organicznych, np. pozostałości węglowodorów aromatycznych.

Zawsze trzeba sprawdzić, czy

- 1) klasyfikacja jako „Oczyszczone zużyte katalizatory zawierające metale szlachetne” jest uzasadniona
- 2) a) nie jest obecne żadne ryzyko, o którym mowa w akapicie wprowadzającym (a) do załącznika III

b) nie jest obecne żadne ryzyko, o którym mowa w akapicie wprowadzającym (b) do załącznika III.

Stopień, w jakim powyższe kryteria są spełnione w przypadkach zanieczyszczenia odpadów muszą być sprawdzone przez zgłaszającego, a wszelkie teksty muszą być nadzorowane przez władze dla każdego rodzaju odpadów, dla poszczególnych przypadków.

W rezultacie termin „oczyszczone” dopuszcza interpretację. Jako minimum, wszystkie części i substancje muszą zostać usunięte, jeśli wystarczająco zwiększają zagrożenia związane z odpadami, żeby konieczne stało się uprzednie pisemne zgłoszenie i uzyskanie zgody, ponieważ są one sklasyfikowane jako niebezpieczne w załączniku III dyrektywy 91/689/EWG w sprawie niebezpiecznych odpadów, lub jeśli uniemożliwiają odzyskanie odpadów w sposób racjonalny ekologicznie. Jednak dodatkowa specyfikacja dla „oczyszczonych” katalizatorów wydaje się wykraczać poza ten wymóg.

1.15. Jaka będzie właściwa klasyfikacja reaktorów katalitycznych zgodnie z WSR: A2030 czy odpady niewymienione w wykazie?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Katalizatory

Kod A2030 wykazu A części 1 załącznika V obejmuje:

„Odpady katalizatorów, z wyłączeniem takich odpadów wymienionych w wykazie B”.

Dla pytania, czy termin „katalizator” w załączniku V obejmuje także reaktory katalityczne stosowane w pojazdach, prosimy o odwołanie się do poprzednich projektów odpowiedzi. Bronione tutaj stanowisko jest takie, że termin nie obejmuje reaktorów katalitycznych.

Dlatego wszelkie zużyte reaktory katalityczne niesklasyfikowane w kodach B1120 lub B1130

powinny być sklasyfikowane jako A2030.

1.16. Kod bazylejski A1190 brzmi: „Odpadowe kable pokryte lub izolowane plastikiem zawierającym lub zanieczyszczonym smołą węglową, polichlorowanymi bifenyłami [5], ołowiem, kadmem, innymi związkami organohalogenowymi lub innymi składnikami wyszczególnionymi w załączniku I w takim stopniu, że wykazują one właściwości określone w załączniku III”. Czy słowo „zawierającym” odnosi się tylko do części z tworzyw sztucznych, czy dotyczy całego kabla?

Słowa kluczowe: Klasyfikacja; Odpadowe kable metalowe pokryte lub izolowane tworzywem sztucznym

W roku 2003 Indie zasugerowały wprowadzenie nowych kodów dla odpadowych kabli pokrytych tworzywem sztucznym w załącznikach VIII i IX Konwencji bazylejskiej.

Kable pokryte tworzywem sztucznym składają się z dwóch głównych frakcji: „metalu” (głównie miedzi) oraz „tworzywa sztucznego” (głównie PVC, częściowo PE oraz w niewielkim stopniu inne żywice).

Dostępna dokumentacja dotycząca wprowadzenia nowych kodów koncentruje się silnie na lustrzanym kodzie B1115 podkreślającym, że kable pokryte PVC/PE powinny zawierać tylko materiały przyjazne dla środowiska. Odpadowe kable napełnione olejem i smołą węglową muszą być traktowane inaczej i powinny być umieszczone na wykazie VIII (Konwencji bazylejskiej). Substancje wymienione w A1190 (smoła węglowa, PCB, ołów, kadm, inne związki organohalogenowe) są/były stosowane do pokrywania kabli, albo zawarte w pokrywie z tworzywa sztucznego (np. PCB stosowane było jako opóźniacz płomienia, ołów i kadm jako stabilizatory), lub jako kolejna warstwa izolacyjna.

Problem stanowi to, że pokrywa z tworzywa sztucznego nie będzie traktowana w sposób racjonalny ekologicznie (np. niekontrolowane procesy termiczne).

Można dlatego założyć, że ograniczenia podane dla B1115 (substancje wymienione w A1190 nie mogą przekraczać poziomów wykazujących cechy z załącznika III) odnoszą się do pokrywy z tworzyw sztucznych, a nie do całego kabla.

Co więcej, „zielony wykaz odpadów” jest przeznaczony dla odzysku (B1115 wyraźnie wyklucza odpady przeznaczone dla operacji z załącznika IVA). W rezultacie, zarówno frakcje kabla pokrytego tworzywem sztucznym („metal” i „tworzywo sztuczne”) muszą zostać odzyskane. Oddzielenie tych dwóch frakcji i odzysk oddzielonych frakcji jest zgodne z aktualnym stanem wiedzy. Jeśli stężenie substancji różni się między dwiema frakcjami „metalu” i „tworzywa sztucznego”, stężenia w ramach jednej z frakcji będą wykazywały cechy z załącznika III po oddzieleniu. W rezultacie frakcja ta nie będzie już uważana za frakcję inną niż niebezpieczna.

Odpowiednio słowo „zawierającymi” w kodzie bazylejskim A1190 musi odnosić się tylko do części z tworzywa sztucznego.

1.17. Jeśli słowo „zawierającymi” w kodzie bazylejskim A1190 odnosi się jedynie do części z tworzyw sztucznych, czy oznacza to, że stare kable uziemieniowe bez pokrycia/izolacji z tworzyw sztucznych nie są klasyfikowane w tym kodzie?

Słowa kluczowe; Klasyfikacja; Zużyte kable metalowe pokryte lub izolowane tworzywem sztucznym

W odpowiedzi na pytanie 1.16 powyżej argumentowano, że słowo „zawierającymi” w kodzie bazylejskim A1190 odnosi się tylko do pokrycia kabli z tworzyw sztucznych. Wykazano także, że kod A1190 obejmuje tylko kable pokryte lub zaizolowane tworzywami sztucznymi. Odpowiednio, stare kable uziemiowe bez pokrywy /izolacji z tworzywa sztucznego nie są klasyfikowane w tym kodzie.

Ta interpretacja wspierana jest przez następujące fakty:

W roku 2003 Indie zasugerowały wprowadzenie nowych kodów dla odpadowych kabli pokrytych tworzywem sztucznym do załączników VIII i IX Konwencji bazylejskiej.

Brzmienie proponowane przez Indie w 2003 r. było następujące:

- „Kable zawierające oleje, smołę węglową i inne niebezpieczne substancje: załącznik VIII”
- „Kable inne niż te wspomniane powyżej: załącznik IX”

Nazwa odpadów została określona jako „Kable pokryte tworzywem sztucznym (z wykluczeniem odpowiedniego unieszkodliwienia poprzez spalanie)”.

Sekretariat Konwencji Bazylejskiej otrzymał szereg komentarzy z różnych krajów w sprawie wniosku Indii o umieszczenie odpadowych kabli pokrytych tworzywem sztucznym w załącznikach VIII i IX. Kanada zaproponowała, co następuje: *„Wykorzystanie słów „izolowane kable lub odpady przewodów” jest o wiele zbyt szerokim kodem. Istnieje szeroki wachlarz materiałów izolacyjnych innych niż tworzywa sztuczne stosowane do produkcji kabli lub przewodów, takich jak papier lub karton, który będzie ujęty w tym kodzie. Zapewnia to także ujęcie tylko tych odpadów kabli lub przewodów, które są pokryte tworzywami sztucznymi lub izolowane tworzywami sztucznymi.”*

W roku 2004 Konferencja Stron Konwencji Bazylejskiej o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych zatwierdziła włączenie nowych kodów A1190 i odpowiadającego mu lustrzanego kodu B 1115 w załączniku VIII i załączniku IX Konwencji bazylejskiej.

Kod bazylejski A1190 odnosi się tylko do kabli pokrytych lub izolowanych tworzywami sztucznymi. W rezultacie stare kable uziemiowe bez pokrywy/izolacji nie mogą być sklasyfikowane w tym kodzie.

2. OGÓLNA KLASYFIKACJA I KWESTIE PROCEDURALNE

2.1. Czy, żeby przemieszczenie odpadów podpadało pod konkretny kod odpadów w załączniku V do WSR z kilkoma pozycjami, przemieszczenie powinno zawierać jedynie jedną z tych konkretnych pozycji, czy może zawierać kilka pomieszanych pozycji?

Słowa kluczowe: Mieszanie odpadów; pozycje; zanieczyszczenie

Pytanie dotyczy tego, czy mieszanina kilku pozycji może być sklasyfikowana jako odpady z zielonego wykazu lub jako „mieszanina odpadów”, zazwyczaj możliwa do sklasyfikowania jako „odpady z zielonego wykazu”, o ile mieszanina różnych odpadów (pozycji) nie jest włączona do załącznika IIIA.

W sprawie *Omni Metal C-259/05* Europejski Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, w ścisłej interpretacji WSR, że warunki gospodarki odpadami i potencjalne zagrożenia dla środowiska związane z każdym rodzajem odpadów w mieszaninie nie są konieczne takie same, jak te związane z mieszaniną. W rezultacie mieszanina różnych substancji „z zielonego wykazu” włączone do tego samego kodu mogą automatycznie otrzymać ten sam kod i dlatego być sklasyfikowane jako „odpady z zielonego wykazu”.

W świetle celów środowiskowych i zdrowotnych WSR oraz zgodnie z decyzją Trybunału odpowiednie jest zinterpretowanie WSR w sposób ostrożny i ograniczający. Przed zwolnieniem przemieszczenia pewnych rodzajów odpadów z procedur nadzoru i kontroli rozporządzenia poprzez umieszczenie go na zielonym wykazie musi być uprzednio przeprowadzona ocena zagrożeń dla środowiska związanych z ich przetwarzaniem i przeładunkiem.

W rezultacie, jeśli WSR jest interpretowane w sposób ostrożny i restrykcyjny, przemieszczenie zawierające kilka pozycji tego samego kodu odpadów muszą być uważane za mieszaniny odpadów.

2.2. Właściwe organy z pewnych państw członkowskich nie zaakceptowały stosowania bazylejskich lub OCED kodów identyfikacji odpadów w dokumentach zgłoszeniowych w przypadkach, gdy kilka podobnych kodów z „europejskiego wykazu odpadów” (EWL) można podstawić pod jeden kod bazylejski. Jaka powinna być uzasadniona praktyka, i na jakich zasadach może ta praktyka być stosowana?

Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; klasyfikacja w przypadku kilku kodów EWL pod jednym kodem bazylejskim

WSR nakłada wymóg, żeby dokumenty zgłoszenia i przemieszczenia wykazywały informacje na temat tożsamości odpadów w Bloku 14, zgodnie z opisem podanym w ustępie 25 załącznika IC do WSR. W szczególności kod przyjęty na mocy Konwencji bazylejskiej (podpunkt (i)) oraz, w stosownych przypadkach, systemy przyjęte w decyzji OECD (podpunkt (ii)) i inne przyjęte systemy klasyfikacyjne (podpunkty (iii) do (xii)) także muszą zostać wpisane.

Kody z EWL są określone w podpunkcie (iii).

Zgodnie z art. 4 ust. 6 WSR tylko jeden kod identyfikacyjny odpadów powinien być ujęty dla każdego zgłoszenia, z wyjątkiem odpadów niesklasyfikowanych po jednym kodem w załącznikach III, IIIB, IV, lub IVA, albo w przypadku mieszaniny odpadów niewymienionych w jednym kodzie

w załącznikach III, IIIB, IV lub IVA, chyba że jest ona wymieniona w załączniku IIIA.

Pytanie sugeruje trzy sytuacje, które należy rozróżnić:

- Pierwsza sytuacja związana jest z odpadami sklasyfikowanymi pod jednym kodem w jednym z załączników III, IIIB, IV lub IVA do WSR.
- Druga wiąże się z odpadami niesklasyfikowanymi pod jednym kodem w jednym z załączników III, IIIB, IV lub IVA do WSR.
- Trzecia dotyczy mieszaniny odpadów niesklasyfikowanych pod jednym kodem w jednym z załączników III, IIIB, IV lub IVA, chyba że jest ona wymieniona w załączniku IIIA do WSR.

W przypadkach, gdy kilka podobnych kodów z EWL może być podpiętych pod jeden kod bazylejski, możliwe są dwie interpretacje:

1. Jeden kod/jeden rodzaj odpadów odnosi się do jednego kodu EWL, tym samym wymagając jednego formularza zgłoszenia dla każdego pojedynczego kodu EWL;
2. Jeden kod/jeden rodzaj odnosi się do kodu bazylejskiego i kody EWL są stosowane jako dodatkowa informacja, więc formularz zgłoszenia odnosi się do kodu bazylejskiego.

Utrzymuje się, że interpretacja numer 1 uprościłaby procedurę dla władz i wspierałaby egzekwowanie, jako że całe przetwarzanie i zgłaszanie danych o odpadach mogłoby dotyczyć jednego kodu EWL i taka procedura uprościłaby również kontrolę i egzekwowanie.

Jednak jeśli pierwsza interpretacja jest właściwa, art. 4 ust. 6 WSR odnoszący się wyraźnie do „jednego kodu w załączniku III, [...] lub IV [...]” byłby zbędny.

Oprócz tego, treść ustępu 25 w załączniku IC do WSR stanowi silny argument za drugą interpretacją. Sugeruje on, że kody Konwencji bazylejskiej mają priorytet, co jest zgodne z zakresem tego aktu prawnego. Identyfikacja poprzez kody EWL ma być dodawana jako źródło dalszych informacji.

W rezultacie dla przemieszczeń odpadów podpadających pod procedurę zgłoszenia, **jeden kod identyfikacyjny** stosowany do identyfikacji odpadów w Bloku 14 dokumentu zgłoszenia określonego w załączniku IA do WSR dla wszystkich odpadów sklasyfikowanych pod jednym kodem w załączniku III, IIIB, IV lub IVA do WSR **powinien być oparty przede wszystkim o Konwencję bazylejską (lub, w stosownych przypadkach, system klasyfikacyjny OECD)**.

Dla przemieszczeń odpadów niesklasyfikowanych pod jednym kodem w załączniku III, IIIB, IV lub IVA do WSR, **jeden rodzaj odpadów musi być określony zgodnie z Konwencją bazylejską, albo, w stosownych przypadkach, systemem klasyfikacyjnym OECD**. Jeśli istnieje odpowiedni EWL, zgłoszenie może być powiązane z jednym kodem EWL.

Dalsze informacje istotne dla zasad, na jakich ta praktyka może być stosowana, podane są w ust. 25 lit. c) załącznika IC do WSR:

- „(iii): Państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny stosować kody określone w wykazie odpadów Wspólnoty Europejskiej (zob. decyzja Komisji 2000/532/WE, z późniejszymi zmianami) [9]. Kody takie mogą być również ujęte w załączniku IIIB do niniejszego rozporządzenia.”
- „(vi): O ile jest to przydatne lub wymagane przez właściwe organy, należy w tym miejscu podać wszelkie inne kody lub dodatkowe informacje ułatwiające identyfikację odpadów.”

Brak jest konkretnego stwierdzenia, że tylko jeden kod powinien być stosowany dla podpunktów iii) do xii) ust. 25 lit. c) załącznika IC do WSR. Co więcej, podpunkt vi) tego samego ustępu pozwala państwom członkowskim na zażądanie wszelkich dodatkowych informacji, które ułatwiłyby identyfikację odpadów.

W rezultacie uzasadnioną praktyką powinna być interpretacja jednego kodu, ponieważ kod bazylejski (lub w stosownych przypadkach zgodnie z załącznikami III i IV do WSR, kod OECD) z wymienieniem wszystkich właściwych kodów EWL i włączeniem innych informacji zgodnie z podpunktem vi) ust. 25 lit. c) załącznika IC do WSR w przypadkach, gdy kilka podobnych kodów może być podciągniętych pod jeden kod bazylejski.

2.3. Jeśli kod w załączniku III (zielony wykaz) jest zanieczyszczony, czy powinien on przestać podlegać ogólnym wymogom informacyjnym, jeśli poziomy zanieczyszczenia są zbyt wysokie? Czy też powinno być podstawową zasadą, że odpady zanieczyszczone nie mogą być uznawane za „zielone”, z wyjątkiem przypadków drobnego zanieczyszczenia?

Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; procedura; zanieczyszczenie odpadów; wybór odpowiedniej procedury

W ustępie wprowadzającym do załącznika III do WSR czytamy:

„Niezależnie od tego, czy odpady są wymienione w niniejszym wykazie, nie mogą podlegać ogólnemu wymogowi dołączenia określonych informacji, jeśli są zanieczyszczone innymi substancjami w zakresie, który:

(a) wystarczająco zwiększa ryzyko związane z odpadami, by uznać je za odpowiednie do poddania procedurze pisemnego zgłoszenia i zgody, wzięwszy pod uwagę właściwości odpadów niebezpiecznych wymienionych w załączniku III do dyrektywy Rady 91/689/EWG; lub

(b) uniemożliwia odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie”

Zgodnie z systemem wprowadzonym w art. 3 ust. 1 i 2 WSR, wraz z ustępem wprowadzającym załącznika III, procedura informacyjna zgodna z art. 18 może być zastosowana tylko w przypadkach odpadów, które:

- spełniają kryteria, o których mowa w art. 3 ust. 2) lit. a) lub b)

Należy zauważyć, że dla pewnych rodzajów odpadów istnieje wyraźny wymóg, że nie mogą one być zanieczyszczone innymi materiałami, jeśli są sklasyfikowane w odpowiednim kodzie „B” (na przykład: odpady tworzyw sztucznych mogą tylko być sklasyfikowane pod kodem B3010 „(...) pod warunkiem że nie są pomieszane z innymi odpadami i są przygotowane do specyfikacji”; kolejny przykład: kod B1020 brzmi: „Czysty, niezanieczyszczony złom metali”)

- nie są zanieczyszczone w sposób, który

a) zwiększa zagrożenia związane z odpadami, zgodnie z opisem w odpowiednim ustępie lub

b) uniemożliwia odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie.

We wszystkich innych przypadkach procedura art. 18 nie ma zastosowania i musi być wypełniona procedura zgłoszenia.

Zatem w przypadkach zanieczyszczonych odpadów należy zawsze sprawdzić, czy

- procedura art. 18 ma (wciąż) zastosowanie dla tych odpadów i
- a) czy nie zachodzi ryzyko, o którym mowa w ustępie wprowadzającym (a) załącznika III
- b) czy nie zachodzi ryzyko, o którym mowa w ustępie wprowadzającym lit. b) załącznika III.

We wszystkich pozostałych przypadkach transport odpadów tych odpadów podlega procedurze zgłoszenia i może nie być transportowany zgodnie z procedurą art. 18. Żadna inna „podstawowa zasada” nie została nakreślona w WSR. Zgłaszający musi sprawdzić zakres, w jakim wspomniane kryteria są spełniane w przypadkach zanieczyszczenia odpadów, a władze muszą weryfikować każdy rodzaj odpadów dla każdego poszczególnego przypadku.

Niektóre państwa członkowskie przyjmują pogląd, że, w duchu zharmonizowanego podejścia, podstawową zasadą dla odpadów z „zielonego wykazu” powinno być niewielkie zanieczyszczenie, niezależnie od kolejnych operacji oczyszczania, i niezależnie od tego, czy będą one miały miejsce w państwie członkowskim przy pomocy najlepszej dostępnej technologii lub w kraju nienależącym do OECD z niskimi standardami środowiskowymi. Według nich pojęcie „zielonego wykazu” zostałoby poważnie podważone, gdyby ostateczne miejsce przeznaczenia i rodzaj odzysku były decydującymi czynnikami. Jednak WSR nie określa żadnego sposobu na ocenę tych kryteriów, ani nie ma żadnego wiążącego prawa lub wytycznych unijnych.

Zgłaszający mogą skonsultować się z właściwym organem dla wysyłki (i miejsca przeznaczenia) w przypadkach wątpliwości.

Jeśli władze zaangażowane nie zgadzają się, zastosowanie ma procedura nakreślona w art. 28 WSR.

2.4. Jeśli chodzi o odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie, czy można stosować standardy do określenia, czy pewne odpady mogą być uważane za „zielone”, czy ta decyzja zawsze zależy od standardu instalacji odzysku w kraju przeznaczenia?

Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacji; procedura; skażenie odpadami; wybór odpowiednich procedur

Art. 2 ust. 8 WSR definiuje racjonalne ekologicznie gospodarowanie jako

„(...) podejmowanie wszystkich racjonalnych działań w celu zapewnienia, że gospodarowanie odpadami odbywa się w sposób, który uchroni zdrowie ludzkie i środowisko przed niekorzystnym oddziaływaniem takich odpadów.”

Zgłaszający i/lub władze powinny najpierw sprawdzić, czy kryteria nakreślone w odpowiedzi 2.3 powyżej są spełnione. Jeśli wciąż istnieją wątpliwości co do racjonalności odzysku w kraju przeznaczenia, punktami odniesienia są standardy unijnego prawa w zakresie odpadów i, w stosownych przypadkach, standardy są określone w dyrektywie IPPC 2008/1/WE.

W przypadkach przemieszczeń poza UE, można wziąć pod uwagę wytyczne w zakresie gospodarki racjonalnej ekologicznie wymienione w załączniku VIII do WSR. Jeśli chodzi o egzekwowanie art. 49 WSR Komisja obecnie bada możliwość stworzenia specjalnych wytycznych.

2.5. Często możliwe jest odzyskanie silnie zanieczyszczonych odpadów w sposób racjonalny ekologicznie. Czy w takich przypadkach odpady powinny tylko podlegać ogólnym wymogom informacyjnym określonym w art. 18?

Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; procedura; zanieczyszczenie odpadów; wybór odpowiedniej procedury

Jeśli odpady są „silnie zanieczyszczone”, zgłaszający i/lub władze nie powinny polegać wyłącznie na oświadczeniach instalacji otrzymujących, ale powinny starannie sprawdzić, czy kryteria

nakreślone w odpowiedzi 2.4 zostały spełnione.

Jeśli klasyfikacja w ramach reżimu „zielonego wykazu” jest jasna, jeśli nie ma ryzyka, i jeśli instalacja otrzymująca spełnia standard IPPC, wtedy zastosowanie ma procedura art. 18.

2.6. Czy przemieszczenie odpadów z „zielonego wykazu” (np. złom), w którym wykryto skażenie radioaktywne, uważany jest za zgodny z prawem, niezgodny z prawem, czy niepełny?

Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; zakres WSR; skażenie radioaktywne odpadów

Czy przemieszczenie odpadów z zielonego wykazu, w którym wykryto radioaktywność jest uważane za nielegalne przemieszczenie na mocy WSR?

Pytanie brzmi, czy przemieszczenie

- odpadów z „zielonego wykazu” (tj. odpady wymienione w załączniku III do WSR)
- zawierające zanieczyszczenia radioaktywne
- transportowane bez zgłoszenia, ale zgodnie z procedurą art. 18 / załącznika VII

powinny być uważane za nielegalne przemieszczenie na mocy WSR.

Można twierdzić, że

- takie odpady mogą być transportowane jedynie na mocy procedury art. 18 / załącznika VII, jeśli możliwe jest racjonalne odzyskanie (zgodnie z definicją z ustępu wprowadzającego do załącznika III do WSR);
- skażenie radioaktywne zwiększyłoby zagrożenia związane z odpadami w stopniu wystarczającym, żeby wymagały one uprzedniego zgłoszenia i zgody i/lub uniemożliwiło ono odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie;
- dlatego z prawnego punktu widzenia przemieszczenie wymagałoby uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody;
- dlatego, zgodnie z art. 2 ust. 35 lit. a) WSR przemieszczenie byłoby nielegalne, ponieważ zostało wysłane bez zgłoszenia wszystkim zainteresowanym właściwym organom.

Jednakże, „radioaktywność” nie jest jedną z cech wymienionych w załączniku III do dyrektywy 91/689/EWG w sprawie niebezpiecznych odpadów, więc pierwsza alternatywa w ustępie wprowadzającym załącznika III do WSR (podpunkt a)) nie ma zastosowania.

Można argumentować, że druga alternatywa w ustępie wprowadzającym załącznika III do WSR (podpunkt b)) ma zastosowanie, ponieważ zanieczyszczenie radioaktywne może uniemożliwić odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie. Można także przyjąć, że taki przemieszczenie mogłoby z trudem być uznany za „zgodny z prawem”, i że miałyby zastosowanie konsekwencje dla przemieszczeń nielegalnych w przypadku wykrycia.

Z drugiej strony można argumentować, że „przemieszczenie zgodne z prawem” powinno być rozumiany wyłącznie w kategoriach zakresu WSR. Zgodnie z art. 1 ust. 3 lit. c) WSR,

„przemieszczanie odpadów radioaktywnych, określonych w art. 2 dyrektywy Rady 92/3/Euratom z dnia 3 lutego 1992 r.”

(obecnie: art. 5 dyrektywy 2006/117/Euratom) jest wyłączone z zakresu WSR. Wraz z art. 1 ust. 1, oznacza to, że WSR nie stosuje się do odpadów radioaktywnych, jak określono w odpowiednim

ustępie. Art. 5 dyrektywy 2006/117/Euratom zawiera następującą definicję:

„1. „odpady radioaktywne” oznaczają materiał radioaktywny w formie gazowej, płynnej lub stałej, wobec których kraje pochodzenia i przeznaczenia lub osoba fizyczna lub prawna których decyzja jest zaakceptowana przez te kraje, nie przewiduje dalszego ich wykorzystania i który to materiał podlega kontroli jako odpady radioaktywne przez organ regulacyjny w ramach systemu prawnego i regulacyjnego krajów pochodzenia i przeznaczenia;”

która umożliwia określenie, jakie rodzaje odpadów podpadają pod zakres dyrektywy 2006/117/Euratom i w konsekwencji są poza zakresem WSR.

Dyrektywa 2006/117/Euratom wprowadza specyficzny system nadzoru nad przemieszczaniem odpadów radioaktywnych między państwami członkowskimi, nadzorowany przez władze odpowiedzialne za ochronę przed promieniowaniem i stosowane niezależnie wraz z i oddzielnie od WSR. System ten może być dalej uzupełniony przez prawodawstwo państw członkowskich.

Jeśli zinterpretuje się słowa „uniemożliwia odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie” z ustępu wprowadzającego do załącznika III do WSR, tak jakby obejmował on radioaktywność odpadów, może to prowadzić do systemu poza wymaganiami dyrektywy w sprawie niebezpiecznych odpadów i przepisów dotyczących ochrony przed promieniowaniem, co nie jest zamierzeniem prawodawstwa europejskiego.

W rezultacie przemieszczenie

- odpadów z zielonego wykazu (tj. odpadów wymienionych w załączniku III do WSR)
- z zanieczyszczeniami radioaktywnymi
- przemieszczanymi bez zgłoszenia na mocy procedury art. 18 / załącznika VII

nie są uważane za przemieszczenie nielegalne na mocy WSR.

Czy takie przemieszczenie jest uważane za niepełne i, tym samym, podlega procedurze odbioru (art. 22 WSR)?

Art. 22 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów brzmi:

„(1) Jeżeli którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów uzyska informację, że przemieszczanie odpadów, w tym ich odzysk lub unieszkodliwienie, nie może zostać zrealizowane w zamierzony sposób, zgodnie z warunkami określonymi w dokumencie zgłoszenia i przesyłania oraz w umowie, o której mowa w art. 4 akapit drugi pkt 4 i art. 5, niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy organ wysyłki. (...)”

Art. 22 ma zastosowanie, zgodnie z jego jednoznacznym sformułowaniem, jedynie do przemieszczeń, w których wymagane było zgłoszenie. Nie stosuje się do przypadków, w których przemieszczenie odpadów ma miejsce zgodnie z procedurą art. 18 / załącznika VII.¹²

W rezultacie, przemieszczenie odpadów z zielonego wykazu, w którym wykryto radioaktywność, nie jest uważane za niepełne na mocy WSR.

12 Należy dodać, że art. 18 ust. 2 WSR stanowi, że

„Umowa, o której mowa w załączniku VII, zawarta pomiędzy osobą, która organizuje przemieszczanie, oraz odbiorcą odpadów przeznaczonych do odzysku musi obowiązywać w momencie rozpoczęcia przemieszczania odpadów i obejmować zobowiązanie, że w przypadku gdy przemieszczanie odpadów lub ich odzysk nie zostaną zrealizowane zgodnie z planem albo też w przypadku gdy przemieszczanie będzie nielegalne, osoba, która organizuje przemieszczanie, lub odbiorca – w przypadku gdy osoba ta nie ma możliwości zakończenia przemieszczenia odpadów lub ich odzysku (np. z powodu niewypłacalności):
(a) odbierze odpady z powrotem lub zapewni ich odzysk w inny sposób; oraz
(b) w razie potrzeby zapewni ich składowanie w tym czasie.”

Jeśli poziomy radioaktywności są poniżej progu ochrony przed promieniowaniem zdefiniowanym w prawodawstwie Euratom, czy przemieszczenie jest uważane za odpady niewymienione w wykazie na podstawie tego, że racjonalny ekologicznie odzysk może być utrudniony i przemieszczenie powinno dlatego podlegać procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody?

Pytanie polega na tym, czy przemieszczenie

- odpadów z zielonego wykazu (tj. odpadów wymienionych w załączniku III do WSR)
- z zanieczyszczeniami radioaktywnymi
- przemieszczanych bez zgłoszenia, ale zgodnie z procedurą art. 18 / załącznika VII

ma być uważany za nielegalne przemieszczenie na mocy WSR, ponieważ odzysk racjonalny ekologicznie może być utrudniony z powodu zanieczyszczenia radioaktywnego.

WSR wykorzystuje sformułowanie „*uniemożliwia ich odzysk w sposób racjonalny ekologicznie*” tylko w odniesieniu do składu mieszanin odpadów (zob. art. 3 ust. 2 lit. b) WSR). Kryterium decydującym, czy pojedynczy kod na zielonym wykazie jest zwolniony z procedury art. 18 / załącznika III w przypadku zanieczyszczenia, jest ustęp wprowadzający do załącznika III do WSR. Argumenty rozstrzygające tę kwestię podane są w odpowiedzi poniżej. Stanowisko jest takie, że terminy „przemieszczenie legalne” i „przemieszczenie nielegalne” w WSR powinny być rozumiane wyłącznie w kategoriach jego zakresu i, jak pokazano, radioaktywność odpadów nie jest objęta dyrektywą w sprawie niebezpiecznych odpadów 91/689/EWG, podczas gdy odpady radioaktywne w znaczeniu dyrektywy 2006/117/Euratom znajdują się poza zakresem WSR. Jeśli zinterpretuje się wyrażenie „*uniemożliwia odzysk odpadów w sposób racjonalny ekologicznie*” z ustępu wprowadzającego do załącznika III do WSR tak jakby obejmował on wszystkie poziomy radioaktywności odpadów, bez względu na to, czy przekraczają one progi ustalone przez przepisy dotyczące ochrony przed promieniowaniem, wprowadziłoby to system poza dyrektywą w sprawie niebezpiecznych odpadów i przepisami dotyczącymi ochrony przed promieniowaniem, co nie jest zamierzeniem prawodawstwa europejskiego.

Ogólny wniosek: Złom metali z zanieczyszczeniami radioaktywnymi nie powinien być rozważany jako „odpady niewymienione w wykazie” z powodu tego, że odzysk w sposób racjonalny ekologicznie może być uniemożliwiony i przemieszczenia powinny dlatego podlegać uprzedniemu pisemnemu zgłoszeniu i zgodzie. Jest to niezależne od tego, czy progi określone w przepisach dotyczących ochrony przed promieniowaniem zostały przekroczone, czy nie.

2.7. Jakie jest znaczenie „rodzaju odpadów” w art. 4 ust. 6 WSR? (Czy odnosi się do odpadów, które mogą być sklasyfikowane w tym samym EWC, czy do jednego materiału, który może być przypisany do innego EWC, takiego jak złom aluminiowy z opakowań lub rozbiórki?)

Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; definicja „rodzaju odpadów” w WSR; jedne/kilka kodów EWC

WSR nakłada wymóg, żeby dokumenty zgłoszenia i przesyłania zawierały informacje na temat identyfikacji odpadów. Art. 4 ust. 6 WSR stwierdza, że tylko jeden kod identyfikacji odpadów powinien być objęty każdym zgłoszeniem, z wyjątkiem odpadów, niesklasyfikowanym pod jednym kodem z załączników III, IIIB, IV lub IVA i mieszaniny odpadów niewymienione w tych załącznikach pod jednym kodem, chyba że są wymienione w załączniku IIIA.

Oznacza to, że następujące trzy sytuacje są możliwe:

- Odpady są sklasyfikowane pod jednym kodem z załącznika III, IIIB, IV lub IVA do WSR – Ten jeden kod powinien być stosowany do identyfikacji odpadów.
- Odpady nie są sklasyfikowane pod jednym kodem z załącznika III, IIIB, IV lub IVA do WSR – Tylko jeden rodzaj odpadów powinien być określony.
- Mieszanina odpadów nie jest sklasyfikowana pod jednym kodem z załącznika III, IIIB, IV lub IVA, chyba że jest wymieniony w załączniku IIIA – Kod dla każdej frakcji odpadów powinien być podany w kolejności ich znaczenia.

Art. 4 ust. 6 WSR nie obejmuje wyjaśnienia terminu „rodzaj odpadów”.

Termin „rodzaj odpadów” jest także stosowany w art. 4 ust. 6 i sześciu różnych zapisach WSR (punkt 20 preambuły, art. 1 część 1, art. 2 lit. a) punkt 15, art. 11 ust. 1 lit. g), załącznik IC część IV punkt 25, załącznik V część 2). Zapisy nie zawierają jakichkolwiek dalszych wyjaśnień terminu.

Nie jest on zdefiniowany w Konwencji bazylejskiej lub decyzji OECD.

Spoglądając na różne źródła, w których wykorzystywany jest termin „rodzaj odpadów”, można dojść do wniosku, że termin generalnie opisuje grupy odpadów o podobnych własnościach fizycznych, chemicznych lub biologicznych lub odpady wytwarzane przez podobne procesy.

Istnieje jasna definicja „rodzaju odpadów” w nowej WFD (punkt 14 preambuły) wraz z decyzją Komisji 2000/532/WE.

Punkt 3 wprowadzenia do załącznika do decyzji 2000/532/WE wyjaśnia:

„Różne rodzaje odpadów zawarte w wykazie w pełni określa sześciocyfrowy kod przyjęty dla odpadów i odpowiednie dwu i czterocyfrowe oznaczenia rozdziałów. Oznacza to, że aby zidentyfikować odpady na podstawie wykazu należy wykonać następujące czynności.”

W rezultacie znaczenie **jednego rodzaju odpadów** w decyzji Komisji 2000/532/WE jest związane z **jednym kodem w wykazie** i jest w pełni określone przez kod sześciocyfrowy (także określany jako kod EWC lub EWL).

WSR nakłada wymóg, aby oprócz kodów bazylejskich lub OECD inne zaakceptowane systemy klasyfikacyjne były wykorzystywane do określania odpadów w dokumencie zgłoszeniowym.

Klasyfikacja EWC opisana jest jako taki system klasyfikacyjny w podpunkcie (iii) punktu 25 części IV załącznika IC do WSR.

W rezultacie EWC powinna być stosowana w przypadkach, gdy odpady nie mogą być sklasyfikowane przy pomocy kodów bazylejskich lub OECD.

W rezultacie w przypadkach, gdy odpady nie są sklasyfikowane pod jednym kodem z załącznika III, IIIB, IV lub IVA, rodzaj odpadów może być sklasyfikowany poprzez zastosowanie odpowiednich EWC.

Zgodnie z art. 4 ust. 6 WSR „podaje się tylko jeden rodzaj odpadów”. Ten zapis może być wypełniony poprzez zastosowanie jednego EWC do określenia jednego rodzaju odpadów.

W rezultacie jeden EWC powinien być stosowany do opisanie jednego rodzaju odpadów.

Jeśli odpady nie mogą być określone przy użyciu systemu sześciocyfrowego EWC, ale należą do różnych nagłówków EWC, tak jak złom aluminiowy z opakowań i rozbiórki, można to uważać za mieszaninę odpadów zgodnie z art. 2 pkt 3 WSR. Do mieszanin odpadów stosuje się art. 4 ust. 6 lit. b) WSR.

W rezultacie, jeśli odpady stanowią mieszaninę i mieszanina nie jest sklasyfikowana pod jednym kodem z załącznika III, IIIB, IV lub IVA, chyba że jest wymieniona w załączniku IIIA, każda frakcja odpadów powinna być określona według porządku znaczenia.

2.8. Zgodnie z WFD, jakie rodzaje odpadów można uznać za ten sam rodzaj odpadów, uwzględniając wymagania decyzji 2000/532/WE?

Słowa kluczowe: Ogólna klasyfikacja odpadów; definicja „rodzaju odpadów” w WSR; jeden/kilka kodów EWC

Jaśniejsza definicja terminu „rodzaj odpadów” podana jest w nowej WFD (punkt 14 preambuły) wraz z decyzją Komisji 2000/532/WE.

Punkt 3 wprowadzenia do załącznika do decyzji 2000/532/WE wyjaśnia:

„Różne rodzaje odpadów zawarte w wykazie w pełni określa sześciocyfrowy kod przyjęty dla odpadów i odpowiednie dwu i czterocyfrowe oznaczenia rozdziałów. Oznacza to, że aby zidentyfikować odpady na podstawie wykazu należy wykonać następujące czynności.”

Oznacza to, że jeden kod z europejskiego wykazu odpadów stosujący kod sześciocyfrowy w pełni określi jeden rodzaj odpadów.

W rezultacie decyzja 2000/532/WE definiuje termin „rodzaj odpadów” jako funkcję sześciocyfrowego kodu odpadów (EWC). Znaczenie terminu „rodzaj odpadów” w dyrektywie 2008/98/WE odnosi się do odpadów, które mogą być sklasyfikowane pod tym samym EWC.

2.9. Czy odpady powinny być sklasyfikowane zgodnie załącznikami III, IIIA, IV i IVA do WSR, jeśli miejsce ma transgraniczne przemieszczenie odpadów w celu unieszkodliwienia, czy zastosowanie tych załączników jest istotne tylko wtedy, gdy przemieszczenia są przeznaczone do odzysku?

Słowa kluczowe: Ogólne kwestie klasyfikacyjne; wymogi proceduralne; Zastosowanie załączników III, IIIA, IV i IVA do przemieszczenia w celu odzysku

Art. 3 WSR wprowadza dwie różne procedury nadzoru i kontroli przemieszczeń odpadów:

- **procedura zgłoszenia** (art. 4-17 WSR) dla przemieszczeń odpadów zgodnych z definicją w art. 3 ust. 1 lit. a i b WSR;
- **procedura art. 18** dla przemieszczeń odpadów, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 4, tj. odpady wymagające procedury opisanej w art. 18 WSR.

Odpady do unieszkodliwienia podlegają procedurze zgłoszenia bez względu na ich skład i własności, podczas gdy odpady do odzysku muszą być określone w celu zdecydowania, czy zastosowanie ma procedura zgłoszenia, czy procedura art. 18.

Nie jest jasne, czy przemieszczenia odpadów do unieszkodliwienia muszą być klasyfikowane zgodnie z załącznikami do WSR (mianowicie załącznikami III, IIIA, IV i IVA) w dokumencie zgłoszenia i przesyłania, innymi słowy, czy wykaz jest „odpowiedni” w znaczeniu części 1 załącznika II, i czy kod jest „istotny” dla znaczenia w polu 14 formularza zgłoszenia i dokumencie przesyłania.

Nie ma wskazania w WSR, czy konieczne jest klasyfikowanie odpadów, które są przemieszczane w celu unieszkodliwienia.

Można utrzymywać, że klasyfikacja jest niepotrzebna z powodu tego, że cały system klasyfikacyjny, nakreślony w załącznikach, istnieje tylko z powodu zróżnicowanego systemu

wprowadzonego dla przemieszczania odpadów do odzysku. Tytuły załączników III i IIIA odnoszą się odpowiednio do „Wykazu odpadów podlegających ogólnemu wymogowi w zakresie informowania określonego w art. 18” oraz „Mieszanie dwóch lub więcej rodzajów odpadów wymienionych w załączniku III i niezakwalifikowanych do żadnej kategorii, zgodnie z art. 3 ust. 2”, a zatem nie mogą odnosić się do odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

Z drugiej strony, istotne zapisy WSR wspominają „odpowiedni wykaz”, który mógłby być żądaniem klasyfikacji przemieszczeń zgodnie z załącznikiem III do IVA. Co więcej, informacje w dokumencie zgłoszenia są stosowane jako podstawa dla decyzji zaangażowanych władz. Art. 11 ust. 1 WSR wymienia możliwe przyczyny dla sprzeciwu ze strony wszystkich właściwych organów wobec przemieszczeń odpadów do unieszkodliwienia, z których niektóre są w jasny sposób powiązane (lub mogą być powiązane) z własnościami odpadów. Właściwe określenie odpadów jest konieczne dla podjęcia właściwej decyzji przez władze w sprawie uprzedniego pisemnego zgłoszenia, a także dla uzasadnienia możliwych przyczyn dla wyrażenia sprzeciwu na mocy art. 11 WSR.

I w końcu, załącznik IC przedstawia instrukcje dotyczące uzupełnienia dokumentów zgłoszenia i przesyłania sporządzonych przez Komisję, które zostały włączone do WSR przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 669/2008 z dnia 15 lipca 2008¹³.

Punkt 25 załącznika IC odnosi się do wypełnienia pola 14 i mówi:

„Należy podać kod identyfikacyjny rodzaju odpadów zgodnie z załącznikami III, IIIA, IIIB, IV lub IVA do niniejszego rozporządzenia.”

Tutaj nie dokonano rozróżnienia między odpady do odzysku i odpady do unieszkodliwienia.

Jednak sekcja ta wspomina także, że odpady powinny być określone *odpowiednio* – np. wyraźnie odnosząc się do załączników III i IIIA, które związane są z odpadami w znaczeniu art. 3 ust. 2 i 4 WSR — więc sytuacja nie jest jasna.

Wniosek: Choć istnieją silne argumenty za tym, że odpady do unieszkodliwienia powinny być także klasyfikowane zgodnie z załącznikami III, IIIA, IVA i IV, WSR nie zawiera definitywnej odpowiedzi na to pytanie.

¹³ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 669/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. uzupełniające załącznik IC do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów (tekst o znaczeniu dla EWG) (Dz.U. L 188, 16.7.2008, s. 7).

3. PROCEDURA ODBIORU

3.1. Kto jest odpowiedzialny w przypadkach uszkodzenia w trakcie transportu i związanych z tym zmian w składzie odpadów? Kto powinien ponosić koszty transportu i alternatywnego przetwarzania: oryginalny wysyłający (zgłaszający) czy przewoźnik, który wytworzył (nowy) odpad?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie przemieszczania

WSR nie zawiera zapisów dotyczących odpowiedzialności w przypadkach uszkodzeń. Takie zapisy mogą być określone w prawodawstwie narodowym. Rozporządzenie nie wpływa na roszczenia na mocy prawa cywilnego (np. roszczenia zgłaszającego wobec przewoźnika na podstawie stosunku umownego).

Koszty związane z wypadkami w trakcie transportu powodujące uszkodzenia odpadów muszą być pokryte przez ubezpieczenie firmy transportowej.

WSR nie zawiera przepisów dotyczących:

- Planowanych przemieszczeń określonych ładunków odpadów składanych zgodnie z procedurą zgłaszania lub procedurą art. 18;
- Zobowiązań do odbioru, w tym transportu odpadów, jeśli przemieszczenie podlegało procedurze zgłoszenia nie zostało ukończone zgodnie z planem – zob. art. 22 WSR oraz powiązane zapisy w sprawie ponoszenia kosztów w art. 23;
- Zobowiązania do odbioru, w tym transport odpadów w przypadku nielegalnego przemieszczania – zob. art. 24 rozporządzenia i powiązane zapisy w sprawie ponoszenia kosztów w art. 25;
- Czy zasady procedury zgłaszania lub zasady obowiązku odbioru (i powiązane zapisy dotyczące ponoszenia kosztów) mają zastosowanie zależy od interpretacji art. 22 i 24: jeśli słowa „danych odpadów” odnoszą się wyłącznie do odpadów, które były oryginalnie wywożone (tj. odpady tej samej jakości), wtedy odpady, które zmieniły swój charakter lub skład (np. tak jak w tym przypadku z powodu wypadku) nie byłyby objęte art. 22 i 24.

Jednak ustęp ten można także zrozumieć tak, że odnosi się do „ładunku odpadów, dla których przesłano zgłoszenie” (lub wypełniony został formularz z załącznika VII). Można argumentować, że procedury z art. 22 lub 24 ustanawiają instrumenty mające zapewnić kontrolę nad przemieszczeniami niekompletnymi/nielegalnymi. Na przykład, jeśli przemieszczenie nie może być ukończone zgodnie z planem, odbiór może nie być konieczny, jeśli właściwe organy dla wysyłki, tranzytu i miejsca przeznaczenia mogą zgodzić się na alternatywne przetwarzanie w kraju wysyłki lub gdzieś indziej (zob. art. 22 ust. 3). W rezultacie, w tym przypadku, koszty odbioru nałożone byłyby zgodnie z tym, co stanowią odpowiednio art. 23 i 25.

Z drugiej strony uzasadnione byłoby podkreślenie odpowiedzialności (w tym finansowej) wytwarzającego odpady, jak podkreśla to punkt 18 preambuły WSR.

Nie ma orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w tej kwestii, ani Komisja Europejska nie wydała wytycznych w tym zakresie. Z dokumentów wydanych w trakcie przyjmowania WSR nie wynika jednoznacznie, że prawodawca miał zdanie w tej kwestii.

Zmiany będą zależały od decyzji w konkretnych przypadkach i orzeczeń sądów państw członkowskich oraz Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

3.2. Kto powinien dokonać zgłoszenia, jeśli odpady, które zmieniły skład, muszą być zwrócone do kraju wysyłki?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu

Zapisy dotyczące zgłaszania w różnych przypadkach odbioru są podawane w art. 22 ust. 4 i art. 24 ust. 2.

Jeśli chodzi o obowiązek zgłaszania, art. 24 ust. 2 stanowi, że

„(...) Nowe zgłoszenie sporządza podmiot lub organ określony w lit. a), b), c) według określonego tam porządku (...). W przypadku przyjęcia przez właściwy organ wysyłki rozwiązań alternatywnych określonych w lit. d) i e) nowego zgłoszenia dokonuje początkowy właściwy organ wysyłki lub osoba fizyczna lub prawna działająca w jego imieniu, chyba że właściwe organy zgodnie uznają za wystarczający należycie uzasadniony wniosek tego organu.”

Nie ma orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w tej kwestii, ani Komisja Europejska nie wydała wytycznych w tym zakresie. Z dokumentów wydanych w trakcie przyjmowania WSR nie wynika jednoznacznie, że prawodawca miał zdanie w tej kwestii.

Zmiany będą zależały od decyzji w konkretnych przypadkach i orzeczeń sądów państw członkowskich oraz Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

3.3. Czy odpowiednio uzasadniona prośba kraju, w którym wydarzył się wypadek (w tym także kraju tranzytowego) wystarczy dla procedury odbioru?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu

Zobowiązanie do odbioru i „odpowiednio uzasadnione prośby” zamiast zgłoszenia są wspomniane w czterech sytuacjach w art. 22 ust. 4 i 6 oraz art. 24 WSR.

We wszystkich tych przypadkach jedynym organem, który jest upoważniony do wydania odpowiednio uzasadnionej prośby jest „początkowy organ wysyłki” (nie organ tranzytu; nie organ, do którego przesłano zgłoszenie w trakcie obowiązku odbioru).

Co więcej, wszystkie te przypadki wymagają „zgody” między właściwymi organami, których dotyczą.

Zapisy w sprawie odbioru sugerują, że odpowiednio uzasadniona prośba o transgraniczne przemieszczenie odpadów może być wydana tylko przez początkowy organ wysyłki (lub początkowego zgłaszającego) i może tylko mieć miejsce, jeśli istnieje zgoda między właściwymi organami, których dotyczy. Zgoda musi z definicji być jednomyślna.

W rezultacie odpowiednio uzasadniona prośba organu jest wystarczająca tylko wtedy, gdy jest wydana przez początkowy organ wysyłki i w przypadkach transgranicznych przemieszczeń, tylko przy zgodzie z innymi właściwymi organami.

3.4. Jeśli początkowy wysyłający, który może równocześnie być przewoźnikiem, zbankrutuje

lub przejście w stan likwidacji po otrzymaniu wypłaty ubezpieczenia transportowego, czy odpowiedzialny jest kraj, w którym odpady zostały wytworzone (np. kraj tranzytowy, gdy wypadek ma miejsce na jego terytorium)?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu

Art. 23 i 25 WSR zawierają pewne zapisy dotyczące podziału kosztów. Art. 23 odnosi się do kosztów odbioru, jeśli przemieszczenie nie może być ukończone tak, jak planowano.

WSR nie zawiera żadnych zapisów dotyczących przypisania kosztów krajom tranzytowym, tylko dlatego, że mają jurysdykcję na obszarze, tak jak w przypadku wypadku w trakcie transportu.

Niektóre zapisy WSR mogą sugerować coś innego. Art. 22 ust. 9 oraz art. 24 ust. 7 wspominają „odpowiedzialność” kraju z powodu faktu, że ma on jurysdykcję na obszarze w kontekście obowiązku odbioru i powiązanych z nim kosztów. Oba zapisy wprowadzają „tymczasową” odpowiedzialność związaną z miejscem wykrycia odpadów. Ale te konkretne przykłady nie stwarzają ogólnej zasady dotyczącej nakładania odpowiedzialności i przypisywania powiązanych kosztów na kraje tranzytu.

W rezultacie WSR nie daje bezpośredniej podstawy do przypisania kosztów krajowi tranzytu, na którego terytorium miejsce miał wypadek prowadzący do niepełnego lub nielegalnego przemieszczenia.

3.5. Odbiorca w państwie członkowskim B także działa jako przewoźnik i odbiera niebezpieczne odpady z instalacji podmiotu zbierającego odpady w kraju wysyłki A. Odbiorca w państwie członkowskim jest upoważnionym zbierającym i przetwórcą danych odpadów, przedstawia odpowiednią licencję na zbieranie niebezpiecznych odpadów i udaje, że ma wszystkie konieczne pozwolenia dla transgranicznego przemieszczania tych odpadów, choć nie jest tak w rzeczywistości. W tym przypadku, czy odbiorca w państwie członkowskim B jest główną osobą odpowiedzialną za nielegalne przemieszczenie, czy jest nim podmiot zbierający odpady w państwie członkowskim A?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; wspólna odpowiedzialność

WSR definiuje terminy odbiorca i zgłaszający w art. 2.

Art. 5 ust. 1 WSR stanowi, że wszystkie przemieszczenia odpadów, które wymagają zgłoszenia, podlegają wymogowi zawarcia umowy między zgłaszającym i odbiorcą, dotyczącej odzysku lub unieszkodliwienia zgłoszonych odpadów.

Na mocy tych zapisów odbiorca i zgłaszający nie mogą być jedną i tą samą osobą.

I. System odpowiedzialności i ponoszenia kosztów według WSR

Zasady przypisywania kosztów za odbiór odpadów w przypadkach nielegalnych przemieszczeń są określone w tytule II rozdz. 4 WSR. Art. 24 WSR rozróżnia trzy sytuacje związane z odpowiedzialnością i nakłada różne konsekwencje dla każdej z nich; odpowiednie regulacje kosztów wskazane są w art. 25 WSR:

Art. 24 ust. 2 WSR zawiera zasady odbioru, jeśli zgłaszający jest odpowiedzialny za nielegalne przemieszczenie, art. 24 ust. 3 WSR zawiera zasady odbioru, jeśli odbiorca jest odpowiedzialny za nielegalne przemieszczenie, a art. 24 ust. 5 WSR zawiera zasady odbioru w przypadkach, gdy

odpowiedzialność za nielegalne przemieszczenie nie może być przypisana ani zgłaszającemu, ani odbiorcy. Odpowiednie zasady związane z kosztami są określone w art. 25 ust. 1, 2 i 3 WSR.

Sytuacja, w której zarówno zgłaszający, jak i odbiorca są odpowiedzialni za nielegalne przemieszczenie nie są dopuszczone przez system wprowadzony przez art. 24. Możliwe są dwie interpretacje:

- Art. 24 ust. 5 WSR stosuje się tylko w wyjątkowych przypadkach; zasadniczo, odpowiedzialność i powiązane koszty są określane poprzez obciążenie kosztami albo zgłaszającego, albo odbiorcę zgodnie z art. 24 ust. 2 i art. 24 ust. 3; lub
- Art. 24 ust. 5 WSR ma regulować wszystkie przypadki, które nie pasują idealnie do art. 24 ust. 2 lub art. 24 ust. 3.

Obie interpretacje wydają się być zgodne z brzmieniem art. 24 ust. 5 WSR („w szczególności”). Art. 25 ust. 3 WSR, który dopuszcza obciążenie przez właściwy organ kosztami zgłaszającego i/lub odbiorcę, może przemawiać za drugim stanowiskiem: Jeśli art. 24 ust. 5 WSR stosuje się tylko w przypadkach, w których ani zgłaszający, ani odbierający nie byli odpowiedzialni, ta elastyczność byłaby raczej zaskakująca. Jednak Europejski Trybunał Sprawiedliwości nie dostarczył jeszcze wiążącej interpretacji w tym zakresie, ani nie ma dostępnych wytycznych od Komisji Europejskiej.

II. Zastosowanie tego schematu do bieżącego przypadku

Aby zastosować ten schemat, gdy właściwy organ sądzi, że odpowiedzialny jest zarówno zgłaszający, jak i odbierający, rozważyć należy co następuje:

II.1. Jeśli nie złożono żadnego zgłoszenia

Dla przemieszczenia odpadów wymagającego uprzedniego pisemnego zgłoszenia zgłaszający musi złożyć dokumenty zgłoszenia organowi w kraju wysyłki i zgłaszający musi być zdefiniowany w kategoriach rankingu w art. 2 ust. 15 lit. a) WSR.

Przemieszczenie podlegających zgłoszeniu odpadów bez powiadomienia wszystkich właściwych organów definiowane jest jako nielegalne (art. 2 pkt 35 lit. a) WSR).

Odpowiedzialność w kategoriach systemu odbioru WSR będzie zależeć od interpretacji rozporządzenia zgodnie z powyższym (zob. I.).

- Zgodnie z tą interpretacją art. 24 ust. 5 WSR można argumentować, że zachowanie spółki zbierającej w kraju wysyłki staje się głównie odpowiedzialna za nielegalne przemieszczenie poprzez niezłożenie zgłoszenia do właściwego organu. Wtedy, bez względu na moralną współodpowiedzialność odbiorcy, art. 24 ust. 2 stosowałby się do odpowiednich regulacji kosztów z art. 25 ust. 1 WSR;
- Zgodnie z drugą interpretacją, oraz jeśli uważa się, że odpowiedzialność jest dzielona między zgłaszającego i odbierającego, właściwe organy musiałyby wspólnie zdecydować co do kosztów zgodnie z art. 25 ust. 3 WSR.

II.2. Jeśli procedura zgłoszenia została przeprowadzona

Jeśli procedura zgłoszenia została przeprowadzona przez spółkę zbierającą z kraju wysyłki, przemieszczenie jest wciąż uważane za nielegalne na mocy art. 2 ust. 35 lit. c) WSR, ponieważ zgoda została uzyskana od właściwego organu poprzez fałszerstwo, wprowadzenie w błąd lub oszustwo.

W opisanym przypadku zbierający odpady w kraju przeznaczenia (odbiorca) udaje, że posiada wszystkie konieczne pozwolenia i licencje, chociaż w rzeczywistości tak nie jest. Moralna odpowiedzialność wydaje się być po stronie odbierającego.

Jeśli chodzi o odpowiedzialność w kategoriach systemu odbioru nakreślonego powyżej (zob. I.), wynik zależy od interpretacji rozporządzenia.

- Zgodnie z pierwszą interpretacją konieczne byłoby dalsze dokładne zbadanie odpowiedzialności zarówno zgłaszającego, jak i odbierającego; jeśli zgłaszający działał całkowicie w dobrej wierze, nie wydaje się odpowiednie obarczenie go odpowiedzialnością. Tym niemniej, określenie odpowiedniej odpowiedzialności zależy od krajowych i unijnych przepisów w zakresie odpowiedzialności;
- Zgodnie z drugą interpretacją, oraz jeśli uważa się, że odpowiedzialność jest wspólna, właściwe organy będą musiały zdecydować wspólnie o kosztach zgodnie z art. 25 ust. 3 WSR.

3.6. Gdy odpady wymienione w zielonym wykazie są przemieszczane ze zgłoszeniem państwom członkowskim UE w okresie przejściowym, czy poprawnym z prawnego punktu widzenia jest przyjęcie, że istnieje tylko moralny obowiązek, żeby wysyłający lub kraj wysyłki odebrały nielegalne przemieszczenia niewłaściwie zadeklarowanych zielonych odpadów?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; okresy przejściowe dla nowych państw członkowskich

Okresy przejściowe dla pewnych państw członkowskich i warunki dla wnioskowania są określone w art. 63 WSR. Art. 63 ust. 1 do 5 i dotyczą konkretnych zasad przejściowych dla wszystkich rozważanych państw członkowskich (Łotwa, Polska, Słowacja, Bułgaria i Rumunia). Charakter zasad przejściowych jest zróżnicowany. Istnieje jednak jeden wspólny zapis, że odpady przeznaczone do odzysku wymienione w załączniku III podlegają uprzedniemu pisemnemu zgłoszeniu i zgodzie, zgodnie z tytułem II WSR.

Zobowiązania do odbioru muszą być włączone do umowy

- między zgłaszającym i odbiorcą, kiedy zastosowanie ma procedura zgłoszenia, zgodnie z art. 5 ust. 3 WSR
- między osobą organizującą przemieszczenie i odbiorcą, kiedy przemieszczane odpady podlegają procedurze określonej w art. 3 ust. 2, zgodnie z art. 18 ust. 2 WSR

Art. 24 i 25 WSR dotyczą obowiązku odbioru i kosztów odbioru w przypadku nielegalnego przemieszczenia. WSR nie zawiera dalszych zasad dotyczących obowiązku odbioru dla przypadków nielegalnego przemieszczenia i powiązanych kosztów poza tymi zapisami.

Definicja nielegalnego przemieszczenia zawarta jest w art. 2 ust. 35 WSR. Definicja obejmuje zarówno odpady, dla których konieczne jest zgłoszenie (zob. art. 2 ust. 35 pkt 1 do f), jak i odpady, do których stosuje się procedura art. 18 (zob. art. 2 ust. 35 pkt g) ppkt i) do iii)). Rozważany przypadek (niewłaściwie zadeklarowane odpady z zielonego wykazu) z pewnością spełniają definicję nielegalnego przemieszczenia.

Na tym tle art. 63 ust. 6 stanowi:

„W przypadku gdy niniejszy artykuł zawiera odesłanie do przepisów tytułu II w związku z odpadami wyszczególnionymi w załączniku III, nie stosuje się przepisów art. 3 ust. 2, art. 4 akapit drugi pkt 5 oraz art. 6, 11, 22, 23, 24, 25 i 31.”

Brzmienie art. 63 ust. 6 jasno określa, że zapis ten odnosi się do odpadów wymienionych w załączniku III. Niewłaściwie zadeklarowane odpady z zielonego wykazu – tak jak w przykładzie – nie spełniają tej definicji. Dlatego art. 63 ust. 6 nie stosuje się do tej sytuacji. Ponieważ klauzula

wylączenia w art. 63 ust. 6 nie ma zastosowania, art. 24 i 25 nie są wykluczone z wniosku i zastosowanie mają normalne reguły procedury odbioru.

3.7. Czy obowiązek odbioru także ma zastosowanie do przypadków bankructwa odbierającego?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; bankructwo podmiotu odbierającego; niejasne miejsce przeznaczenia odpadów

Tło: Zanieczyszczone odpady gleby przemieszczane były z kraju A do kraju B w dwóch różnych przypadkach; w jednym przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy starego rozporządzenia 259/93/EWG, a w drugim przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy WSR. Odbiorca w kraju B zbankrutował po zaakceptowaniu odpadów. Właściwy organ wysyłki otrzymał potwierdzenie otrzymania od odbiorcy dla tych przemieszczeń, ale nie otrzymał zaświadczenia o przetworzeniu.

Zapisy WSR w sprawie obowiązku odbioru są określone w tytule I rozdz. 4: „obowiązek odbioru odpadów”, w art. 22 i 24. Art. 22 obejmuje sytuację, w której przemieszczenie nie może być ukończone zgodnie z planem, a art. 24 wprowadza obowiązek odbioru w przypadku nielegalnego przemieszczenia (zgodnie z definicją w art. 2 ust. 35 lit. g) WSR).

Jeśli odbiorca bankrutuje i organ w kraju wysyłki nie wie, czy ostateczne przetwarzanie odpadów może być ukończone zgodnie z planem określonym w dokumencie zgłoszenia, organ musi zebrać dowody ukończenia. Zgodnie z art. 16 lit. e) WSR instalacja ostatecznej przeróbki musi złożyć podpisane kopie dokumentów przesyłania zawierających zaświadczenie dla zaangażowanego właściwego organu; organy państw członkowskich muszą zweryfikować, czy ten obowiązek został wypełniony. Odpowiednio, organy państw członkowskich muszą zbadać, czy istnieją dowody, że

- przemieszczenie nie zostało ukończone zgodnie z planem;
- przemieszczenie zostało uznane za nielegalne (zgodnie z definicją w art. 2 ust. 35 lit. d) lub e)).

W obu przypadkach zastosowanie ma procedura odbioru. Art. 22 nie tylko odnosi się do nieukończenia przemieszczenia, ale wyraźnie obejmują nieukończenie transportu i odzysku.

Rozporządzenie (EWG) 259/93

Odpowiednie zapisy art. 25 rozporządzenia (EWG) 259/93 znaleźć można w art. 25, art. 8 ust. 6 i art. 26. Art. 26 stanowi, że

„(1) jakakolwiek wysyłka odpadów dokonana: (...)

(d) która nie jest określona w sposób materialny w liście przewozowym; lub

(e) która prowadzi do unieszkodliwienia lub odzysku niezgodnego z zasadami wspólnotowymi lub międzynarodowymi (...)

uważana jest za obrót nielegalny.

(2) Jeżeli za taki nielegalny obrót odpowiedzialność ponosi zgłaszający wysyłkę odpadów, właściwy organ wysyłki zapewni, iż te odpady zostaną:

(a) z powrotem zabrane przez zgłaszającego lub, w koniecznych przypadkach, przez same właściwe władze, do kraju wysyłki, lub jeżeli jest to praktycznie niemożliwe;

(b) unieszkodliwione lub odzyskane w inny, ekologiczny sposób, w ciągu 30 dni od powiadomienia go o nielegalnym obrocie lub w takim okresie czasu, jaki może zostać uzgodniony przez zainteresowane właściwe władze.”

Jeśli odbiorca bankrutuje, a organ w kraju wysyłki nie ma wiedzy o tym, że ukończone zostało ostateczne przetwarzanie zgodnie z planem określonym w dokumencie zgłoszenia, organ musi złożyć dowody ukończenia. Zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia (EWG) 259/93 instalacja ostatecznego przetwarzania musi złożyć zaświadczenie o odzysku odpadów do zgłaszającego i innych właściwych organów jako część lub załączone do listu przewozowego, który towarzyszy przemieszczeniu. Odpowiednio, władze państw członkowskich muszą sprawdzić, czy istnieją dowody, że

- przemieszczenie nie zostało ukończone zgodnie z planem;
- przemieszczenie uznawane jest za nielegalne.

W obu przypadkach zastosowanie ma procedura odbioru.

Można argumentować, że (sprzecznie wobec zapisów WSR) obowiązek odbioru w przypadku nieukończenia przemieszczenia, zgodnie z definicją w art. 25 rozporządzenia 259/93, nie obejmuje przetwarzania ostatecznego. Można argumentować, że obowiązek odbioru przez zgłaszającego (oraz kraju wysyłki) kończy się, gdy odpady przybywają do ostatecznej instalacji. Jednak stanowisko to wydaje się niemożliwe do utrzymania, ponieważ art. 25 ust. 3 wyraźnie stwierdza, że obowiązek zgłaszającego i obowiązek pomocniczości kraju wysyłki dotyczący odbioru kończy się po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 6. Jako że to zaświadczenie może być wydane tylko po przetworzeniu odpadów, można dojść do wniosku, że obowiązek odbioru ma zastosowanie do tego etapu.

3.8. Czy obowiązek odbioru wciąż ma zastosowanie do po okresie 180 dni (art. 8 ust. 6 starego rozporządzenia 259/93/EWG) i po okresie jednego roku (art. 16 lit. e) WSR)?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w czasie transportu

Tło: Zanieczyszczone odpady gleby przemieszczane były z kraju A do kraju B w dwóch różnych przypadkach; w jednym przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy starego rozporządzenia 259/93/EWG, a w drugim przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy WSR. Odbiorca w kraju B zbankrutował po zaakceptowaniu odpadów. Właściwy organ wysyłki otrzymał potwierdzenie otrzymania od odbiorcy dla tych przemieszczeń, ale nie otrzymał zaświadczenia o przetworzeniu.

Odpowiednie artykuły WSR (art. 16 lit. e)) oraz rozporządzenia (EWG) 259/93 (art. 8 ust. 6)) stanowią, że żadne ostateczne terminy dla dalszych badań lub działań ze strony władz, z wyjątkiem określonych przypadków. Gdy istnieją ostateczne terminy (takie jak 90-dniowy termin w art. 25 ust. 1 rozporządzenia (EWG) 259/93), ich celem jest przyśpieszenie procedur administracyjnych, bez sugestii, że odpowiedzialność wygaśnie po tej dacie.

Gdy władze dojdą do wniosku, że istnieje obowiązek odbioru, zaaranżować trzeba konieczne procedury.

3.9. Przyjmując, że odbiorca zlokalizowany w kraju B zbankrutował po wygaśnięciu okresu 180 dni (na mocy starego rozporządzenia 259/93/EWG), czy podmiot zgłaszający jest

wciąż zobowiązany do odbioru odpadów?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu

Tło: Zanieczyszczone odpady gleby przemieszczane były z kraju A do kraju B w dwóch różnych przypadkach; w jednym przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy starego rozporządzenia 259/93/EWG, a w drugim przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy WSR. Odbiorca w kraju B zbankrutował po zaakceptowaniu odpadów. Właściwy organ wysyłki otrzymał potwierdzenie otrzymania od odbiorcy dla tych przemieszczeń, ale nie otrzymał zaświadczenia o przetworzeniu.

Art. 8 ust. 6 rozporządzenia (EWG) 259/93 stanowi, że

„Jak najszybciej, ale nie później niż 180 dni po odbiorze odpadów, odbiorca wysyła na swoją odpowiedzialność zaświadczenie o ich usunięciu do zgłaszającego i innych zainteresowanych właściwych władz. Zaświadczenie stanowi część lub jest dołączane do listu przewozowego towarzyszącego wysyłce”

Trzeba zbadać, czy procedura odbioru jest uzasadniona, czy nie. Art. 25 i 26 rozporządzenia (EWG) 259/93 nie określa żadnych terminów, po których wygasa obowiązek odbioru. Gdy istnieją terminy (takie jak 90-dniowy okres w art. 25 ust. 1 rozporządzenia (EWG) 259/93), ich celem jest przyspieszenie procedur administracyjnych, a nie sugerowanie, że odpowiedzialność wygaśnie po tej dacie.

Co więcej, art. 25 ust. 3 stanowi, że

„Obowiązek zgłaszającego i związane z tym zobowiązanie kraju wysyłki do przyjęcia odpadów z powrotem kończą się w momencie wystawienia przez odbiorcę zaświadczenia, określonego w art. 5 i 8.”

Jeśli chodzi o koniec obowiązku, art. 25 ust. 3 rozporządzenia (EWG) 259/93 nie zawiera żadnej alternatywy wobec wymogu, żeby zaświadczenie zgodne z art. 8 ust. 6 nie zostało wydane.

3.10. Jeśli odpady zostaną nieodwracalnie zmieszane z innymi odpadami, drugi akapit art. 22 ust. 3 WSR stanowi, że obowiązek odbioru nie ma zastosowania. Jaki ma to związek z art. 23 w sprawie kosztów odbioru? Kto pokrywa koszty przetwarzania – zgłaszający, czy, jeśli jest to wykonalne, organ właściwa wysyłki?

Słowa kluczowe: Procedura odbioru; koszty; uszkodzenie odpadów w trakcie transportu

Tło: Zanieczyszczone odpady gleby przemieszczane były z kraju A do kraju B w dwóch różnych przypadkach; w jednym przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy starego rozporządzenia 259/93/EWG, a w drugim przy zastosowaniu zgłoszenia na mocy WSR. Odbiorca w kraju B zbankrutował po zaakceptowaniu odpadów. Właściwy organ wysyłki otrzymał potwierdzenie otrzymania od odbiorcy dla tych transportów, ale nie otrzymał zaświadczenia o przetworzeniu.

Zapisy o kosztach odbioru w przypadkach objętych art. 22 ust. 3 WSR są określone w art. 23:

„(1) Koszty wynikające ze zwrotu odpadów pochodzących z przemieszczenia, które nie może zostać zrealizowane, co obejmuje koszty ich transportu, odzysku lub unieszkodliwienia zgodnie z art. 22 ust. 2 lub 3 oraz, od dnia, w którym właściwy organ wysyłki uzyskał informację o tym, że przemieszczanie odpadów albo ich odzysk lub unieszkodliwienie nie mogą zostać zrealizowane, koszty składowania na podstawie art. 22 ust. 9, są ponoszone:

- (a) przez zgłaszającego, określonego według kolejności przewidzianej w art. 2 pkt 15; lub, jeżeli jest to niewykonalne;
 - (b) przez inne odpowiednie osoby fizyczne lub prawne; lub, jeżeli jest to niewykonalne;
 - (c) przez właściwy organ wysyłki; lub, jeżeli jest to niewykonalne;
 - (d) zgodnie z odmiennymi ustaleniami zainteresowanych właściwych organów.
- (2) Niniejszy artykuł nie narusza przepisów wspólnotowych oraz krajowych dotyczących odpowiedzialności.”

Choć art. 23 zatytułowany jest „Koszty odbioru odpadów w przypadku niemożności realizacji przemieszczenia”, nie ma wątpliwości, że jego zapisy także stosują się do przypadków objętych art. 22 ust. 3. Wynika to jasno z jednoznacznego sformułowania („co obejmuje koszty ich transportu, odzysku lub unieszkodliwienia zgodnie z art. 22 ust. 2 lub 3”).

Termin „niewykonalne” w art. 23 ust. 1 lit. c) WSR dopuszcza różne interpretacje. W przypadku zastosowania w odniesieniu do organu (wysyłki), „niewykonalne” nie może po prostu odnosić się do bankructwa lub awarii technicznej. Zatem podział kosztów, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. d) – porozumienie między zaangażowanymi organami – wydaje się także stosować, gdy nie jest odpowiednie obciążanie właściwego organu wysyłki całymi kosztami.

W każdym przypadku ustęp 2 stanowi, że prawodawstwo unijne i krajowe dotyczące odpowiedzialność wciąż na zastosowanie.

4. OGÓLNE KWESTIE PROCEDURALNE – PROCESY PRZETWARZANIA

4.1. Jeśli przemieszczenie odpadów przeznaczone jest do procesu przejściowego odzysku R12-R13, czy WSR nakłada wymóg przedstawiania informacji na temat operacji ostatecznego odzysku, tj. czy właściwy organ wysyłki wymaga, żeby operacja ostatecznego odzysku wspomniana była na formularzu zgłoszenia (procedura pisemnego zgłoszenia i zgody) lub na dokumencie załącznika VII (procedura art. 18)? Lub czy dopuszczalne jest dostarczenie tych informacji na późniejszym etapie? Czy jest dopuszczalne na mocy WSR zaaranżowanie magazynowania przemieszczenia, nawet jeśli ostateczny odzysk jest wciąż niejasny?

Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; Procedura art. 18; Odzysk przejściowy

Powstają pytania o dwa problemy, które trzeba rozróżnić:

- Pierwszy problem odnosi się do przemieszczenia odpadów w znaczeniu art. 3 ust. 1 lit. a) i (b) WSR, tj. wymagającego procedury zgłoszenia w art. 4-17 (zob. poniżej);
- drugi problem dotyczy przemieszczeń odpadów, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 4, tj. wymagających procedury art. 18 WSR (zob. poniżej)

Dla przemieszczeń odpadów

- gdy procedura zgłaszania musi mieć miejsce
- planowanych w celu przeprowadzenia procesów odzysku R12 i R13 w znaczeniu WFD 2006/12/WE (zdefiniowanych w art. 2 ust. 7 WSR jako „odzysk przejściowy”),

procedury są określone w art. 4 i 15 WSR.

Art. 4 ust. 6 WSR stanowi, że:

„Zgłoszenie obejmuje przemieszczanie odpadów od pierwszego miejsca wysyłki, w tym ich przejściowy lub ostateczny odzysk albo unieszkodliwianie.”

Art. 15 WSR zawiera dalsze konkretne zapisy dla przemieszczeń odpadów przeznaczonych do przejściowego odzysku. Art. 15 lit. a) i b) jasno wskazują, że

„W przypadku przemieszczania odpadów przeznaczonych do przejściowego odzysku (...), obok początkowej operacji odzysku lub unieszkodliwiania należy oznaczyć w dokumencie zgłoszenia wszystkie instalacje, w których przewidziana jest realizacja dalszych procesów przejściowego oraz ostatecznego odzysku lub unieszkodliwiania”

Właściwe organy wysyłki i miejsca przeznaczenia mogą wydać zgodę na przemieszczanie odpadów przeznaczonych do przejściowego odzysku lub unieszkodliwiania tylko w przypadku gdy brak jest podstaw do zgłoszenia zgodnie z art. 11 lub 12 sprzeciwu wobec przemieszczenia odpadów do instalacji realizujących dalsze operacje przejściowego lub ostatecznego odzysku albo unieszkodliwiania.”

W rezultacie w przypadkach przemieszczenia odpadów wymagające procedury zgłoszenia, właściwy organ kraju wysyłki może zażądać, żeby proces ostatecznego odzysku został wspomniany na formularzu zgłoszenia i nie musi zaakceptować tego, że taka informacja zostanie podana na późniejszym etapie.

Art. 4 ust. 2 stanowi, że informacje wymagane przez część 1 załącznika II muszą być dostarczone w lub załączone do zgłoszenia w momencie jego złożenia. Pkt 5 części 1 załącznika II stwierdza, że te

informacje obejmują:

„Nazwa instalacji unieszkodliwiania lub instalacji odzysku, adres, numer telefonu, numer telefaksu, adres e-mail, numer rejestracji oraz osoba wyznaczona do kontaktów, stosowane technologie oraz ewentualny status instalacji, dla której wydano wstępne zezwolenie zgodnie z art. 14. Jeśli odpady przeznaczone są do przejściowego odzysku lub unieszkodliwiania, należy wskazać podobne informacje dotyczące wszystkich instalacji, w których przewiduje się przeprowadzenie kolejnych procesów przejściowego i ostatecznego odzysku lub unieszkodliwiania.”

Gdy planowane przemieszczenie podlega procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody, może ono mieć miejsce tylko po tym, jak dokumenty zgłoszenia i przesyłania zostaną wypełnione zgodnie z rozporządzeniem i nie może się ono rozpocząć aż do momentu, kiedy wypełniony formularz zgłoszenia zostanie złożony do właściwego organu i uprzednia pisemna zgoda zostanie przekazana zgłaszającemu.

W rezultacie w przypadkach przemieszczania odpadów wymagających procedury zgłoszenia, nie jest dopuszczalne na mocy WSR organizowanie przemieszczenia przeznaczonego do magazynowania, jeśli ostateczny odzysk wciąż jest niejasny.

Dla przemieszczeń odpadów rodzajów, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 4, podstawowe zasady proceduralne znaleźć można w art. 18. Załącznik VII zawiera formularz dla tych rodzajów przemieszczeń. Zapisy te nie zawierają żadnych specjalnych zapisów na temat procesów odzysku przejściowego.

W wyroku z dnia 25 czerwca 1998 r. (Beside, sprawa C-192/96) Europejski Trybunał Sprawiedliwości musiał podjąć decyzję w sprawie

„Co jest minimalnym dowodem, jakiego właściwy organ musi w normalnej sytuacji wymagać przy braku zgłoszenia, aby ustalić, czy planowany jest odzysk „zielonych odpadów”.”

Trybunał orzekł, że

„przyjmując, że magazynowanie partii „zielonych odpadów” nie jest uważane za proces odzysku, chyba że ma miejsce w oczekiwaniu na taki proces, takie dowody muszą odnosić się do ostatecznego procesu odzysku, nawet jeśli ma on miejsce poza Wspólnotą.”

Innymi słowy Trybunał orzekł, że magazynowanie odpadów może być uważane za proces odzysku, tylko jeśli oczywistym jest, że planowane ostateczne przetwarzanie odpadów to proces odzysku zgodny z wymaganiami prawnymi.

To orzeczenie Trybunału związane z poprzednim rozporządzeniem (EWG) 259/93, które zostały uchylone. Jednak należy pamiętać, że procedura art. 11 rozporządzenia (EWG) 259/93 miała zastosowanie do „odpadów do odzysku wymienione w załączniku II” („Zielony wykaz odpadów”), a zatem obejmuje te same sytuacje co art. 18 WSR. Cel ochrony środowiska jest taki sam w WSR i w rozporządzeniu (EWG) 259/93. Argumenty Trybunału dlatego mają taki sam wpływ na przemieszczenia, do których stosuje się procedura art. 18.

W rezultacie zgodnie z argumentami Trybunału właściwy organ kraju wysyłki może zarządzać, żeby proces ostatecznego odzysku, o którym mowa na formularzu w załączniku VII i nie musi akceptować, żeby takie informacje były dostarczane na późniejszym etapie. Jeśli te informacje nie są jeszcze dostępne, tj. jeśli ostateczny odzysk nie jest wciąż jasny, nie jest dopuszczalne na mocy WSR organizowanie przemieszczenia przeznaczonego do magazynowania.

4.2. Czy przemieszczenie przeznaczone do „R12” i „R13” zawsze są przeznaczone do przejściowego odzysku, czy może to także być odzysk?

Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; Procedura zgodna z art. 18; Odzysk przejściowy

Tło: Art. 2 ust. 7 WSR definiuje „odzysk przejściowy” jako procesy odzysku „R12” i „R13”. „R12” i „R13” nie są ograniczone do odzysku przejściowego, ale mogą także być uważane za odzysk (art. 2 ust. 6 WSR). Dlatego przemieszczenie przeznaczone do „R12” lub „R13” prawdopodobnie nie zawsze jest odzyskiem przejściowym.

Załącznik II B do WFD przedstawia procesy odzysku R12 (Wymiana odpadów w celu poddania ich któremukolwiek z działań oznaczonych symbolem R1–R11) oraz R13 (Magazynowanie odpadów w toku każdej operacji o numerach R1 do R12, z wyłączeniem magazynowania tymczasowego, w toku zbierania, w miejscu, w którym są wytwarzane). Brzmienie art. 2 WSR umożliwia trzy różne interpretacje.

Art. 2 ust. 7 WSR stanowi:

„odzysk przejściowy” oznacza procesy odzysku R 12 i R 13 określone w załączniku II B do dyrektywy 2006/12/WE.”

Zgodnie z art. 2 ust. 6 WSR,

„odzysk” jest zdefiniowany zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2006/12/WE.”

Tymczasem, zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. f) WFD,

„odzysk” oznacza wszelkie działania przewidziane w załączniku II B,”

w tej interpretacji wszystkie kategorie procesów przetwarzania w celu odzysku w WFD włączając R12 i R13 mogą być uważane za procesy odzysku.

Możliwe są trzy interpretacje dla zastosowania WSR:

1. Procesy R12 / R13 są zawsze „odzyskiem”;
2. Procesy R12 / R13 czasami są „odzyskiem”, a czasami „odzyskiem przejściowym”;
3. Procesy R12 / R13 są zawsze „odzyskiem przejściowym”, który jest specjalnym przypadkiem odzysku, dla którego stosują się ogólne zasady odzysku tylko, jeśli żadne specjalne reguły nie są określone w WSR.

Zarówno pierwsza, jak i druga interpretacja art. 2 stwarzają poważne problemy w zakresie spójności prawodawstwa i konfliktów z ogólnie ochronnym celem WSR (gdyby pierwsza interpretacja była odpowiednia, art.2 ust. 7 WSR byłby zbyteczny; druga interpretacja jest problematyczna, ponieważ WSR nie pomaga w odróżnieniu, który rodzaj odpadów R12/R13 są przeznaczone do „odzysku przejściowego”, a które do „odzysku”). Jednak trzecia interpretacja jest w oczywisty sposób zgodna z ogólnymi celami prawa dotyczącego przemieszczeń odpadów.

- Reguły dotyczące odzysku przejściowego zostały włączone do WSR, aby zapewnić, że konkretne zagrożenia wynikające z wymiany i magazynowania odpadów zostały uwzględnione.
- Jest to także zgodne z konkretnymi zasadami dotyczącymi wymiany i akumulacji odpadów przeznaczonych do procesu odzysku, zgodnie z decyzją Rady OECD C(2001)107/Final dotyczącej rewizji decyzji C(92)39/Final w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów przeznaczonych do odzysku. Punkt 5 preambuły WSR wskazuje, że jednym z celów rewizji WSR było uwzględnienie decyzji OECD C(2001)107/Final.

Zatem, procesy R12 / R13 są zawsze uważane za „procesy odzysku przejściowego” w tym sensie, że stanowią one konkretny przypadek, dla którego ogólne zasady odzysku mają zastosowanie, jeśli

żadne specjalne reguły nie są określone w WSR.

W rezultacie przemieszczenia dla „R12” i „R13” są zawsze przeznaczone do odzysku przejściowego w tym sensie, że stanowią one specjalny przypadek, do którego ogólne zasady odzysku mają zastosowanie tylko, jeśli żadne specjalne reguły nie są określone w WSR.

4.3. Czy do odzysku przejściowego zastosowanie ma tylko procedura zgłoszenia?

Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; Procedura art. 18; Odzysk przejściowy

Jak wskazano w odpowiedzi na pytanie 4.2, WSR wprowadza to podejście do przemieszczeń odpadów do odzysku przejściowego: zastosowanie mają specjalne reguły, określone w WSR. Jeśli nie ma żadnych specjalnych reguł, zastosowanie mają ogólne reguły. Dla pytania, czy procedura zgłoszenia ma zastosowanie do odpadów przeznaczonych do procesów odzysku R12 / R13, oznacza to, że:

1. dla odpadów wymagających procedury zgłoszenia w art. 4 do 17 (tj. odpady, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) WSR), procedura zgłoszenia także ma zastosowanie do odpadów przeznaczonych do odzysku przejściowego, z dodatkowymi wymaganiami określonymi w art. 15. Art. 15 stanowi w lit. a) i b), że właściwe organy krajów wysyłki i przeznaczenia muszą rozważyć warunki odzysku przejściowego i ostatecznego;
2. dla odpadów wymagających procedury art. 18 (tj. odpady, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 4 WSR), żadne specjalne reguły nie są określone dla odpadów przeznaczonych do odzysku przejściowego. Przy braku konkretnych reguł WSR dla procesów odzysku przejściowego, zastosowanie mają ogólne reguły, które sugerują, że ten rodzaj może być przemieszczany przy zastosowaniu procedury art. 18.

Jednak wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1998 r. (Beside, Sprawa C-192/96) jest tutaj istotny. Trybunał musiał podjąć decyzję w sprawie

„Co jest minimalnym dowodem, jakiego właściwy organ musi w normalnej sytuacji wymagać przy braku zgłoszenia, aby ustalić, czy planowany jest odzysk „zielonych odpadów”.”

Trybunał orzekł, że

„przyjmując, że magazynowanie partii „zielonych odpadów” nie jest uważane za proces odzysku, chyba że ma miejsce w oczekiwaniu na taki proces, takie dowody muszą odnosić się do ostatecznego procesu odzysku, nawet jeśli ma on miejsce poza Wspólnotą.

(...) Aby uwzględnić cel ochrony środowiska naturalnego leżący u podstaw rozporządzenia, właściwy organ musi, co stanowi ogólną zasadę i minimalny wymóg, być w stanie zażądać, w odniesieniu do „zielonych odpadów”, których odzysk jest planowany, i które nie podlegają zgłoszeniu, informacji wspomnianych w art. 11 rozporządzenia.”

Innymi słowy Trybunał orzekł, że magazynowanie odpadów może być uważane za proces odzysku, tylko jeśli oczywistym jest, że planowane ostateczne przetwarzanie odpadów to proces odzysku zgodny z wymaganiami prawnymi.¹⁴

Jest to zgodne z ideą leżącą u podstaw art. 15 lit. a) i b) WSR, że nie tylko proces odzysku

¹⁴ To orzeczenie Trybunału związane jest z byłym rozporządzeniem (EWG) 259/93, które zostało od tego czasu uchylone. Jednak należy pamiętać, że procedura art. 11 rozporządzenia (EWG) 259/93 stosowała się do „odpadów do odzysku wymienionych w załączniku II” („Zielony wykaz odpadów”), a zatem obejmuje te same sytuacje, co art. 18 WSR. Cel ochrony środowiska naturalnego jest taki sam w WSR, jak w rozporządzeniu (EWG) 259/93. Argumenty Trybunału dlatego tak samo odnoszą się do przemieszczeń, do których stosuje się procedura art. 18.

pośredniego, ale także późniejsze procesy przetwarzania w celu odzysku muszą podlegać kontrolom i upoważnieniom.

4.4. Czy odzysk przejściowy R12 / R13 (art. 2 ust. 7) zawsze związany jest z procedurą zgłoszenia? Czy odzysk R12 / R13 (art. 2 ust. 6) zawsze jest związany z procedurą informacyjną art. 18 WSR?

Słowa kluczowe: Procedura; Procesy przetwarzania; podstawowe definicje; Procedura art. 18; Odzysk przejściowy; termin „odzysk” w ramowej dyrektywie odpadowej

Jak pokazano w odpowiedzi na pytanie 4.3 nie ma rozróżnienia między R12 / R13 na mocy art. 2 ust. 7 oraz R12 / R13 na mocy art. 2 ust. 6. WSR traktuje przemieszczenia odpadów do odzysku przejściowego jako specjalny przypadek odzysku, do którego ogólne reguły mają zastosowanie tylko, jeśli nie ma specjalnych reguł w WSR.

4.5. Jaki należy dostarczyć dowód właściwym organom, że została zawarta umowa między zgłaszającym i odbiorcą w zgłoszeniu? Jak powinien być dostarczony właściwym organom dowód, że została zawarta umowa między (a) wytwórcą, nowym wytwórcą lub podmiotem zbierającym oraz (b) pośrednikiem lub sprzedawcą, gdy pośrednik lub sprzedawca spełnia rolę zgłaszającego?

Słowa kluczowe: Procedura, Dowód umowy

Art. 4 ust. 2, 3 i 4 WSR określają, jakie informacje mają być dostarczone właściwemu organowi przez zgłaszającego.

Jeśli chodzi o dowód zawarcia umowy między zgłaszającym i odbiorcą, dostarczony musi zostać „dowód zawarcia umowy (lub oświadczenie o istnieniu takiej umowy)” (załącznik II, część 1, pkt 22).

Jeśli chodzi o dowód zawarcia umowy między (a) wytwórcą, nowym wytwórcą lub podmiotem zbierającym oraz (b) sprzedawcą lub pośrednikiem, gdy sprzedawca lub pośrednik działają jako zgłaszający, dostarczona musi być „kopia umowy lub dowód zawarcia umowy (lub oświadczenie o istnieniu takiej umowy)” (załącznik II, część 1, pkt 23).

Jeśli wymaga tego jakikolwiek zaangażowany właściwy organ, zgłaszający musi dostarczyć kopię umowy, o której mowa w punktach 22 i 23 części 1 (załącznik II, część 3, pkt 12).

Rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów daje właściwym organom możliwość wybrania takiej możliwości, która im najbardziej odpowiada.

Jako praktyczne rozwiązanie, bardzo pomocna byłaby platforma internetowa, pokazująca informacje wymagane przez właściwe organy. Narzędziem już udostępnionym przez OECD jest Baza danych w sprawie transgranicznego przesyłania odpadów przeznaczonych do procesów odzysku (Database on Transboundary Movement of Wastes destined for Recovery Operations) (zob. <http://www2.oecd.org/waste/index.asp>).

Ta interaktywna baza danych ma na celu ułatwienie pracy papierkowej dla wszystkich stron zaangażowanych w transgraniczne przesyłanie odpadów poprzez dostarczenie koniecznych informacji dla wypełnienia formularzy. Baza danych obejmuje praktyczne informacje i konkretne wymagania oraz zapisy dla każdego kraju. Jednak jak dotąd zawiera ona ograniczoną liczbę

informacji.

4.6. Załącznik II, część 1, punkt 14 WSR wskazuje na możliwość dostarczenia informacji na temat alternatywnych tras. Czy istnieją jakiegokolwiek ograniczenia w zakresie opisu więcej niż jednej trasy w dokumentach zgłoszenia, o ile punkt początkowy i miejsce przeznaczenia pozostają takie same?

Słowa kluczowe: Wymogi proceduralne; procedura zgłoszenia; prośba o jedną trasę i brak alternatywnych

WSR nakłada wymóg, żeby dokumenty zgłoszenia zawierały informacje na temat tras planowanego przemieszczenia odpadów. Zgodnie z punktem 14, części 1 załącznika II informacje na temat „planowanej trasy (punkt wyjazdu i wjazdu do i z każdego zainteresowanego państwa, w tym urzędy celne wprowadzenia lub wyprowadzenia lub wywozu ze Wspólnoty) i planowana droga (droga pomiędzy punktami wyjazdu i wjazdu), jak i możliwe warianty, także w razie nieprzewidzianych okoliczności.”

Informacja ta musi być włączona w polu 15 dokumentu zgłoszenia (pokazanego w załączniku IA). Załącznik IC, ust. 26 WSR zawiera konkretne instrukcje dotyczących wypełnienia pola 15 dokumentu zgłoszenia.

WSR także pozwala zgłaszającemu na złożenie ogólnego zgłoszenia, obejmującego kilka przemieszczeń, o ile spełnione są warunki podane w art. 13 ust. 1.

W przypadku nieprzewidzianych okoliczności, art. 13 ust. 2 określa specyfikacje dla alternatywnych tras.

Brzmienie punktu 14 części I załącznika II do WSR dopuszcza trzy różne interpretacje:

1. Słowa „w tym możliwe warianty” odnoszą się wyłącznie do planowanej drogi między punktami wyjścia i wejścia.
2. Słowa „w tym możliwe warianty” odnoszą się do całego punktu, także dopuszczając alternatywy dla środków transportu i dla punktów wyjścia i wejścia.
3. Kilka dokumentów zgłoszenia może być przygotowanych (z alternatywami w zakresie trasy i środków transportu) dla jednego planowanego przemieszczenia.

Wariant 1: Opis alternatyw tylko dla trasy

Załącznik II, część 1, pkt 14 stanowi, że, oprócz informacji o dokładnych punktach wejścia i wyjścia (trasa), informacje o „planowanej drodze (drodze między punktami wyjścia i wejścia)”, powinny być „dostarczone lub załączone do dokumentu zgłoszenia”.

To samo stanowią specjalne instrukcje dotyczące wypełniania dokumentu zgłoszenia i przesyłania podane w ust. 26 załącznika IC.

Wynika z tego, że WSR nie tylko pozawala, ale nawet wymaga istnienia alternatywnych tras w kraju (między punktami wejścia i wyjścia).

W rezultacie nie byłoby zgodne z WSR opisanie trasy w kraju (do punktu wyjście kraju wysyłki, między punktami wejścia i wyjścia dla krajów tranzytowych oraz od miejsca wejścia kraju przeznaczenia do ostatecznego miejsca przeznaczenia).

Wariant 2: Opis alternatyw dla trasy i drogi

Nie jest pewne, czy termin „w tym możliwe warianty” nie odnosi się tylko do drugiej części zdania; być może ma on za zadanie włączyć także wariantów trasy. Argumenty przeciw takiemu

odczytaniu podane są w dwóch punktach WSR:

4. Dokument zgłoszenia dla transgranicznego przesyłania/przemieszczania odpadów (załącznik IA do WSR) zostawia tylko miejsce w polu 15 c) na wpisanie jednego punktu wejścia dla kraju wysyłki, jednego punktu wejścia i punktu wyjścia dla krajów tranzytowych i jednego punktu wejścia dla kraju przeznaczenia.

Oprócz tego wymagane informacje nie muszą być dostarczone w dokumencie zgłoszenia, ale także mogą być do niego załączone; wzór dokumentu zgłoszenia wskazuje na początkową intencję prawa, podając miejsce tylko na jedną możliwość.

5. Instrukcje dotyczące wypełnienia dokumentu zgłoszenia (pkt 26 IC) wymagają załączenia informacji o planowanej drodze między punktami wyjścia i wejścia, włączając możliwe warianty, także w przypadku nieprzewidzianych okoliczności.

Wyrażenie to jest w jasny sposób oddzielone (w odrębnym zdaniu) od pierwszej części pkt 26, określającej informacje na temat punktów wyjścia i wejścia. Sugeruje to, że „warianty” odnoszą się tylko do drogi między punktami wyjścia i wejścia.

Także dla ogólnych zgłoszeń obejmujących kilka przemieszczeń, jasno określono w art. 13 ust. 1 lit. c) WSR, że droga przemieszczenia, jak wskazano w dokumencie zgłoszenia, musi być taka sama.

Co więcej, włączenie wariantów dla całej trasy transportowej może mieć dalekosiężne konsekwencje. Alternatywna trasa obejmująca zmiany punktów wyjścia i wejścia może prowadzić do zmiany zaangażowanych właściwych organów. Powstanie także pytanie, jak ograniczyć liczbę wskazanych wariantów, np. czy możliwe byłoby włączenia całej listy przejść granicznych i urzędów celnych kraju, z całą listą nazw i kodów załączonych do dossier zgłoszenia?

Jednak najbardziej oczywistym argumentem za ograniczeniem wariantów jest głównym celem WSR, jak wskazano w punkcie 1 preambuły i art. 1. Kontrola przemieszczeń odpadów byłaby niewykonalna, albo przynajmniej trudniejsza, gdyby można podawać warianty dla całego transportu między punktem początkowym i ostatecznym miejscem przeznaczenia.

Władze państw członkowskich określiły, że ta interpretacja WSR doprowadziłaby do niepotrzebnego obciążenia administracyjnego, szczególnie w państwach członkowskich, w których istnieje tylko jeden właściwy organ, i gdzie duża część transportu prowadzi przez porty, a zaangażowane spółki są zmuszone do przyjęcia elastycznego podejścia do dróg transportu. Zatem nie ma wiążącej interpretacji w tym zakresie.

Jednak zgodnie z powyższymi argumentami, WSR dopuszcza na ograniczenia w zakresie opisywania więcej niż jednej drogi transportu, gdy tylko punkt początkowy i miejsce przeznaczenia pozostają takie same.

Wariant3: Przygotowanie kilku dossier zgłoszeń

Według ostatniej możliwej interpretacji, złożyć można więcej niż jedno dossier zgłoszenia, wykazujących alternatywne trasy w dodatkowym zgłoszeniu lub zgłoszeniach.

WSR nie omawia możliwości przygotowania kilku dossier zgłoszenia dla jednego przemieszczenia odpadów.

Jednak główny cel określony jest w punkcie 7 preambuły WSR, jako nadzór i kontrola przemieszczeń odpadów w sposób, który uwzględnia potrzebę zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska i zdrowia ludzi.

Z tego powodu dossier zgłoszeń zostało przygotowanych dla przemieszczeń odpadów z zamiarem dostarczenia właściwym organom informacji, jakich potrzebują dla oceny dopuszczalności proponowanych przemieszczeń odpadów (załącznik IC, pkt 6). Przedstawia także środki, dzięki którym mogą potwierdzić otrzymanie zgłoszenia i, w stosownych przypadkach, zgodę na piśmie na proponowane przemieszczenie.

Przygotowywanie kilku dossier zgłoszeń dla jednego przemieszczenia byłoby sprzeczne z tym zamiarem.

W rezultacie przygotowanie więcej niż jednego zgłoszenia dla jednego przemieszczenia nie jest zgodne z WSR.

4.7. Zgodnie z załącznikiem II, częścią 3, nr 2 WSR, właściwe organy mogą zażądać kopii pozwolenia wydanego zgodnie z dyrektywą IPPC. Co to oznacza w praktyce, przyjmując, że pozwolenia instalacji przetwarzania mogą być bardzo złożone i są wydawane w języku kraju przeznaczenia? Co oznacza to dla instalacji z pozwoleniami wydanymi na mocy innego prawa (np. poza UE)?

Słowa kluczowe: Procedura, Pozwolenia instalacji przetwarzania

Zgodnie z załącznikiem II, częścią 3, nr 2 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 właściwe organy mogą zażądać, jako dodatkowych informacji i dokumentacji, kopii pozwolenia wydanego zgodnie z art. 4 i 5 dyrektywy 96/61/WE. Dyrektywa IPPC 2008/1/WE (uprzednia dyrektywa 96/61/WE) stanowi w art. 4, że państwa członkowskie muszą podjąć konieczne środki, żeby żadne nowe instalacje nie działały bez pozwolenia wydanego zgodnie z tą dyrektywą. Art. 5 definiuje wymagania dotyczące udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji. W rezultacie zarówno dla nowych, jak i istniejących instalacji IPPC w UE musi być udzielone pozwolenie przed rozpoczęciem działania, zgodnie z krajowym wdrażaniem dyrektywy.

Oczywiście pozwolenia mogą różnić się w zakresie całkowitej liczby stron, czasów wnoszenia poprawek, języków i podstawowych aktów prawnych, w zależności od rodzaju instalacji i kraju, w którym instalacja działa. W UE mogą nie różnić się w zakresie ogólnych wymagań zdefiniowanych w dyrektywie 2008/1/WE.

Dla wywozu z Unii Europejskiej należy zapewnić, że gospodarka odpadami jest prowadzona w sposób racjonalny ekologicznie przez okres przemieszczenia i włączając odzysk lub unieszkodliwienie w kraju przeznaczenia. Instalacja, która otrzymuje odpady powinna działać zgodnie ze standardami ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, które generalnie odpowiadają tym ustanowionym przez prawodawstwo wspólnotowe. Powiązane niewiążące wytyczne w sprawie racjonalnej ekologicznie gospodarki znaleźć można w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 (Wytyczne przyjęte zgodnie z Konwencją bazylejską, Wytyczne przyjęte przez OECD, Wytyczne przyjęte przez Międzynarodową Organizacją Morską, Wytyczne przyjęte przez Międzynarodową Organizację Pracy). Właściwe organy mogą zażądać pozwolenia dla instalacji wewnątrz lub poza UE, szczególnie w celu zapewnienia, że odpady są zarządzane i przeładowywane w sposób racjonalny ekologicznie (szczególnie w trakcie procesu odzysku/unieszkodliwienia w instalacji odbierającej).

Załącznik II, część 3, nr 2 WSR powinien być postrzegany jako środek praktyczny wyjaśniania konkretnych kwestii dotyczących procesu zgłoszenia. Przykładowo, brak jest jasności co do zdolności instalacji, żądanie powinno koncentrować się na tym pozwoleniu (części pozwolenia) lub towarzyszącym mu zmianom w dozwolonej wydajności instalacji.

Jeśli chodzi o różne języki, art. 27 WSR stanowi, że na żądanie zainteresowanych właściwych organów zgłaszający przekazuje uwierzytelnione tłumaczenie lub tłumaczenia na język akceptowany przez te organy.

4.8. Jakiego rodzaju dowodów może wymagać właściwy organ przed uwolnieniem gwarancji

finansowej związanej z procedurą uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne, uwolnienie gwarancji finansowej

Tło: Niektóre zainteresowane podmioty skarżą się, że istnieją władze regionalne w państwach członkowskich, które wymagają pełnej kopii dokumentu przesyłania, w tym strony pierwszą i ostatnią, i że obie strony muszą być ostampowane i podpisane. Przetwarzanie tysięcy takich formularzy w ten sposób może być skomplikowane i stwarza duże obciążenie dla spółek. Sytuacja jest jeszcze gorsza, gdy wymagania różnią się między państwami.

Gwarancja finansowa lub równoważne ubezpieczenie powinno być zwolnione, gdy właściwy organ otrzymał zaświadczenie, o którym mowa w art. 16 lit. e) (lub art. 15 lit. e) w przypadku przejściowego odzysku i unieszkodliwienia) dla odpowiednich odpadów. Nie jest jasne, czy pole 19 dokumentu przesyłania powinno być wypełnione oraz opieczetowane i podpisane przed, czy po skopiowaniu dokumentu przesyłania.

W naszej opinii, przed uwolnieniem gwarancji finansowej właściwy organ może zażądać:

- podpisanych (ale nie opieczetowanych) kopii dokumentu przesyłania z wypełnionym polem 19;
- podpisane kopie zaświadczeń w zgodzie z art. 15 lit. e), jak określono w wytycznych Korespondentów nr 3¹⁵.

4.9. W przemieszczeniu odpadów wymagającym zgłoszenia, jak należy obchodzić się z formularzami przesyłania w przypadku rozdzielanych przemieszczeń, gdy więcej niż jeden rodzaj transportu (np. ciężarówka, pociąg, statki) są zaangażowane w przemieszczenie?

Słowa kluczowe: Procedura; procedura zgłoszenia; dokumenty przesyłania; procedura w przypadku rozdzielanych przemieszczeń

Na mocy art. 4 ust. 1 WSR zgłaszający musi złożyć dokument zgłoszenia (zob. załącznik IA) oraz dokument przesyłania (zob. załącznik IB).

Pewne części dokumentu przesyłania muszą być wypełnione przez zgłaszającego w momencie zgłaszania, podczas gdy inne muszą być wypełnione po otrzymaniu zgody od właściwych organów (załącznik IC, pkt 32).

Pytanie brzmi: Jak powinny być wypełniane formularze przesyłania i jak należy z nimi postępować, gdy zaangażowanych jest kilka środków transportu, a ładunek jest rozdzielony na kilka transportów (np. z ciężarówka na statek i na ciężarówkę) określanych jako „rozdzielone przemieszczenia”? Omówić można dwa warianty.

- (1) Wypełnionych zostanie kilka dokumentów przesyłania dla podzielonych ładunków jednego planowanego przemieszczenia.
- (2) Jeden dokument przemieszczenia dla rozdzielonych ładunków jednego przemieszczenia zostanie wypełniony i wykorzystany w transporcie jako kopia?

Wariant 1: Wypełnienie kilku dokumentów przesyłania dla rozdzielonych ładunków jednego

15 CORRESPONDENTS' GUIDELINES No 3 Subject: Certificate for subsequent non-interim recovery or disposal according to Article 15(e) of Regulation (EC) No 1013/2006 on shipments of waste.

przemieszczenia

Art. 16 WSR stanowi, że dokument przesyłania lub, w przypadku ogólnego zgłoszenia, dokumenty przesyłania są wypełniane przez zaangażowane przedsiębiorstwa.

Co więcej, pole 2 dokumentu przesyłania (załącznik IB WSR) wymaga informacji na temat numeru seryjnego/łącznego przemieszczeń. Konkretnie instrukcje dotyczące wypełnienia dokumentu przesyłania (włączone do załącznika IC ust. 34 WSR) mówią, że dla **ogólnego zgłoszenia** dla wielu przemieszczeń, wprowadzić należy **numer seryjny przemieszczenia i łączną planowaną liczbę przemieszczeń** wskazanych w polu 4 w dokumencie zgłoszenia (np. „4/11” dla czwartego przemieszczenia z jedenastu planowanych przemieszczeń). **W przypadku jednego zgłoszenia, wprowadzić należy „1/1”.**

Oznacza to, że możliwość wypełnienia kilku dokumentów przesyłania podana jest tylko w ramach ogólnego zgłoszenia określonych w art. 13 WSR.

Takie ogólne zgłoszenie może być złożone przez zgłaszającego w odniesieniu do kilku przemieszczeń, spełniających trzy warunki określone w art.13 ust. 1 WSR. W przypadku, gdy ładunek przemieszczenia odpadów jest podzielony na kilka transportów, wszystkie trzy warunki są spełnione. Jest to ten sam rodzaj odpadów (a) przesyłanych do tego samego odbiorcy i instalacji (b) tą samą drogą (c).

W rezultacie wypełnienie kilku dokumentów przesyłania dla rozdzielonych przemieszczeń możliwe jest w ramach procedury ogólnego zgłoszenia określonej w art. 13 WSR. Możliwość wypełnienia kilku dokumentów przesyłania dla jednej procedury zgłoszenia nie jest podana w rozporządzeniu w sprawie przemieszczania odpadów.

Wariant 2: Stosowanie jednego dokumentu przesyłania dla rozdzielonych ładunków jednego przemieszczenia odpadów

Dokument przesyłania jest włączony do załącznika IB do WSR. Szczegółowe instrukcje dotyczące wypełniania dokumentu zgłoszenia i przesyłania (załącznik IC, ust. 6 WSR) określa cel dokumentu przesyłania jako dokumentu, który ma powinien podróżować wraz z przesyłką odpadów przez cały czas od momentu, kiedy opuszczają one wytwórcę, aż do dotarcia do instalacji unieszkodliwiania lub odzysku w innym kraju.

W przypadku zaangażowania różnych przewoźników pole 8 w dokumencie przesyłania (włączonym do załącznika IB do WSR) pozostawia miejsce na informacje o trzech różnych przewoźnikach. Gdy zaangażowanych jest więcej niż trzech przewoźników, odpowiednie informacje o każdym przewoźniku powinny być załączone do dokumentu przesyłania i przy każdym kolejnym transferze przesyłki, nowy przewoźnik lub przedstawiciel przewoźnika przejmującego przesyłkę będzie musiał zastosować się do tej samej prośby i także podpisać dokument. Kopia podpisanego dokumentu powinna być zachowana przez poprzedniego przewoźnika.

Celem dokumenty przesyłania jest danie wszystkim osobom (władzom, instalacji wysyłki i instalacji unieszkodliwiania lub odzysku oraz przewoźnikom) możliwości wpisania odnośnych informacji. W tym celu dokument przesyłania jest przekazywany od jednego przewoźnika do drugiego i każdy przewoźnik musi włączyć powiązane informacje, podpisać dokument i przesłać kopię z powrotem do zgłaszającego.

W rezultacie trzeba zapewnić, że dokument przesyłania towarzyszy przemieszczeniu przez cały czas transportu. Dlatego wykorzystanie jednego dokumentu przesyłania dla więcej niż jednego środka transportu (np. dla kilku ciężarówek) nie jest zgodne z WSR.

Jednak rozwiązania praktyczne są potrzebne dla wyjątkowego przypadku, kiedy zgłoszony ładunek (np. kontener morski) podzielony będzie na kilka mniejszych ładunków (np. rozładowanie na mniejsze ciężarówki). W takim przypadku praktyczne może być pozwolenie na wykorzystanie jednego dokumentu przesyłania w kopiach. Wciąż oryginalne informacje muszą być podane na

wszystkich etapach transportu. Zgodnie z dokumentem przesyłania w załączniku IB, polu 2, szczególnie waga jednego transportu musi być wprowadzona. Spojrzenie na szczegółowe instrukcje dotyczące wypełniania dokumentu przesyłania (załącznik IC ust. 36 WSR) pokazuje, że podawana musi być rzeczywista waga w tonach odpadów i, gdy to możliwe, kopie dowodów ważenia na wagach pomostowych.

Przy zastosowaniu kopii dokumentów przesyłania towarzyszących rzeczywistemu transportowi wymagane są informacje o rzeczywistej wadze jednego transportu i łącznej wadze całego transportu. Także należy wskazać, ile transportów jest wykorzystywanych (np. numer 1 z 3), i gdzie reszta ładunku jest transportowana (np. numery rejestracyjne ciężarówek transportujących resztę ładunku).

W rezultacie, gdy więcej niż jeden środek transportu jest zaangażowany w przemieszczenie, transporty generalnie muszą być ujęte w odrębnych zgłoszeniach wymagających jednego dokumentu przesyłania dla każdego transportu lub w ramach ogólnego zgłoszenia zgodnego z art. 13 WSR.

Wykorzystanie skopiowanego dokumentu przesyłania w miejscu przeładowania z jednego na drugi środek transportu powinno być możliwe tylko w wyjątkowej sytuacji. Wtedy należy wymagać, żeby dokument obejmował szczegółowe informacje o rzeczywistym i łącznym ładunku przemieszczanych odpadów oraz pozostałej części przemieszczenia.

4.10. Jakie istnieją wymagania proceduralne w odniesieniu do przywozu odpadów wymienionych w załączniku IIIB (w tym potencjalne przyszłe kody) do Unii Europejskiej z kraju OECD?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika IIIB

Przypadek A: Przywóz w celu odzysku

Art. 44 stanowi, że tytuł II WSR, „Przemieszczanie odpadów na terytorium Wspólnoty z tranzytem lub bez tranzytu przez państwa trzecie”, ma zastosowanie do adaptacji i dodatków wymienionych w art. 44 ust. 2 i 3. Art. 44 odnosi się do wszystkich odpadów przeznaczonych do odzysku, w tym potencjalne przyszłe kody odpadów, wymienione w załączniku IIIB.

Jeśli art. 44 ust. 4 wymaga uprzedniego pisemnego zgłoszenia dla wszystkich odpadów przeznaczonych do odzysku, można oczekiwać, że ta poważna rozbieżność wobec zapisów tytułu II WSR będzie wyraźnie wspomniana (zob. art. 38 ust. 2 lit. b) dla wywozu odpadów wymienionych w załączniku IIIB do krajów objętych decyzją OECD).

Odpowiednio, art. 44 stosuje się do przywozu podlegającego procedurze zgłoszenia (odpady sklasyfikowane pod jednym kodem w załącznikach IV lub IVA), a także przywozu, do którego stosuje się art. 18 (odpady sklasyfikowane pod jednym kodem w załącznikach III, IIIA lub IIIB). Adaptacje i dodatki do art. 44 obejmują szczegółowe pojedyncze zapisy odnoszące się do procedury zgłoszenia (np. te z art. 44 ust. 4 lit. a)). Te zapisy stosują się tylko do przywozu, gdy procedura zgłoszenia musi być przestrzegana z powodu wymagań tytułu II.

Potencjalne przyszłe kody odpadów wymienione w załączniku IIIB obejmują „dodatkowe odpady z wykazu zielonego, oczekujące na włączenie do odpowiedniego aneksu do Konwencji bazylejskiej lub decyzji OECD, zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. b)” oraz art. 44 omawiają „odpady przeznaczone do odzysku”, więc te przywożone odpady przypuszczalnie podlegają wymogom art. 18 zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a).

Przypadek B: Przywóz w celu unieszkodliwienia

Z wyjątkiem przypadków zdefiniowanych w art. 41, zabrania się przywozu odpadów w celu unieszkodliwienia z kraju objętego decyzją OECD, niebędącego stroną Konwencji bazylejskiej, do UE.

Gdy nie jest to zabronione, art. 3 ust. 1 lit. a) stanowi, że procedura zgłoszenia musi być przestrzegana dla wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

W rezultacie, dla potencjalnych przyszłych kategorii odpadów w załączniku IIIB do WSR, które są przywożone do Unii Europejskiej z kraju OECD i są przeznaczone do odzysku, wymagania proceduralne podane są w art. 44 WSR. Zabrania się przywozu odpadów z kraju objętego decyzją OECD, niebędącego stroną Konwencji bazylejskiej, do UE, z wyjątkiem przypadków zdefiniowanych w art. 41. W przypadkach, gdy przywóz w celu unieszkodliwienia nie jest zabroniony, przestrzegać trzeba procedury zgłoszenia, zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a).

4.11. Jakie istnieją wymagania proceduralne dla przywozu odpadów wymienionych w załączniku IIIB (w tym potencjalne przyszłe kody) do Unii Europejskiej z kraju nienależącego do OECD, który jest stroną Konwencji bazylejskiej?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika IIIB

Przypadek A: Przywóz w celu odzysku

Art. 45 WSR określa „Wymogi proceduralne w przypadku przywozu z państwa, którego nie obowiązuje decyzja OECD, będącego stroną Konwencji bazylejskiej lub z innych obszarów w sytuacjach kryzysowych lub podczas wojny”. Dla przywozu odpadów w celu odzysku do UE z krajów, których nie obowiązuje decyzja OECD, i które są także stroną Konwencji bazylejskiej, przestrzegana musi być ta sama procedura, co w art. 42 w odniesieniu do odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

Art. 42 WSR określa „Wymogi proceduralne w przypadku przywozu z państwa będącego stroną Konwencji bazylejskiej lub z innych obszarów w sytuacjach kryzysowych lub podczas wojny”. Zgodnie z art. 42 ust. 1 „Jeżeli odpady są przywożone do Wspólnoty z przeznaczeniem do unieszkodliwienia z państw, które są stronami Konwencji bazylejskiej, przepisy tytułu II stosuje się odpowiednio przy uwzględnieniu dostosowań i przepisów dodatkowych zawartych w ust. 2 i 3”.

Linia argumentacyjna A:

Tytuł V rozdz. 1 art. 42 odnosi się do wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia. Zatem tytuł II WSR „przemieszczenia w ramach Wspólnoty z tranzytem przez kraje państwa trzecie” powinny stosować się z adaptacjami i dodatkami wymienionymi w ust. 2 i 3 artykułu 42.

Odpowiednio wymagania proceduralne art. 42 w zakresie przemieszczeń odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia powinny stosować się odpowiednio do przemieszczeń odpadów objętych art. 45 i przeznaczonych do odzysku.

Zgodnie z tytułem II art. 3 ust. 1 lit. a) procedura zgłoszenia i zapisy art. 4 muszą być przestrzegane dla wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

Można oczekiwać, że zgłoszenie będzie wymagane, z powodu odniesienia w art. 45 do art. 42 i nagłówka tytułu V rozdz. 1 „Przywozy odpadów w celu unieszkodliwienia”.

Linia argumentacyjna B:

Z drugiej strony można założyć, że gdy w art. 45 cytuje się art. 42, odnosi się to tylko do równych ram czasowych (w przypadku zgłoszenia) zarówno dla odzysku, jak i

unieszkodliwienia dla przywozów z krajów nienależących do OECD do kraju Konwencji bazylejskiej (zob. art. 42 ust. 2 lit. a)). Art. 42 odnosi się do tytułu II WSR „przemieszczenia odpadów na terytorium Wspólnoty z tranzytem przez państwa trzecie” i tytuł II obejmuje zarówno odpady przeznaczone do odzysku, jak i odpady przeznaczone do unieszkodliwienia.

Adaptacje i dodatki do art. 42 obejmują specjalne pojedyncze zapisy związane z procedurą zgłoszenia (np. w art. 42 ust. 4 lit. a)). Te specjalne zapisy stosują się tylko do przywozów, gdy procedura zgłoszenia musi być przestrzegana z powodu wymagań tytułu II.

Zgodnie z tytułem II, art. 3 ust. 2 lit. a), procedura art. 18 stosuje się do odpadów wymienionych w załączniku III („zielony wykaz”).

Zgłoszenie prawdopodobnie będzie potrzebne dla wszystkich odpadów w świetle odniesienia do tytułu II WSR.

Argumentacja ta byłaby zgodna z Konwencją bazylejską, gdzie odpady z załącznika IX, wykazu B pozostają poza zakresem Konwencji bazylejskiej. Odpady z załącznika IIIB do WSR nie są wymienione w Konwencji bazylejskiej, podczas gdy te z części I załącznika III do WSR są.

Nie ma reguł w rodzaju tych ustanowionych dla wywozów odpadów z zielonego wykazu przeznaczonych do odzysku (zob. art. 36 do 38).

Przypadek B: Przywóz w celu unieszkodliwienia

Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 41, zabroniony jest przywóz odpadów w celu unieszkodliwienia z kraju nieobjętego decyzją OECD, strony Konwencji bazylejskiej, do UE.

Gdy nie jest to zabronione, art. 3 ust. 1 lit. a) stanowi, że procedura zgłoszenia musi być przestrzegana dla wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

Nie wynika jasno z WSR, czy odniesienie do art. 42 w art. 45 oznacza, że procedura zgłoszenia jest konieczna dla przywozu odpadów z zielonego wykazu przeznaczonych do odzysku do kraju UE z kraju nienależącego do OECD, będącego stroną Konwencji bazylejskiej. Możliwe są dwie odpowiedzi, jak wyjaśniono w podanych dwóch liniach argumentacyjnych.

W przypadkach, gdy przywozy w celu unieszkodliwienia nie są zabronione, przestrzegana musi być procedura zgłoszenia, jak stanowi art. 3 ust. 1 lit. a).

4.12. Jeśli zgłaszający wykonuje kilka zgłoszeń rocznie, czy mogą dostarczyć jedną roczną gwarancję finansową dla wszystkich tych przemieszczeń?

Słowa kluczowe: Procedura, Gwarancja finansowa dla kilku przemieszczeń

WSR nie obejmuje, ani nie wyłącza jednoznacznie możliwości przekazania jednej rocznej gwarancji finansowej dla kilku przemieszczeń na rok (z wyjątkiem przypadku ogólnego zgłoszenia (art. 13 ust. 1 WSR), o którym nie ma mowy w tym pytaniu).

Treść kilku artykułów (np. art. 6 ust. 5) wskazuje, że gwarancja finansowa lub równoważne ubezpieczenie wymagane jest dla każdego zgłoszonego przemieszczenia.

Praktyczne obchodzenie się z jedną roczną gwarancją finansową dla kilku zgłoszonych przemieszczeń może być trudne lub niemożliwe dla właściwych organów, ponieważ właściwy organ wysyłki musi zatwierdzić gwarancję finansową lub równoważne ubezpieczenie, w tym formę, treść i kwotę ochrony ubezpieczeniowej (art. 6 ust. 4). Jest to ważne zagrożenie dla właściwych organów, które muszą odpowiedzieć w przypadkach nielegalnych lub nieukończonych

transferów.

- Gdy kilka zgłoszeń jest składanych w ciągu roku, ale nie są składane równocześnie, są objęte gwarancją finansową lub równoważnym ubezpieczeniem, koszty transportu, odzysku, unieszkodliwienia lub magazynowania przez 90 dni prawdopodobnie nie będą znane w dniu złożenia pierwszego zgłoszenia. Co więcej, te obliczenia zależą od rodzaju odpadów, rodzaju przetwarzania, opakowania, itp., co czyni obliczenia jeszcze trudniejszymi. Dla każdego nowego zgłoszenia właściwy organ musiałby sprawdzić, czy przemieszczenie jest wciąż objęte jedną gwarancją finansową lub równoważnym ubezpieczeniem.
- Gdy kilka zgłoszeń jest składanych w ciągu roku równocześnie i są one objęte jedną gwarancją finansową lub równoważnym ubezpieczeniem, może być możliwe zatwierdzenie kosztów.

Aby zagwarantować, że wszystkie przemieszczenia są objęte gwarancją finansową lub równoważnym ubezpieczeniem, trzeba dołożyć starań, aby kwota ochrony nie zmieniła się w ciągu roku.

W obu przypadkach pojedyncza gwarancja finansowa lub równoważne ubezpieczenie muszą być zwolnione, gdy dany właściwy organ otrzyma ostatecznie zaświadczenie, o którym mowa w art. 16 lit. e) dla objętych zgłoszonych przemieszczeń (lub art. 15 lit. e) dla operacji przejściowego odzysku lub unieszkodliwienia).

4.13. Jaka procedura jest konieczna dla przemieszczenia odpadów z „zielonego wykazu” w celu odzysku z kraju nienależącego do UE do innego kraju nienależącego do UE tranzytem przez UE?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika III

Tytuł VI WSR reguluje „Tranzyt przez Wspólnotę przemieszczeń z państw trzecich oraz do państw trzecich”. Art. 47 dotyczy „Tranzytu przez Wspólnotę odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia”, a art. 48 omawia „Tranzyt przez Wspólnotę odpadów przeznaczonych do odzysku”.

Jeśli odpady w tranzycie są przeznaczone do odzysku i zastosowanie ma art. 48, istnieje rozróżnienie między państwami należącymi do OECD i nienależącymi do OECD.

a. Art. 48 ust. 1 stanowi: „Jeżeli odpady przeznaczone do odzysku przesyłane są z państwa, którego nie obowiązuje decyzja OECD, lub do takiego państwa przez terytorium Państw Członkowskich, przepisy art. 47 stosuje się odpowiednio”.

Art. 47 stanowi: „Jeżeli odpady przeznaczone do unieszkodliwienia przemieszczane z państw trzecich i przeznaczone do państw trzecich transportowane są przez terytorium Państw Członkowskich, przepisy art. 42 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem poniższych dostosowań i przepisów dodatkowych:...”.

Art. 42 WSR stanowi: „Wymogi proceduralne w przypadku przywozu z państwa będącego stroną Konwencji bazylejskiej lub z innych obszarów w sytuacjach kryzysowych lub podczas wojny”. Według art. 42 ust. 1 „Jeżeli odpady są przywożone do Wspólnoty z przeznaczeniem do unieszkodliwienia z państw, które są stronami Konwencji bazylejskiej, przepisy tytułu II stosuje się odpowiednio przy uwzględnieniu dostosowań i przepisów dodatkowych zawartych w ust. 2 i 3”.

Odpowiednio, tytuł II WSR „Przemieszczenie na terytorium Wspólnoty z tranzytem przez państwa trzecie” z adaptacjami i dodatkami wymienionymi w art. 42 ust. 2 i 3 także ma

zastosowanie do tranzytu przez UE odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

Art. 42 odnosi się do wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

Według art. 3 ust. 1 lit. a) procedura zgłoszenia musi być przestrzegana dla wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia i odpowiednio do wszystkich odpadów odzyskanych przesyłanych przez państwa członkowskie z i do kraju, którego decyzja OECD nie obowiązuje.

- b. Art. 48 ust. 2 stanowi: „*Jeżeli odpady przeznaczone do odzysku przesyłane są z państwa, które obowiązuje decyzja OECD, i do takiego państwa przez terytorium Państw Członkowskich, przepisy art. 44 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem poniższych dostosowań i przepisów dodatkowych:....*”

Zgodnie z art. 44 ust. 1 „*Jeżeli odpady są przywożone do Wspólnoty z przeznaczeniem do unieszkodliwienia z państw, które są stronami Konwencji bazylejskiej, przepisy tytułu II stosuje się odpowiednio przy uwzględnieniu dostosowań i przepisów dodatkowych zawartych w ust. 2 i 3.*”

Dlatego tytuł II WSR „*Przemieszczenie na terytorium Wspólnoty z tranzytem przez państwa trzecie*” z adaptacjami i dodatkami wymienionymi w art. 42 ust. 2 i 3 także ma zastosowanie do tranzytu odpadów przeznaczonych do odzysku.

Jeśli art. 48 lub art. 44 wymaga uprzedniego pisemnego zgłoszenia dla wszystkich odpadów przeznaczonych do odzysku, można oczekiwać, że ta znacząca rozbieżność wobec zapisów tytułu II WSR będzie wyraźnie wspomniana (zob. art. 38ust. 2 lit. b) dla wywozu odpadów wymienionych w załączniku IIIB do krajów objętych decyzją OECD).

Odpowiednio art. 44 stosuje się do przywozów (tranzytów) podlegających procedurze zgłoszenia (odpady sklasyfikowane pod jednym kodem w załączniku IV i IVA, odpady niesklasyfikowane pod jednym kodem w załączniku III, mieszaniny odpadów niesklasyfikowanych pod jednym kodem w załączniku III, IIIB, IV lub IVA, chyba że są wymienione w załączniku IIIA, IIIB, IV lub IVA), a także przywozów (tranzytów), do których stosuje się art. 18 (odpady sklasyfikowane pod jednym kodem w załączniku III, IIIA i IIIB). Adaptacje i dodatki art. 44 obejmują szczegółowe zapisy związane z procedurą zgłoszenia (np. te z art. 44 ust. 4 lit. a)). Te zapisy stosują się tylko do tych przywozów (tranzytów), przy których procedura zgłoszenia musi być przestrzegana z powodu wymagań tytułu II.

- c. Art. 48 ust. 3 stanowi: „*Jeżeli odpady przeznaczone do odzysku przesyłane są przez terytorium Państw Członkowskich z państwa, którego nie obowiązuje decyzja OECD, do państwa, które decyzja ta obowiązuje, lub odwrotnie, ust. 1 stosuje się w odniesieniu do państwa, którego nie obowiązuje decyzja OECD, natomiast ust. 2 do państwa, które decyzja ta obowiązuje*”.

Zob. argumenty w punktach a. i b.

W rezultacie art. 18 stosuje się do odpadów z „zielonego wykazu” przesyłanych przez państwa członkowskie z i do kraju związanego decyzją OECD. Procedura zgłoszenia musi być przestrzegana dla odpadów z „zielonego wykazu” przesyłanych z i do kraju niezwiązanego decyzją OECD.

4.14. Jeśli przemieszczenia niebezpiecznych odpadów przejeżdżają tranzytem przez UE z przeznaczeniem do kraju niezwiązanego decyzją OECD, czy są one uważane za nielegalne?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika III

Według „Poprawka zakazująca do Konwencji bazylejskiej” Strony uzgodniły na Drugim Spotkaniu

Konferencji Stron (COP-2) w marcu 1994 r. natychmiastowy zakaz wywozu niebezpiecznych odpadów z OECD do krajów niebędących członkami OECD. Na COP-3 w 1995 r. zaproponowano, żeby Zakaz został formalnie wprowadzony do Konwencji bazylejskiej jako poprawka (decyzja III/1).

Poprawka do Konwencji bazylejskiej (decyzja III/1), przyjęta na Trzecim Posiedzeniu Konferencji Stron w Genewie dnia 22 września 1995 r., stanowi:

Art. 4 A:

- 1. Każda Strona wymieniona w załączniku VII zakazuje wszelkiego rodzaju transgranicznych przemieszczeń odpadów niebezpiecznych, przeznaczonych do dalszych operacji zgodnie z załącznikiem IVA, do Państw niewymienionych w załączniku VII.*
- 2. Każda Strona wymieniona w załączniku VII wstrzymuje z dniem 31 grudnia 1997 r., oraz wprowadza od tego dnia odpowiedni ich zakaz, wszelkie transgraniczne przemieszczenia odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a) Konwencji, przeznaczonych do dalszych operacji zgodnie z załącznikiem IV B, do Państw niewymienionych w załączniku VII. Przemieszczenia transgraniczne nie są zakazane w przypadku, kiedy przedmiotowe odpady nie będą scharakteryzowane jako niebezpieczne zgodnie z postanowieniami Konwencji. 1513*

Według punktów 3 i 4 preambuły do WSR, UE jest stroną Konwencji bazylejskiej od 1994 r. i poprawka do Konwencji bazylejskiej, określona w decyzji III/1 Konferencji Stron, została zatwierdzona w imieniu UE przez decyzję Rady 97/640/WE. Preambuła, pkt 4, stanowi: „Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 zostało odpowiednio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 120/97”.

W związku z faktem, że „Poprawka zakazująca do Konwencji bazylejskiej” nie weszła w życie na poziomie międzynarodowym, wciąż istnieją kraje OECD, które mogą zgodnie z prawem wywozić niebezpieczne odpady do krajów niezwiązanych decyzją OECD. Tytuł VI WSR dotyczący tranzytu odpadów z i do państw trzecich nie zawiera żadnych bezpośrednich lub pośrednich odniesień do części rozporządzenia dotyczącego zakazu wywozu. Dlatego przemieszczenia niebezpiecznych odpadów przesyłanych tranzytem przez UE i przeznaczonych do kraju niezwiązanego decyzją OECD nie mogą być automatycznie uznane za niezgodne z prawem.

4.15. Czy przywóz zielonych lub niebezpiecznych odpadów z Kosowa do Niemiec dla celów analiz laboratoryjnych jest możliwy na mocy WSR? Jeśli tak, jaka procedura przemieszczenia ma zastosowanie?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne; Odpady przeznaczone do analizy laboratoryjnej; obszary objęte sytuacją nadzwyczajną; Kosowo

Tytuł V WSR reguluje przywozy odpadów do UE z państw trzecich.

Według rozdz. 1 i 2 przywozy odpadów z państw trzecich w celu unieszkodliwienia, jak również w celu odzysku, są zabronione, nawet jeśli odpady są wyraźnie przeznaczone do analizy laboratoryjnej.

Jednak kilka wyjątków jest określonych w art. 41 ust. 1 i 43 ust. 1, pozwalających na wyciągnięcie następujących wniosków:

- Nie ma wyjątków od zakazu przywozu odpadów w art. 41 ust. 1 lit. a), lit. b), lit. c) oraz art. 43 ust. 1 lit. a), lit. b), lit. c), lit. d). Nie jest pewne, czy Kosowo jest obszarem, na którym, z wyjątkowych przyczyn w trakcie sytuacji kryzysu, przywracania pokoju, utrzymywania

pokoju lub wojny, możliwe jest zawarcie dwustronnych porozumień zgodnie z punktami b) lub c) (art. 41 WSR), lub gdzie właściwy organ w kraju wysyłki nie został wcześniej wyznaczony lub nie jest w stanie działać.

- Wywóz odpadów wytwarzanych przez Oddziały Kosowskie (KFOR) Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO) w Kosowie (Serbia i Czarnogóra) w trakcie przemieszczania oddziałów KFOR/NATO do Niemiec w celu zagospodarowania racjonalnego ekologicznie jest możliwe w oparciu o porozumienie między Niemcami i KFOR/NATO zawarte w 2000 r. Jednak te wywozy są wyłączone spod zapisów WSR.

Kosowo jest terytorium

(a) z którym niektóre państwa członkowskie UE mogą zdecydować o zawarciu dwustronnych lub wielostronnych umów lub porozumień spójnych z prawem unijnym i zgodnie z art. 11 Konwencji bazylejskiej;

(b) lub z którymi Niemcy (pojedyncze państwo członkowskie) może zawrzeć dwustronne umowy lub porozumienia zgodnie z ust. 2 (art. 41 WSR);

Aby umożliwić przywóz z państw trzecich – niebędących członkami UE i OECD i niebędących stronami Konwencji bazylejskiej – do UE, można zawrzeć umowę zgodnie z art. 41 ust. 1 lit. b) lub lit. c) lub art. 43 ust. 1 lit. c) lub lit. d). Oczywistym i nieodzownym jest, żeby takie porozumienie było zawarte przed przywozem w celu odzysku lub unieszkodliwienia odpadów w ramach UE – włączając przywozy dla celów analizy laboratoryjnej.

Umowy lub porozumienia dwustronne lub wielostronne zawierane zgodnie z art. 41 ust. 1 lit. b) i lit. c) lub art. 43 ust. 1 lit. c) i lit. d) muszą być oparte o wymagania proceduralne art. 42.

Wymagania proceduralne zdefiniowane w art. 42 dla przywozów odpadów do UE odnoszą się do tytułu II WSR, gdzie art. 3 ust. 4 stanowi:

„Przemieszczanie odpadów przeznaczonych wyraźnie do badań laboratoryjnych, służących ocenie właściwości fizycznych lub chemicznych tych odpadów albo ustaleniu, czy nadają się one do odzysku lub unieszkodliwienia, nie podlega procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody, o której mowa w ust. 1. Zamiast tego obowiązują wymogi proceduralne określone w art. 18. Ilość odpadów objętych wyłączeniem w przypadku wyraźnego przeznaczenia ich do badań laboratoryjnych odpowiada minimalnej ilości racjonalnie potrzebnej do prawidłowego przeprowadzenia badań w konkretnym przypadku i nie może przekraczać 25 kg.”

W rezultacie przywóz zielonych lub niebezpiecznych odpadów z Kosowa do Niemiec dla celów analizy laboratoryjnej na mocy zapisów WSR jest możliwy, jeśli została zawarta umowa zgodnie z art. 41 ust. 1 lit. b) lub c) lub z art. 43 ust. 1 lit. c) lub (d). Te przemieszczenia podlegają wymaganiom proceduralnym art. 18. Przestrzegać trzeba prawodawstwa krajowego krajów nienależących do UE, przez które odpady są przesyłane przed przywozem do UE.

Podczas gdy można być sceptycznym, czy Kosowo może nadal być uważane za obszar, dla którego, z wyjątkowych przyczyn w trakcie sytuacji kryzysu, przywracania pokoju, utrzymywania pokoju lub wojny, żadne dwustronne umowy lub porozumienia na mocy punktów b) lub c) (art. 41 WSR) nie mogą być zawarte, właściwy organ w Kosowie został wyznaczony i jest zdolny do działania.

4.16. Jaka jest właściwa procedura dla przywozu odpadów wymienionych w wykazie odpadów zielonych przeznaczonych do odzysku do UE z kraju nienależącego do OECD, będącego stroną Konwencji bazylejskiej?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne dla odpadów z załącznika III

Jak wspomniano w art. 45 WSR, art. 42, definiujący procedurę dla odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia, stosuje się odpowiednio do przywozów odpadów przeznaczonych do odzysku wymienionych w załączniku III („odpady z zielonego wykazu”) do krajów UE z krajów niezwiązanych decyzją OECD, które są także stronami Konwencji bazylejskiej.

Według art. 42 ust. 1 „Jeżeli odpady są przywożone do Wspólnoty z przeznaczeniem do unieszkodliwienia z państw, które są stronami Konwencji bazylejskiej, przepisy tytułu II stosuje się odpowiednio przy uwzględnieniu dostosowań i przepisów dodatkowych zawartych w ust. 2 i 3”.

Argumentacja A:

Tytuł V, rozdz. 1, art. 42 odnosi się do wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia. Tytuł II WSR „Przemieszczanie odpadów na terytorium Wspólnoty z tranzytem przez państwa trzecie” stosuje się dlatego z adaptacjami i dodatkami wymienionymi w ust. 2 i 3 w art. 42.

W rezultacie wymagania proceduralne art. 42 dla przemieszczeń odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia stosują się odpowiednio do przemieszczeń odpadów objętych art. 45 i przeznaczonych do odzysku.

Zgodnie z tytułem II, art. 3 ust. 1 lit. a), procedura zgłoszenia i zapisy art. 4 muszą być przestrzegane dla wszystkich odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia.

Można oczekiwać wymagań zgłoszenia z powodu odniesienia w art. 45 do art. 42 i nagłówka tytułu V, rozdz. „przywozy odpadów do unieszkodliwienia”.

Argumentacja B:

Z drugiej strony, można argumentować, że odniesienie do art. 42 w art. 45 oznacza tylko, że istnieją te same ramy czasowe zgłaszania dla odzysku i unieszkodliwiania w przypadku przywozów z kraju nienależącego do OECD, będącego stroną Konwencji bazylejskiej (zob. art. 42 ust. 2 lit. a)).

Oznaczałoby to, że tytuł V, rozdz. 1, art. 42 odnosi się do tytułu II „Przemieszczenia odpadów na terytorium Wspólnoty z tranzytem przez państwa trzecie”, a tytuł II dotyczy zarówno odpadów do odzysku, jak i te do unieszkodliwienia.

Zgodnie z tytułem II, art. 3 ust. 2 lit. a), procedura art. 18 stosuje się do odpadów wymienionych w załączniku III („odpady z zielonego wykazu”).

Zgłoszenie może nie być wymagane dla wszystkich odpadów z powodu odniesienia do tytułu II WSR.

Argumentacja ta byłaby zgodna z Konwencją bazylejską, gdzie odpady podpadające pod wykaz B załącznika IX do Konwencji bazylejskiej lub części I załącznika III do WSR znajdują się poza zakresem Konwencji bazylejskiej lub podlegają wymogom proceduralnym art. 18 WSR.

WSR nie wskazuje, czy odniesienie do art. 42 w art. 45 oznacza, że procedura zgłoszenia jest wymagana, gdy odpady z zielonego wykazu przeznaczone do odzysku są przywożone do UE z kraju nienależącego do OECD, będącego stroną Konwencji bazylejskiej. Możliwe są dwie odpowiedzi odpowiadające dwóm powyższym sposobom argumentacji.

Nie ma reguł w rodzaju tych ustanowionych dla wywozów odpadów z zielonego wykazu przeznaczonych do odzysku (zob. art. 36 do 38). Jeśli właściwy organ wysyłki i przeznaczenia nie zgadzają się w kwestiach klasyfikacyjnych zastosowanie ma art. 28.

4.17. Czy „data wysłania potwierdzenia”, o której mowa w art. 9 WSR, ma być rozumiana

jako data, kiedy potwierdzenie otrzymywane jest przez właściwy organ dla tranzytu?

Słowa kluczowe: Czas na podjęcie decyzji przez dany właściwy organ, przesyłanie potwierdzenia

Może zdarzyć się, że potwierdzenie nie zostanie dostarczone do właściwy organ dla tranzytu, tak że pisemna decyzja nie może być podjęta i dostarczona w przeciągu 30 dni przez właściwy organ dla tranzytu.

Według art. 8 ust. 2 WSR nieprzesłanie potwierdzenia do danego właściwego organu (włączając właściwy organ dla tranzytu) byłoby sprzeczne z zapisami WSR.

Wydaje się, że w niektórych państwach członkowskich, np. Niemczech, możliwe jest dostarczenie pisemnej decyzji przed otrzymaniem potwierdzenia przez właściwy organ dla miejsca przeznaczenia.

Według art. 9 ust. 1 dany właściwy organ powinien mieć 30 dni na podjęcie decyzji od daty przekazania potwierdzenia przez właściwy organ dla miejsca przeznaczenia. Zadane pytanie dotyczy tego, czy to data wysyłki, czy data dostarczenia stanowi datę rozpoczęcia biegu okresu 30-dniowego.

Istnieją różne sformułowania w WSR dotyczące zdefiniowanych okresów czasu. W porównaniu do art. 7 ust. 4 i art. 8 ust. 3, gdzie brzmienie wskazuje na początek okresu czasu (...w terminie 30 dni od otrzymania zgłoszenia...), brak jest takiego wskazania w art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1 lub art. 12 ust. 1 (...w terminie 30 dni od wysłania potwierdzenia przyjęcia przez właściwy organ miejsca przeznaczenia...).

Istnieją pewne argumenty za przyjęciem daty wysyłki (gdy potwierdzenie opuszcza właściwy organ miejsca przeznaczenia) jako momentu rozpoczęcia biegu terminu 30-dniowego:

- W innym przypadku mogłyby istnieć różne ostateczne terminy dla okresu 30-dniowego w zależności od zaangażowanych organów.
- Wyjaśnienie w Sprawie C-215/04 (Party Pedersen) ETS do zapisów zdefiniowanych w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 259/93: *Termin określony w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 259/93 rozpoczyna bieg od momentu potwierdzenia odbioru przez właściwy organ państwa przeznaczenia, bez względu na fakt, iż właściwe organy państwa wysyłki uznają, iż nie otrzymały wszystkich informacji wymaganych na mocy art. 6 ust. 5 powołanego rozporządzenia. Przekroczenie tego terminu skutkuje niemożnością wniesienia przez właściwe organy sprzeciwu wobec wysyłki lub domagania się od zgłaszającego dodatkowych informacji.*
- Dla właściwego organu miejsca przeznaczenia czynność przekazania zakończona jest w dniu wysłania.

Z drugiej strony można argumentować, że termin „przekazanie” obejmuje cały proces, począwszy od wysyłki i kończąc na otrzymaniu potwierdzenia.

Nawet jeśli treść WSR nie wskazuje tego jednoznacznie, istnieją silne argumenty za tym, że termin 30-dniowy rozpoczyna swój bieg, kiedy właściwy organ miejsca przeznaczenia wysyła potwierdzenie.

4.18. Jeśli chodzi o okres obowiązywania umowy, czy oznacza to wyraźnie, że okres ważności umowy musi wynosić przynajmniej jeden rok od daty ostatniego przemieszczenia wskazanego w polu 6 dokumentu zgłoszenia i dwa lata, gdy zgłoszenie dotyczy jednej operacji przejściowej i jednej kolejnej ostatecznej?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne; okres obowiązywania umowy

Zgodnie z art. 5 WSR wszystkie przemieszczenia odpadów, dla których konieczne jest zgłoszenie, podlegają wymogowi zawarcia umowy między zgłaszającym i odbiorcą w sprawie odzysku lub unieszkodliwienia zgłoszonych odpadów. Art. 5 ust. 2 mówi, że

„Umowa powinna być zawarta i obowiązywać od momentu zgłoszenia przez cały okres trwania przemieszczenia do wydania zaświadczenia zgodnie z art. 15 lit. e), art. 16 lit. e) lub, w odpowiednich przypadkach, art. 15 lit. d).(…)”

Zgodnie z art. 15 i 16 WSR odpowiednie zaświadczenia muszą zostać złożone w konkretnych terminach:

- W przypadku przetwarzania ostatecznego **nie później niż jeden dzień kalendarzowy od otrzymania** odpadów (art. 16 lit. e))
- W przypadkach, gdy instalacja odzysku lub unieszkodliwiania odpadów przeprowadzający proces przejściowego odzysku lub unieszkodliwienia dostarcza odpady dla kolejnego procesu przejściowego lub ostatecznego odzysku lub unieszkodliwienia dla do instalacji zlokalizowanej w kraju przeznaczenia, **nie później niż jeden dzień kalendarzowy od dostarczenia** odpadów (art. 15 lit. e))
- W przypadku innego przetwarzania przejściowego niż to, o którym mowa w art. 15 lit. e) **nie później niż jeden dzień kalendarzowy od otrzymania** odpadów (art. 15 lit. d))

Zgodnie z tymi zapisami, nie ma ogólnego terminu dwóch lat w przypadku przetwarzania przejściowego.

Uwaga: We wszystkich przypadkach art. 9 ust. 7 pozwala właściwym organom na określenie krótszego terminu.

Art. 5 ust. 2 WSR podaje wymagania dotyczące ważności umowy. Określa on, że cała operacja zgłoszenia, przemieszczenia i odzysku/unieszkodliwienia odpadów podlegających zgłoszeniu musi być objęta ważną umową aż do jej ukończenia, tj. aż do ukończenia ostatniego kroku – wydania zaświadczenia zgodnie z zapisami art. 15 lit. e), art. 16 lit. e) lub, w stosownych przypadkach, art. 15 lit. d).

4.19. Jeśli w trakcie wysyłania zgłoszenia właściwy organ wysyłki informuje inne zaangażowane właściwe organy, że uważa zgłoszenie za niewłaściwie wypełnione (ale odpowiednio wniesione), czy właściwy organ miejsca przeznaczenia jest związany przez informację i zobowiązany do czekania i niewysyłania potwierdzenia zgodnie z art. 8 ust. 2 WSR aż do potwierdzenia przez właściwy organ wysyłki, zgodnie z ostatnim zdaniem art. 8 ust. 1, że wymagane informacje i dokumentacje zostały otrzymane, i że zgłoszenie uważane jest za właściwie wypełnione?

Słowa kluczowe: Wymagania proceduralne; procedura zgłoszenia; wiążący charakter opinii jednego właściwego organu

Tło tego pytania jest takie, że gdy właściwy organ wysyłki decyduje, czy zgłoszenie zostało właściwie przeprowadzone w rozumieniu art. 4 ust. 2 pkt 2, nie uwzględnia w ogóle informacji z załącznika II, części 3. W rezultacie właściwy organ wysyłki może rozważyć, czy dalsze informacje lub dokumentacja są konieczne po przekazaniu zgłoszenia do właściwego organu miejsca przeznaczenia. Właściwym sposobem przekazywania tych wątpliwości jest prośba o dalsze informacje lub dokumentację, zgodnie z art. 8 ust. 1.

Właściwy organ wysyłki może dokonać wysunąć taką prośbę po przekazaniu zgłoszenia do właściwego organu miejsca przeznaczenia, ponieważ uważa on, że

- zgłoszenie zostało właściwie przeprowadzone w rozumieniu art. 4 ust. 2 pkt 2, ale
- nie zostało ono właściwie wypełnione w rozumieniu art. 4 ust. 2 pkt 3, np. dlatego, że potrzebne są dalsze informacje lub dokumentacja, zgodnie z załącznikiem II częścią 3,

W takich przypadkach można uzasadniać, że właściwy organ miejsca przeznaczenia może, tym niemniej, uważać zgłoszenie za właściwie wypełnione i następnie wysłać potwierdzenie w rozumieniu art. 8 ust. 2 do zgłaszającego i kopie do innych zaangażowanych właściwych organów.

Jeśli chodzi o to pytanie, możliwe są dwie interpretacje art. 8 ust. 2:

- Właściwy organ miejsca przeznaczenia decyduje sam, czy zgłoszenie zostało odpowiednio wypełnione; podejmując tę decyzję, organ może rozważyć prośbę w rozumieniu art. 8 ust. 1 przez właściwy organ wysyłki;
- Prośba w rozumieniu art. 8 ust. 1 również jest wiążąca dla właściwego organu miejsca przeznaczenia w taki sposób, że organ nie może wydać potwierdzenia, o czym mowa w art. 8 ust. 2.

Art. 8 ust. 2 jest bezpośrednio związany z art. 4 ust. 2 pkt 3, który definiuje, co właściwy organ miejsca przeznaczenia musi zbadać. Zgodnie z tym artykułem, organ musi potwierdzić, że „wszelkie dodatkowe informacje i dokumentację, wyszczególnione w załączniku II część 3, do których dostarczenia został wezwany zgodnie z niniejszym ustępem” zostały dostarczone przez zgłaszającego. „Zgodnie z niniejszym ustępem” ma być rozumiane jako odniesienie do pierwszego zdania art. 4 ust. 2 pkt 3. („Na żądanie każdego z zainteresowanych właściwych organów zgłaszający dostarcza dodatkowych informacji i dokumentację.”)

Właściwy organ miejsca przeznaczenia musi dlatego zbadać w powiązaniu z art. 8 ust. 2, czy wszelkie dodatkowe informacje i dokumentacja, których zażądano, zostały złożone przez zgłaszającego. Nie jest on upoważniony do badania, czy żądanie o dodatkowe informacje było uzasadnione z jego punktu widzenia, czy nie.

Dla złożenia wymaganych informacji WSR określa, że muszą one być wysłane do właściwego organu, który zażądał informacji, i że muszą one być następnie wysłane do właściwego organu miejsca przeznaczenia. Jeśli, jak opisano w pytaniu, właściwy organ wysyłki nie poinformował drugiego właściwego organu w rozumieniu art. 8 ust. 1, że wymagane informacje zostały złożone, można wywnioskować, że informacje nie zostały jeszcze złożone. W rezultacie właściwy organ miejsca przeznaczenia nie musi odpowiedzieć na pytanie „Czy wymagane dodatkowe informacje i dokumentacja zostały złożone przez zgłaszającego?”

W związku z powyższym, druga z powyższych interpretacji art. 8 ust. 2 powinna być przestrzegana i, **w rezultacie**, jeśli w trakcie przekazywania zgłoszenia właściwy organ wysyłki informuje drugi zaangażowany właściwy organ, że uważa zgłoszenie za niewłaściwie wypełnione (ale właściwie przeprowadzone), właściwy organ miejsca przeznaczenia jest związany przez tę informację i zobowiązany do niewysyłania potwierdzenia zgodnie z art. 8 ust. 2 aż właściwy organ wysyłki potwierdzi zgodnie z ostatnim zdaniem art. 8 ust. 1, że wymagane informacje i dokumentacja zostały otrzymane, i że zgłoszenie uważane jest za właściwie wypełnione.

4.20. Czy jest dopuszczalne, żeby przepisy krajowe określały w sposób bardziej szczegółowy przepisy dotyczące zgłoszenia (przestrzegając przepisów określonych w rozporządzeniu 1013/2006), nawet jeśli główne reguły są już określone w mającym bezpośrednie zastosowanie rozporządzeniu?

Słowa kluczowe: Podstawowe pytania; wymagania proceduralne; Szczegółowe przepisy w prawie krajowym, jako dodatek do wymagań WSR

Przepisy administracyjne nieuwjęte w WSR

WSR nie zawiera szeregu administracyjnych zasad proceduralnych dotyczących przemieszczeń odpadów angażujących władze w różnych krajach (np. tytuł II rozdz. 5). Jednak system nie jest wyłączny. Dla pytań dotyczących procedury administracyjnej, które nie znajdują odpowiedzi w WSR, państwa członkowskie UE muszą zastosować swoje krajowe przepisy proceduralne, aby zachować zgodność z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej¹⁶ (podobne zapis został określony w dawnym art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską („TWE”)):

„Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki ogólne lub szczególne właściwe dla zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z Traktatów lub aktów instytucji Unii”

Dodatkowe środki ochronne w rozumieniu art. 193 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Art. 191 do 193 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) (dawne art. 174 do 176 TEC) brzmią

„Artykuł 191 (dawny artykuł 174 TWE)

1. Polityka Unii w dziedzinie środowiska naturalnego przyczynia się do osiągnięcia następujących celów:

- zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego,
- ochrony zdrowia ludzkiego,
- ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych,
- promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów środowiska naturalnego, w szczególności zwalczania zmian klimatu.

(...)

Artykuł 192 (dawny artykuł 175 TWE)

(1) Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz Komitetem Regionów, decydują o działaniu służącym osiągnięciu celów określonych w artykule 191, które ma być podjęte przez Unię.

(...)

(4) Bez uszczerbku dla niektórych środków przyjętych przez Unię, Państwa Członkowskie finansują i wykonują politykę w zakresie środowiska naturalnego. (...)

Artykuł 193 (dawny artykuł 176 TWE)

Środki ochronne przyjęte na podstawie artykułu 192 nie stanowią przeszkody dla Państwa Członkowskiego w utrzymaniu lub ustanawianiu bardziej rygorystycznych środków ochronnych. Środki te muszą być zgodne z Traktatami. Są one notyfikowane Komisji.”

¹⁶ Ten projekt odpowiedzi oparty jest o brzmienie i strukturę Traktatów dotyczących Unii Europejskiej zmienionego przez Traktat Lizboński, który wszedł w życie 1 grudnia 2009 r. (zob. Wersje skonsolidowane Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2008/C 115/01)). Należy zauważyć, że dla większej jasności, zapisy wersji ważnej do grudnia 2009 r. są także podane w nawiasach ze słowem dawny’.

Podstawą prawną WSR jest artykuł 192 TFUE (dawny artykuł 175 TWE).¹⁷

W zgodzie z powyższym, dodatkowe wymagania proceduralne określone przez państwa członkowskie są zasadniczo i generalnie dopuszczalne, jeśli mają w rzeczywistości na celu ochronę środowiska, i jeśli nie przekraczają wymagań określonych w artykule 193 TFUE (dawny artykuł 176 TWE), przy czym „zgodność z Traktatami” rozumiana jest w szczególności jako zakaz ograniczeń ilościowych co do przywozu i wywozu, zgodnie z art. 34 i 35 (dawne artykuły 28 i 29 TWE). Prawodawstwo krajowe określające procedury przemieszczania odpadów muszą być zgodne z tym wymogiem.

Niewiążący zapis wymagający od zgłaszającego przedłożenia zestawu kopii (np. stwierdzający, że „Najlepiej, żeby konieczny zbiór kopii był złożony wraz ze zgłoszeniem”) zdecydowanie jest zgodny z prawem europejskim.

Gdy dodatkowy wymóg nakładany przez państwo członkowskie jest **bardziej surowym środkiem ochronnym**, musi on być **zgodny z Traktatem** o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i spełnia warunki art. 193. Gdy wymóg nie jest surowszy, ale środek wykonuje zobowiązania określone w WSR, musi być zgodny z i proporcjonalny do celów rozporządzenia.

4.21. Czy termin „każda osoba fizyczna lub prawna podlegająca jurysdykcji tego państwa członkowskiego...” w definicji „zgłaszającego” zgodnie z art. 2 ust. 15 WSR, zakłada, że zgłaszający musi posiadać adres prowadzenia działalności w państwie członkowskim, z którego wysyłane jest przemieszczenie?

Słowa kluczowe: Definicja zgłaszającego, Potrzeba adresu prowadzenia działalności/siedziby, Swobodny przepływ usług

Brak jest wskazania w WSR, czy zgłaszający musi posiadać adres prowadzenia działalności w państwie członkowskim, z którego wysyłane jest przemieszczenie.

Zanim odpowiemy na zadane pytanie, wyjaśnić trzeba następujące terminy:

- Termin „*adres prowadzenia działalności*”, o którym mowa w pytaniu, rozumiany jest jako oficjalny adres prowadzenia działalności, na przykład oddziału.
- Zgodnie z „zasadą terytorialności”, termin „*osoba fizyczna i prawna podlegająca jurysdykcji tego państwa członkowskiego*” podaje władzę prawną dla państwa w zakresie sprawowania jurysdykcji w sprawie w zależności od miejsca popełnienia przestępstwa. Nie wymaga to, aby przestępca posiadał adres prowadzenia działalności w danym kraju.

Co więcej, istnieje potrzeba zbadania, czy może istnieć konflikt z innymi rozporządzeniami UE, jeśli zgłaszający musiał posiadać adres prowadzenia działalności w państwie członkowskim, z którego wysyłane zostało przemieszczenie.

Stworzenie dodatkowego oddziału stworzyłoby dodatkowe wydatki dla zgłaszającego, niemającego siedziby w państwie członkowskim, z którego pochodzi przemieszczenie. Wspiera to stanowisko, że nie powinno być potrzeby posiadania adresu prowadzenia działalności, przyjmując swobodny przepływ usług. Art. 49 i 56 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) także wspiera to stanowisko.

¹⁷ Prosimy o zauważenie, że twierdzenie Komisji Europejskiej, że Europejski Trybunał Sprawiedliwości powinien anulować rozporządzenie z powodu domniemanego naruszenia Traktatu o UE wynikającego z decyzji Parlamentu i Rady dotyczącej oparcia rozporządzenia wyłącznie na art. 192 TFUE (dawny art. 175 TWE), a nie łącznie na art. 207 TFUE (dawny art. 133 TWE) i art. 192 zostało niedawno odrzucone przez Trybunał (Wyrok Trybunału z 8 września 2009 r., C-411/06).

Z drugiej strony można argumentować, że adres prowadzenia działalności pomaga w egzekwowaniu WSR, np. w przypadku nielegalnych przemieszczeń. Art. 17 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/123/WE i art. 191 ust. 2 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wspiera ten drugi argument.

Ogólnie rzecz biorąc, te zapisy mogą być uzasadnione z przyczyn środowiskowych, do czasu przyjęcia stanowiska w sprawie zgodności z Traktatem o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Powyższe pytanie zostało omówione na spotkaniach korespondentów w sprawie przemieszczeń odpadów w dniach 18 i 19 września 2008 r. i 16 stycznia 2009 r. w Brukseli i osiągnięto następujące wnioski:

Nie ma wskazania w WSR, że zgłaszający musi mieć adres prowadzenia działalności w państwie członkowskim, z którego pochodzi przemieszczenie odpadów. Uznając, że krajowe wymagania mające zastosowanie do osób planujących przesyłanie odpadów do innego państwa członkowskiego stanowią ograniczenie swobodnego przepływu usług zgodnego z art. 56 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), co może być uzasadnione przyczynami środowiskowymi, konieczne będzie analiza poszczególnych przypadków, zanim będzie można przyjąć stanowisko w sprawie zgodności z TFUE. Jak dotąd Trybunał Sprawiedliwości w swoim orzecznictwie interpretował restrykcyjnie możliwość uzasadnienia takich ograniczeń swobodnego przepływu usług; zauważono, że odstępstwa muszą być zgodne z zasadami konieczności i proporcjonalności. Władze krajowe muszą wykazać, że te warunki są spełnione w każdym przypadku.

4.22. W odniesieniu do nowej ramowej dyrektywy odpadowej 2008/98/WE, który proces lub procesy odzysku opisują nowo wprowadzony proces „przygotowania do ponownego użycia”?

Słowa kluczowe: Definicja kodów R/D; nowa WFD

Art. 3 ust. 13 i 16 nowej WFD wskazują na to, że „przygotowanie do ponownego użycia” jest procesem odzysku odpadów, poprzez który odpady mogą przestać być odpadami, a „ponowne użycie” jest procesem, poprzez który produkty lub elementy pochodzące z odpadów są używane ponownie dla tego samego celu, dla którego zostały zaprojektowane.

Nowa WFD jasno rozróżnia między „przygotowaniem do ponownego użycia” i „recyklingiem”. W rezultacie procesy odzysku R3, R4 i R5 (Recycling/odzysk...) niekoniecznie opisują proces odzysku „przygotowanie do ponownego użycia”. Dla „przygotowania do ponownego użycia” urządzeń technicznych, takich jak sprzęt elektroniczny, proces R4 nie powinien być stosowany, nawet jeśli główny element według wagi to metal dla kilku strumieni odpadów, ponieważ R4 jest ograniczony tylko do „metali bądź ich związków”.

Według art. 6 nowej WFD pewne określone odpady przestaną być odpadami w znaczeniu art. 3 ust. 1 po przejściu procesu odzysku, w tym recykling, i spełniają kryteria rozwijane zgodnie z kilkoma zdefiniowanymi sytuacjami. Nie ma wskazania w WFD, że wstępne procesy (wspomniane w R12, w tym wstępna przeróbka, takie jak demontaż, sortowanie, kruszenie, zagęszczanie, granulacja, suszenie, rozdrabnianie, kondycjonowanie, przepakowywanie, separację, tworzenie mieszanek lub mieszanie) przed ostatecznym odzyskiem są wykluczone z procesów, które powodują, że odpady przestają być odpadami.

Nie ma w WFD wskazania etapu, na którym wypełnione muszą być kryteria końca bycia odpadami, z wyjątkiem momentu po procesie odzysku.

Proces odzysku może być tak prosty jak sprawdzenie odpadów w celu weryfikacji, czy spełniają kryteria końca bycia odpadami (nowa WFD pkt 22 preambuły, drugi akapit).

Proces odzysku R12 „Wymiana odpadów w celu poddania ich któremukolwiek z procesów wymienionych w punktach R 1–R 11” mogą obejmować wstępne procesy poprzedzające odzysk, w tym procesy wstępnej przeróbki, takie jak demontaż, sortowanie, kruszenie, zagęszczanie, granulacja, suszenie, rozdrabnianie, kondycjonowanie, przepakowywanie, separację, tworzenie mieszanek lub mieszanie poprzedzające jakiegokolwiek procesy o numerach R1 do R11.

Lista procesów wstępnej przeróbki nie jest wyczerpująca. Procesy „sprawdzenia”, „czyszczenie” lub „naprawa” mogą być włączone do listy. Jednak naprawa zwykle obejmuje demontaż i sortowanie (urządzeń, które nie nadają się do naprawy), które są już wspomniane w wykazie.

W rezultacie nowo wprowadzone procesy „przygotowania do ponownego użycia” mogą odpowiadać procesowi lub procesom odzysku R12. Nie ma w WFD wskazania etapu, na którym kryteria końca bycia odpadami są spełnione, tak że odpady przygotowane do ponownego użycia przestają być odpadami po R12.

4.23. Czy przemieszczenie odpadów przeznaczonych do wypełniania wyrobisk powinno być uważane za przemieszczenie w celu odzysku? / Jaka jest właściwy proces dla poprawnego opisanie wypełniania wyrobisk?

Słowa kluczowe: Procesy przetwarzania; Wypełnianie wyrobisk jako unieszkodliwianie lub odzysk

Art. 2 WSR definiuje terminy „unieszkodliwienie” i „odzysk” w odniesieniu do art. 1 ust. 1 WFD i, tym samym, do załącznika II WFD.

„Wypełnianie wyrobisk” nie jest włączone do żadnego z tych wykazów w załącznikach do WFD. Jako punkt wyjścia, wydaje się możliwe sklasyfikowanie „wypełniania wyrobisk” jako procesu D1, D3 lub D12, jak również procesu R5 i R10.

W rzeczy samej, nowa WFD wykorzystuje termin „wypełnianie wyrobisk” w definicji „Recyklingu” w art. 3 ust. 17 oraz, co szczególnie interesujące w świetle niniejszego pytania, w powiązaniu z celami określonymi w art. 11 ust. 2:

„(...) państwa członkowskie przyjmują wszelkie niezbędne środki służące realizacji następujących celów: (...)

(b) do 2020 r. przygotowanie do ponownego wykorzystania, recyklingu i innych sposobów odzyskiwania materiałów, w tym wypełniania wyrobisk, gdzie odpady zastępują inne materiały, w odniesieniu do innych niż niebezpieczne odpadów budowlanych i rozbiórkowych, z wyjątkiem materiału występującego w stanie naturalnym zgodnie z definicją zawartą w kategorii 17 05 04 Europejskiego katalogu odpadów, zostanie zwiększone wagowo do minimum 70% (...).”

Z treści art. 11 można wydedukować, że w nowej WFD „wypełnianie wyrobisk” nie jest uważane za „recykling”, ale może być uważane za rodzaj „odzysku materiałów”, co może sugerować postrzeganie procesu R5 jako odpowiedniego procesu dla opisanie wypełniania wyrobisk. Obecnie trwają prace na poziomie UE nad dalszym definiowaniem terminu „wypełnianie wyrobisk”. Jednak ta definicja byłaby niewiązującą interpretacją dyrektywy. Jednakże, i pamiętając o fakcie, że zgodnie z art. 40 nowej WFD, państwa członkowskie nie muszą przestrzegać jej do 12 grudnia 2010 r. – wciąż nie jest dokładnie jasne, który proces jest uważany za „wypełnianie wyrobisk” w nowej WFD, i które wymagania muszą być spełnione, aby proces został określony jako „wypełnianie wyrobisk” w tym sensie.

W tym kontekście trzeba wziąć pod uwagę wyrok z 27 lutego 2002 r. (ASA, Sprawa C-6/00)

Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości¹⁸. Trybunał musiał, między innymi, podjąć decyzję co do pytania, „czy składowanie odpadów w wyeksploatowanych kopalniach koniecznie nadal jest procesem unieszkodliwiania w znaczeniu D 12 załącznika IIA do dyrektywy [ramowej dyrektywy odpadowej], lub czy takie składowanie musi być ocenione na podstawie poszczególnych przypadków dla określenia, czy proces jest unieszkodliwieniem lub odzyskiem w znaczeniu dyrektywy i, w tej sytuacji, jakie kryteria powinny być zastosowane, aby dokonać oceny.”

Trybunał doszedł do wniosku, że: „Składowanie musi być ocenione na podstawie poszczególnych przypadków, aby określić, czy proces jest procesem unieszkodliwiania, czy procesem odzysku w rozumieniu tej dyrektywy. Składowanie stanowi odzysk, jeśli jego głównym celem jest to, żeby odpady służyły użytecznemu celowi w postaci zastąpienia innych materiałów, które musiałyby być użyte do tego samego celu.”

Rozważania te mogą być zastosowane do omawianego tutaj pytania. Należy zauważyć, że orzeczenie Trybunału odzwierciedlone jest w definicji „odzysku” wprowadzonej w art. 3 dyrektywy 2008/98/WE:

„(15) „odzysk” oznacza jakikolwiek proces, którego głównym wynikiem jest to, aby odpady służyły użytecznemu zastosowaniu, poprzez zastąpienie innych materiałów, które w przeciwnym wypadku zostałyby użyte do spełnienia danej funkcji, lub w wyniku którego odpady są przygotowywane do spełnienia takiej funkcji w danym zakładzie lub w szerszej gospodarce. Załącznik II zawiera niewyczerpujący wykaz procesów odzysku.”

W związku z powyższym, odpowiedź na pytanie brzmi: to, czy „wypełnianie wyrobisk” ma być klasyfikowane jako proces unieszkodliwiania (najbardziej oczywistymi możliwościami są procesy D1, D3 i D12), czy jako proces odzysku (najbardziej oczywistymi możliwościami są procesy R5 i R10), oraz czy przemieszczenie odpadów przeznaczonych do wypełnienia wyrobisk jest przemieszczeniem w celu odzysku, czy unieszkodliwiania, **zależy od konkretnych okoliczności planowanego procesu i powinno być ocenione w oparciu o konkretne przypadki** w świetle

- (i) celów dyrektywy
- (ii) orzecznictwa ETS stanowiącego, że najważniejszą cechą procesu odzysku odpadów jest to, że odpady służą użytecznemu celowi zastępując inne materiały, które musiałyby być użyte dla tego samego celu, tym samym oszczędzają zasoby naturalne.

4.24. Czy zapisy dyrektywy o odpadach górniczych w zakresie umieszczaniu odpadów innych niż odpady pochodzące z przemysłu górniczego wykorzystywane do wypełniania wyrobisk poeksploatacyjnych koniecznie oznaczają, że wypełnianie wyrobisk spełniające te kryteria zawsze musi być uważane za proces unieszkodliwiania w rozumieniu WSR i WFD, czy jest możliwe, żeby wypełnianie wyrobisk poeksploatacyjnych odpadami innymi niż odpady pochodzące z przemysłu górniczego może być uznawane za proces odzysku?

Słowa kluczowe: Procesy przetwarzania; Wypełnianie wyrobisk jako unieszkodliwianie lub odzysk; spójność z dyrektywą w sprawie odpadów górniczych

Art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/21/WE w sprawie odpadów górniczych brzmi: „Dyrektywa 1999/31/WE [w sprawie składowania odpadów] ma nadal zastosowanie w stosunku do odpadów innych niż odpady wydobywcze stosowane do wypełniania wyrobisk poeksploatacyjnych, tam gdzie to odpowiednie”.

¹⁸ Zob. Dz.U. C 109, 4.5.2002, s. 5. Pełny tekst orzeczenia Trybunału dostępny jest pod adresem <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62000J0006:EN:HTML>

Intencją art. 10 ust. 2 nie jest to, żeby umieszczanie odpadów innych niż odpady wydobywczych w wyrobiskach poeksploatacyjnych zawsze było zawsze uważane za proces D1. Intencją był to, że nie ma *specjalnych* środków wprowadzonych przez dyrektywę w sprawie odpadów górniczych dla tej sytuacji, podczas gdy, jeśli inne warunki są spełnione, zastosowanie ma dyrektywa 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów. W rezultacie, pytanie, czy składowanie odpadów w wyrobiskach poeksploatacyjnych ma być sklasyfikowane jako proces D1, czy nie, nie zależy wyłącznie od art. 10 ust. 2 dyrektywy w sprawie odpadów górniczych.

W rezultacie zapisy dyrektywy w sprawie odpadów górniczych w zakresie wykorzystania odpadów innych niż odpady górnicze do wypełniania wyrobisk poeksploatacyjnych nie oznacza koniecznie, że wypełnianie wyrobisk spełniające te kryteria musi zawsze być uważane za proces unieszkodliwienia na mocy WSR i WFD. Możliwe, że wypełnianie wyrobisk poeksploatacyjnych odpadami innymi niż odpady górnicze może być uważane za proces odzysku.

5. PODSTAWOWE DEFINICJE, POZOSTAŁE PYTANIA

5.1. Co definicje „wytwórcy” (art. 2 ust. 9) i „zgłaszającego” (art. 2 ust. 15 lit. a) ppkt. ii) oznaczają w odniesieniu do strumieni odpadów, które przybywają do instalacji przetwarzania odpadów po zbiórce, i które następnie są wywożone nieprzetworzone, ponieważ są już w stanie wymaganym przez instalację odbierającą – Czy taka instalacja staje się nowym wytwórcą odpadów dla następnego procesu, jeśli miejsce ma przemieszczenie transgraniczne do kolejnej instalacji przetwarzania odpadów? Jak definicje WSR stosują się w przypadku transgranicznego przemieszczania strumieni odpadów z jednej instalacji przetwarzania odpadów do drugiej?

Słowa kluczowe: Podstawowe definicje; Definicje „wytwórcy” odpadów i „zgłaszającego”; strumienie odpadów z jednej instalacji przetwarzania odpadów do drugiej

Aby spełnić definicję zgłaszającego z art. 2 ust. 15 lit. a) ppkt. ii) WSR, operator instalacji przetwarzania przejściowego

- musi prowadzić wstępną przeróbkę, mieszanie lub inne procesy prowadzące do zmiany charakteru lub składu odpadów;
- musi posiadać licencję dla tego rodzaju procesów;
- musi przeprowadzić ten proces przed przemieszczeniem.

Kwestią sporną pozostaje, czy

- (1) instalacja przetwarzania przejściowego spełnia tylko tę definicję, jeśli przesyłane odpady są rzeczywiście przetwarzane w zakładzie lub
- (2) wystarczy, żeby odpady weszły lub opuściły instalację bez przeróbki, choć przeróbka przejściowa jest regularnie wykonywana w instalacji.

Rozporządzenie w sprawie przemieszczeń odpadów i ramowa dyrektywa odpadowa nie zawierają definitywnej odpowiedzi na to pytanie.

Treść art. 2 ust. 9 jednak odnosi się do „tych” odpadów, a nie odpadów w ogólności, co sprzyja pierwszej interpretacji: Gdyby wystarczyło, żeby odpady były regularnie przetwarzane w danej instalacji, i gdyby nie miało to znaczenia, czy odpady do przemieszczenia zostały rzeczywiście przetworzone, czy nie, oczekiwać można by innego brzmienia ustępu.

Co więcej, kategorie „posiadającego pozwolenie podmiotu zbierającego”, „zarejestrowanego sprzedawcy” i „zarejestrowanego pośrednika” są wprowadzone w art. 2 ust. 15 rozporządzenia w sprawie przemieszczeń odpadów. Podmioty zbierające odpady, pośrednicy i sprzedawcy są operatorami zajmującymi się przemieszczaniem odpadów, którzy regularnie organizują przesył odpadów bez przeróbki samych odpadów. Dla tych operatorów specjalne warunki i konsekwencje są włączone do rozporządzenia w sprawie przemieszczeń odpadów. Logiczne byłoby zastosowanie tych zasad do jakiegokolwiek operatora, który przesyła odpady ponad granicami, których sam wcześniej nie przetworzył.

W rezultacie przyjmuje się, że tylko instalacja przetwarzania przejściowego, który zmienia charakter lub skład odpadów poprzez prowadzenie wstępnej przeróbki, mieszania lub innych procesów, może spełniać definicję zgłaszającego zgodnie z art. 2 ust. 15 lit. a) ppkt ii).

5.2. Czy możliwe jest to do zaakceptowania i zgodne z WSR, żeby firma działająca jako pośrednik lub sprzedający, ale nie mająca fizycznej kontroli nad odpadami, była uważana za odbiorcę odpadów zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 14?

Słowa kluczowe: Podstawowe definicje; termin „odbiorca” w WSR

Punktem wyjścia jest definicja odbiorcy z art. 2 WSR, która brzmi:

„(...)

14. „odbiorca” oznacza każdą osobę lub przedsiębiorstwo podlegające jurysdykcji państwa przeznaczenia, do których odpady są przesyłane w celu ich odzysku lub unieszkodliwienia (...)

Treść art. 2 ust. 14 („do których odpady są przesyłane w celu ich odzysku lub unieszkodliwienia”) sugeruje, że musi mieć miejsce fizyczna kontrola odbiorcy nad odpadami. To rozumienie treści art. 2 ust. 14 jest na przykład podzielane przez Wewnętrzne wytyczne Niemieckiej Grupy Roboczej Federacji i Państw Federalnych¹⁹.

Co więcej, WSR stanowi, że pośrednicy i sprzedawcy mogą spełniać rolę zgłaszających, ale tylko w okolicznościach opisanych w art. 2 ust. 15 WSR, po warunkiem że dalsze wymogi zostały spełnione, takie jak pisemne upoważnienie oryginalnego wytwórcy, nowego wytwórcy lub posiadającego pozwolenie podmiotu zbierającego. WSR nie wskazuje na to, że ten sam schemat ma zastosowanie do odbiorcy, ani że „pośrednik” lub „sprzedawca” włączeni są do definicji „odbiorcy”.

Z drugiej strony, pkt 15 załącznika IC do WSR – który został wprowadzony do WSR przez rozporządzenie Rady (WE) nr 669/2008 z dnia 15 lipca 2008 r., i który ma na celu dostarczenie koniecznego wyjaśnień w zakresie wypełniania dokumentów zgłoszenia i przesyłania zgodnie z Konwencją bazylejską, decyzją OECD C(2001)107/FINAL oraz WSR – stanowi, że

„Odbiorcą określonym w polu nr 10 będzie zazwyczaj zakład unieszkodliwiania lub odzysku. Niemniej jednak w określonych przypadkach odbiorcą może być inna osoba, na przykład sprzedawca lub pośrednik [5], lub osoba prawna, a w polu nr 10 podany zostanie adres siedziby głównej lub adres korespondencyjny zakładu unieszkodliwiania lub odzyskiwania odbierającego przesyłkę. W charakterze odbiorcy występować może sprzedawca, pośrednik lub osoba prawna, o ile podmiot taki jest objęty jurysdykcją kraju przeznaczenia oraz jest posiadaczem lub sprawuje innego rodzaju kontrolę prawną nad odpadami w momencie przybycia przesyłki do kraju przeznaczenia.”

Ustęp ten wyraźnie stwierdza, że sprzedający lub pośrednik może działać jako odbiorca, a nawet określa warunki, na których można uznać to za odpowiednie. Co więcej, można utrzymywać, że kilka zapisów WSR już dokonuje rozróżnienia między „odbiorcą” i „instalacją” (np. art. 13 ust. 1, art. 50 ust. 3).

I w końcu, należy pamiętać, że omawiany ustęp z załącznika IC jest identyczny z „Poprawionymi dokumentami zgłoszenia i przesyłania dla kontroli transgranicznego przesyłania niebezpiecznych odpadów i instrukcje w zakresie wypełniania tych dokumentów”, przyjęte na Ósmej Konferencji Stron Konwencji Bazylejskiej w 2008 r.²⁰ oraz odpowiadającym im dokumentem na poziomie OECD (zob. np. „Podręcznik w zakresie kontroli transgranicznego przesyłania odpadów

19 Bund-/Länderarbeitsgemeinschaft Abfall (LAGA), Vollzugshilfe zur Verordnung (EG) Nr. 1013/2006 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 14. Juni 2006 über die Verbringung von Abfällen (VVA) und zum Abfallverbringungs-gesetz vom 19. Juli 2007 (AbfVerbrG), wyd. 2 luty 2008 r., s. 11.

20 Dokument dostępny pod adresem <http://www.basel.int/meetings/sbc/workdoc/techdocs.html>.

podlegających odzyskowi” (2009), s. 74²¹).

Można twierdzić, że udowadnia to, że Komisja działała całkowicie w ramach uprawnień nadanych przez art. 58, aby uwzględnić zmiany uzgodnione w ramach Konwencji bazylejskiej oraz decyzji OECD, i że, zgodnie z ogólną zasadą prawodawstwa „*lex posterior derogat legi priori*”, ust. 15 załącznika IC, będąc zapisem późniejszym, jest bardziej wskazane niż powyższa interpretacja art. 2 ust. 14.

Z drugiej strony można równie zasadnie wskazać, że jednym z celów załącznika IC jest synchronizacja z Konwencją bazylejską i decyzją OECD, i że sformułowanie jest raczej szerokie (jak wskazano w części wprowadzającej załącznika IC), aby objąć szereg krajowych planów gospodarki odpadami. Stąd, dokument nie jest koniecznie spójny w każdym szczególe z prawodawstwem UE w sprawie odpadów i nie powinien mieć wpływu na każdy szczegół interpretacji.

Można dojść do wniosku, że istnieją solidne argumenty wspierające zarówno

- stanowisko, że spółka działająca jako pośrednik lub sprzedawca, ale nie przejmująca fizycznej kontroli nad odpadami, może być uważana za odbiorcę na mocy WSR, jak i
- przeciwne stanowisko, że taka spółka nie może być uważana za odbiorcę odpadów.

Definitywna, jednoznaczna odpowiedź nie jest zawarta w WSR.

5.3. W odniesieniu do załącznika IC do WSR, o których sytuacjach mowa w następującej klauzuli w ust. 15 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 669/2008 z dnia 15 lipca 2008 r.: „lub sprawuje innego rodzaju kontrolę prawną nad odpadami”?

Słowa kluczowe: Podstawowe definicje; termin „odbierający” w WSR

Aby zrozumieć ust. 15 załącznika IC do WSR, prosimy o odwołanie się do odpowiedzi na pytanie 5.2 powyżej, w szczególności do faktu, że jednym z celów załącznika IC jest synchronizacja z Konwencją bazylejską i decyzją OECD, i że sformułowanie jest raczej szerokie (jak podkreślono we wprowadzeniu) aby objąć szereg krajowych planów gospodarki odpadami i różne interpretacje terminu „posiadanie odpadów”.

Klauzula „lub sprawuje innego rodzaju kontrolę prawną nad odpadami” w rzeczywistości nie pojawiła się w rozdziale „Instrukcje dotyczące wypełniania dokumentów zgłoszenia i przesyłania” w decyzji Rady OECD już w lutym 2002 r.²², tj. jeszcze przed wejściem WSR w życie.

5.4. Za co ma być uważana spółka zajmująca się transportem, przeladunkiem i magazynowaniem tych samych odpadów: za spedytora, podmiot zbierający, czy przejściową instalację odzysku?

Słowa kluczowe: Definicje transportu, zbierania i magazynowania; Magazynowanie w ramach transportu wobec przetwarzania; Kody R/D

21 Dokument dostępny pod adresem <http://www.oecd.org/dataoecd/57/1/42262259.pdf>.

22 Uzupełnienie 1 do decyzji C(2001)107 dotyczącej rewizji decyzji C(92)39/Final w sprawie kontroli transgranicznych przemieszczeń odpadów przeznaczonych do odzysku i regeneracji, s. 10, zob. <http://www.oecd.org/dataoecd/29/45/2089503.pdf>.

Tlo: Odpady z „zielonego” wykazu są transportowane z państwa członkowskiego A do państwa nienależącego do OECD przy użyciu portu w innym państwie członkowskim (państwo członkowskie B). Odpady są najpierw wysyłane ciężarówką do lokalizacji lądowej w państwie członkowskim B i następnie przeładowywane do kontenerów morskich, które są z kolei ładowane na statek. Część tych odpadów muszą być magazynowane przez kilka dni w ramach przemieszczenia w miejscu przeładunku w państwie członkowskim B z powodu niedostępności wystarczającej liczby kontenerów morskich.

Przemieszczenie odpadów jest transportem odpadów i rozpoczyna się po zebraniu odpadów.

Na początku przemieszczenia, nie jest planowane żadne tymczasowe magazynowanie – żaden odzysk przejściowy. Część rozważanych odpadów jest magazynowana z powodu zakłóceń w transporcie przez kilka dni aż do momentu, kiedy dostępne będą kontenery i nie są magazynowane w celu zgromadzenia, sortowania i/lub mieszania odpadów dla celów transportu.

Spółki, które tylko zajmują się transportem, włączając przeładunek i magazynowanie tych samych odpadów dla celów transportu, są uważane za „przewoźników”.

Żadne informacje nie są podane w WSR, które dotyczyłyby tego, jak długo odpady mogą być magazynowane w punkcie przeładunku w ramach przemieszczenia. Zgodnie z art. 15 WSR odzysk przejściowy musi być ukończony przynajmniej w ciągu jednego roku od otrzymania odpadów.

Jeśli magazynowanie odpadów w miejscu przeładunku, jak opisano w informacjach podstawowych, planowane jest jako odzysk przejściowy R13 na początku przemieszczenia, wtedy przemieszczenie kończy się w tym punkcie i nowe przemieszczenie musi być zorganizowane z państwa członkowskiego B do państwa nienależącego do OECD. W tym przypadku instalacja przeprowadzająca odzysk przejściowy byłaby uważana za instalację odzysku przejściowego.

5.5. Co jeśli, w powyższym przypadku, odpady, które ostatecznie są załadowywane do kontenerów, nie pochodzą wszystkie z tego samego źródła (np. ciężarówki od różnych wytwórców / punktów początkowych przywożą odpady do państwa członkowskiego B) – Za co powinna być uważana firma zajmująca się transportem, przeładunkiem i magazynowaniem w tym przypadku: za spedytora, podmiot zbierający czy przejściową instalację odzysku?

Słowa kluczowe: Definicja transportu, zbierania i magazynowania; Magazynowanie w trakcie transportu wobec przetwarzania; Kody R/D

„Przemieszczenie” odpadów z zielonego wykazu do kraju nienależącego do OECD przez państwo członkowskie B rozpoczęło się w państwie członkowskim A. Magazynowanie w państwie członkowskim B ma miejsce w trakcie przemieszczenia z powodu nieodpowiedniej pojemności kontenerów morskich w miejscu przeładunku. Mieszanie odpadów pochodzących z różnych źródeł w państwie członkowskim B musi być zgodne z WSR.

W przypadku tego pytania, odpady nie są magazynowane w celu gromadzenia, sortowania i/lub mieszania odpadów dla celów transportu. Są one po prostu magazynowane z powodu ograniczonej zdolności transportowej. W czasie magazynowania mieszanie się podobnych odpadów jest możliwe, jeśli informacje zawarte w dokumentach załącznika VII (lub dokumentach zgłoszenia i przesyłania) jasno określają przemieszczenie.

W rezultacie spółki zajmujące się transportem, przeładunkiem i magazynowaniem odpadów, włączając mieszanie z podobnymi odpadami w tych warunkach, nie mogą być uznawane za „podmioty zbierające”.

Mieszanie podobnych odpadów (zgodnie z WSR) w ramach przemieszczenia może być uważane za zbieranie w celu transportowania. W rezultacie spółki ładujące podobne odpady do kontenerów z różnych źródeł w trakcie przerwy w transporcie trwającej kilka dni są uważane za „przewoźników”.

Nie było planowane żadne tymczasowe magazynowanie – żaden przejściowy odzysk – odpadów na początku przemieszczenia. Przerwa w transporcie i magazynowanie odpadów przez kilka dni i mieszanie magazynowanych odpadów z podobnymi odpadami (mieszanie zgodne z WSR) aż do momentu, kiedy dostępne staną się kontenery, nie może być uważane za „odzysk przejściowy”.

Według art. 15 WSR odzysk przejściowy musi zostać ukończony przynajmniej w terminie jednego roku po otrzymaniu odpadów. Jednak nie są podane żadne informacje na temat tego, jak długo odpady mogą być magazynowane w miejscu przeładunku w trakcie przemieszczenia.